

Dean R. Koontz - Kései Órán

A mű eredeti címe: Odd Hours Copyright ©2008 by Dean R. Koontz

Magyar kiadás ©Animus Kiadó 2009

A fordítás a Bantam Books 2008-as kiadása alapján készült

Fordította: Torma Péter

Szerkesztette: Kukucska Zsófia

Borítóterv: Beleznai Kornél

ISBN 978 963 9884 28 1

Kiadta az Animus Kiadó 2009-ben 1301 Budapest, Pf.: 33

Felelős kiadó: a kiadó igazgatója

Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Tipográfia, nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.

A nyomtatás és a kötés a debreceni ALFÖLDI NYOMDA Zrt. munkája

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

A negyedik Odd-történetet Bruce, Carolyn és Michael Rouleau-nak ajánlom. Michael-nek azért, mert büszkévé teszi a szüleit. Carolynnak azért, mert boldoggá teszi Bruce-t. Bruce-nak pedig azért, mert mindig lehet rá számítani, és tudja, mit jelent szeretni egy jó kutyát.

Abban érzem sorsomat,
amitől nem tudok félni.
Úgy tanulok, hogy odamegyek,
ahová mennem kell.
(Theodore Roethke: Az ébredés)

Egy

Ez csak az élet. Majd túl leszünk rajta.

Nem mind ugyanolyan állapotban érünk az út végére. Egyesek elveszítik közben a lábukat vagy a szemüket, balesetben, esetleg verekedés közben, mások csak végiggaloppoznak az egészen, és a legnagyobb gondjuk, hogy időnként elalusszák a hajukat.

Nekem mindkét lábam és szemem megvolt, sőt még a hajam is jól állt, amikor azon a január végi szerda reggelen felkeltem. De ha tizenhat órával később úgy fekszem vissza az ágyba, hogy egyáltalán nincs hajam, még sikeresnek értékeltem volna a napot. Egy pár fog elvesztése is belefért volna.

Felhúztam a redőnyt. Az ég, mint egy nagy, szürke gubó. Mozdulatlan volt, de a változás ígéretével terhes.

A rádióban bemondták, hogy éjszaka lezuhant egy utasszállító gép Ohióban. Százak veszték oda. Az egyedüli túlélőre, egy tíz hónapos gyermekre sértetlenül bukkantak rá totálkáros ülésében a kiégett, megcsavarodott roncsok között.

A reggeli ég alatt csigalassú hullámok küzdöttek ki magukat a partra. A Csendes-óceán is szürke volt, és nyüzsgött a sötét árnyaktól, mintha különös formájú tengeri szörnyek tekergőztek volna a felszín alatt. Éjjel kétszer is felriadtam egy álomból, amelyben vörösre vált a tenger, és rettenetes fény lüktetett benne. Biztos vagyok benne, hogy álmodtak már rosszabbat is. A baj csak az, hogy nekem néhány álmom már valóra vált, és olyankor emberek haltak meg.

Míg a reggelit készítettem a főnökömnek, a rádióban hallottam, hogy a muszlim terroristák, akik előző nap elfoglaltak egy hajót a Földközi-tengeren, elkezdték lefejezni az utasokat.

Tévéhíradót már évek óta nem nézek. A szavakat és tartalmukat el tudom viselni, de a képek kiborítanak.

Hutch álmatlanságban szenvedett, így hajnalban feküdt le, és délben reggelizett. Jól megfizetett, és egyébként is rendes volt velem, úgyhogy alkalmazkodtam az időrendjéhez. Az ebédlőben, ahol érkezett, minden függöny be volt húzva, a fénynek egyetlen szilánkja sem hatolt be. Evés közben gyakran megnézett egy-egy filmet is, egész a stáblistáig beosztva a kávéját. Azon a napon Carole Lombardot és John Barrymore-t tekintette meg a Huszadik században. A nyolcvanéves Hutch, aki a némafilm idejében született, amikor még Lillian Gish és Rudolph Valentino volt a sztár, és aki később maga is sikeres színész lett, nem annyira szavakban, mint inkább képekben gondolkozott, és elmerült a képzeletben.

A tányérja mellett ott állt egy üveg, fertőtlenítő gél. Nemcsak evés előtt és után dörzsölte be vele a kezét, hanem közben is legalább kétszer. A század első évtizedében született amerikaiak többségéhez hasonlóan Hutch is mindentől félt, csak attól nem, amitől kellett volna.

Amikor a tévécsatornák kifogytak a részeg, be-drogozott, vérengző vagy egyéb módon elkattant hírességekből - évente talán kétszer -, olyankor a ritka hűsevő baktériumról közöltek szenzációs riportokat. Hutch tehát attól félt, hogy megfertőzi ez a falánk kórokozó. Időről időre bezárkózott lámpafényes dolgozószobájába, és borongva, mint egy Poe-novella szereplője, saját sorsáról, teste törékenységéről és mikroszkopikus ellensége kimeríthetetlen étvágyáról elmélkedett.

Különösen attól rettegett, hogy a baktérium felfalja az orrát.

Az arca valaha híres volt. Ezt az idő már elfedte ugyan, de Hutch még mindig büszke volt a megjelenésére. Láttam Lawrence Hutchison néhány filmjét a negyvenes és ötvenes évekből. Tetszetek. Az a megjelenés tekintélyt parancsolt.

Most, amikor már vagy ötven éve nem jelent meg a filmvászonon, nem színészi múltjáról, inkább gyerekkönyveiről volt híres, amelyek Rágcsiról, a kitalálójával ellentétben rettenthetetlen nyúlról szóltak. A gázsiknak, a jogdíjaknak és a befektetési lehetőségekkel szembeni paranoiás gyanakvásnak köszönhetően Hutch anyagilag biztosította magát öregkorára. Ezzel együtt aggódott, hogy az olajárak hirtelen megugrása vagy zuhanása világválságot okoz, és neki egy fillérje sem marad.

A háza a parti sétányra nézett. A hullámok kevesebb, mint egypercenyre törtek meg onnan. Úgyhogy az idők során a tengertől is elkezdett félni. Nem volt képes a ház nyugati oldalán aludni, ahol hallotta volna a hullámok moraját. Így hát én aludtam ott, ő pedig a vendégszobában.

Ahogy megérkeztem Magic Beachbe, több mint egy hónappal a vöröslő tengerről szóló rémálom előtt, Hutch rögtön felfogadott szakácsnak, meg sofőrnek is, azon ritka alkalmakra, amikor kimozdult otthonról.

Jól jött a Pico Mundo Grillben szerzett tapasztalat. Aki olyan ínycsiklandó tócsnit, olyan ropogós szült szalonnát és olyan légiesen könnyű palacsintát készít, mint én, az mindig talál melót.

Azon a január végi délutánon, fél ötkor, amikor beléptem a nagyszobába a kutyámmal, Booval, Hutch a kedvenc foteljében ült, és mogorván bámulta az elnémított tévét.

- Rossz hírek, uram?

Mély, tompa hangja baljós színezetet adott a szavainak.

- Melegszik a Mars.

- De hát mi nem a Marson élünk.

- Ugyanolyan ütemben melegszik, mint a Föld.

- Eddig a Marsra tervezett menekülni a globális felmelegedés elől?

A néma hírolvasóra mutatott a képernyőn.

- Ez azt jelenti, hogy a Naptól van, és nem lehet tenni ellene semmit! Semmit!

- Hát, uram, még mindig ott a Jupiter, vagy mi van a Marson túl.

Szürke szemének ugyanazzal az átható pillantásával vizsgált, amelyet akkor használt, amikor az igazságért harcoló ügyvédet vagy bátor katonát alakított.

- Néha az, az érzésem, fiam, hogy maga jött a Marson túlról.
- Á, én csak innen, Pico Mundóból. Ha most nincs szüksége rám, uram, úgy gondoltam, elmennék sétálni.

Hutch felkelt. Magas volt és szikár. Állát fölszegte, de a fejét előrehajtotta, mintha közelebről akarna megvizsgálni valamit. Ez a szokása valószínűleg azelőttől származott, hogy eltávolították a hályogját.

- Sétálni? - fintorodott el, ahogy közelebb lépett. - Ebben az öltözékben?

Tornacipó, farmer és pulóver volt rajtam.

Hutchot megkímélte a köszvény, és időskorára is kecses maradt. Ennek ellenére rendkívül óvatosan mozgott, mintha attól tartana, hogy eltöri valamijét. Mint már nemegyszer, most is a parton kapirgáló kócsagok jutottak róla eszembe.

- Vegyen fel valami kabátot, mert tüdőgyulladást kap!

- Nincs olyan hideg - biztosítottam.

- Maguk, fiatalok, azt hiszik, semmi bajuk nem eshet!

- Én ugyan nem, uram! Már azon is le vagyok döbbenve, hogy eddig nem feküdtem ki!

A szellemvasút feliratra bökött a pulóveremen.

- Ez meg mit jelent?

- Fogalmam sincs, egy turkálóban vettem.

- Sosem jártam még turkálóban.

- Nem vesztett vele sokat.

- Azért egyszer nekem is el kellene néznom oda. Csak a kaland kedvéért.

- Dzsinnes palackot nem fog találni - utaltam a Régiségbolt című filmjére.

- Maga nyilvánvalóan túl modern ahhoz, hogy higgyen a dzsinnekben meg ilyesmiben. Hogy tud úgy élni, hogy nem hisz semmiben?

- Ó, dehogynem hiszek.

De Lawrence Hutchisont jobban érdekelte saját jól képzett hangja, mint az én hitem.

- Én nyitott vagyok a természetfölöttire. Tetszett, hogy ennyire el tud merülni magában.

Már csak azért is, mert ha irántam érdeklődött volna jobban, sokkal nehezebb lett volna megtartanom a titkaimat.

- Adrian White barátom, elvett egy jósnőt, aki Portentiának hívta magát - mondta. Erre én is mesélni kezdtem.

- Mi meg egy lányismerősömmel, Stormy Llewellynnel a karneválon vettünk egy kártyát a jósgéptől. Az volt a gép neve, hogy Cigánymúmia.

- Portentia kristálygömböt használt, és be nem állt a szája, de ő aztán értette a dolgát. Adrian bálványozta.

- A kártyán az volt, hogy örökre együtt maradunk Stormyval. De hát nem így alakult.

- Portentia órára pontosan meg tudta jósolni egy ember halálát.

- Az önét is megjósolta, uram?

- Az enyémet nem, de Adrianét igen. És két nap múlva agyon is lötte, ahogy megmondta.

- Hihetetlen.

- Pedig így volt. - Kinézett azon az ablakon, amely nem a tengerre nézett, és így nem volt rajta behúzva a függöny. - Maga szerint nem olyan az idő, mintha szökőár készülne?

- Szerintem a szökőárnak semmi köze az időjáráshoz.

- Én érzem. Tartsa szemmel az óceánt séta közben.

Kigázolt a szobából, mint egy gólya, és a konyha felé indult.

Az első ajtón léptem ki a házból. Boo már az udvaron várt. A kaput lila murvafürt lugas övezte, amely még télen is hozott egy-két virágot. Megálltam, becsuktam a kaput, és mélyeket szívtam a sós levegőből, amíg Boo kijött.

Miután eltöltöttem pár hónapot fenn a Sierrá-ban, a Szent Bertalan-kolostor vendégszobájában, hogy kibéküljek különös életemmel és veszteségeimmel, karácsonyra haza

akartam menni Pico Mundóba. Ehelyett ide hívtak, s még mindig nem tudtam, hogy mi célból. Képességem - vagy átkom - nem csak néhány jószámból áll. Például a megérzéseim néha Olyan helyekre visznek el, ahová magamtól sosem mennék. Aztán várom, hogy megtudjam, mit is keresek ott.

Északnak indultunk a sétányon Booval. Részben német juhász volt, de teljesen fehér. És csendesebben mozgott, mint a hold az égen. Rajtam kívül nem is vette észre senki, mert Boo kísértet volt.

Látom a holtak szellemeit, akik vonakodnak itt hagyni ezt a világot. Tapasztalataim szerint az állatok sokkal szívesebben lépnek tovább innen, de Boo más volt. Nem is értettem, miért nem sikerült távoznia. És mivel sem a holtak, sem a kutyák nem beszélnek, Boo kétszeresen is hallgatott.

Talán azért maradt itt, mert tudta, hogy még szükségem lesz rá a bajban. És erre a bajra nem is kellett sokat várnia.

Tőlünk jobbra a lakóházakat boltok és éttermek váltották, na meg a háromemeletes Magic Beach Hotel fehér fala és csíkos zöld napellenzői. Balra parkká változott a homokos tengerpart. A naptalan késő délutánban a pálmák sem vetettek árnyékot a földre. Az alacsony égbolt és a hűvös levegő elrettentette az embereket a partról. Senki nem ült a padokon. Mégis éreztem, hogy itt lesz. Nem a parkban, hanem messze kinn a tenger fölött. Láttam álmomban.

Egy kis hullámverést leszámítva csendes nap volt. A pálmalevelek a szellőt várták, hogy suttoghassanak.

Széles lépcső vezetett a mólóra. Boo, a kísértet, semmilyen zajt nem csapott, és én, a leendő kísértet is csendesen jártam a tornacipőmben.

A móló vége kiszélesedett. Pénzbedobós távcsövekkel lehetett figyelni róla a hajókat, a partot vagy a három kilométerre, északra lévő kikötőt. A Harangos Hölgy a legutolsó padon ült, és a láthatárt nézte, ahol a bebábozódott égbolt átmenet nélkül olvadt bele a mélabús tengerbe. A korlátra támaszkodtam, és úgy tettem, mintha a hullámok végtelen sora fölött méláznék. A szemem sarkából úgy láttam, nem vett észre, így tanulmányozhattam az arcát.

Nem volt sem szép, sem csúnya, s jellegtelen arcvonásai és sápadt bőre ellenére áradt belőle valami lenyűgöző. Érdeklődésem iránta nem romantikus természetű volt. Körülöngte őt a rejtély, és azt gyanítottam, hogy nem mindennapi titkot őriz. A kíváncsiság mellett az, az érzés vonzott oda hozzá, hogy talán szüksége volna egy barátira. Bár a vörös dagállal együtt jelent meg álmomban, lehet, hogy ez nem jószámból volt. Talán nem fog meghalni.

Találkoztunk már itt néhányszor, és beszéltünk is pár szót, főleg az időjárásról. Miután beszélt, tudtam, hogy még nem halott. Néha csak akkor ismerem fel egy kísértetet, amikor szertefoszlik, vagy keresztülmegy a falon. De például ha megölték az illetőt, és bíróság elé akarja juttatni a gyilkosát, úgy jelenik meg, hogy felfedi a sebeit is. Ha például szétlőtt arcú vagy a fejét a hóna alatt cipelő emberrel találkozom, szemernyi kétségem sincs, hogy kísértettel állok szemben.

A legutóbbi álmomban a parton álltam, a homokon mindenféle apokaliptikus fénykigyók tekeregtek. A tenger lüktetett, mint valami ragyogó szörnyeteg emelkedett fel a mélyből, az eget pedig fojtogatták a felhők, éppoly vörösek és narancsszínűek, mint a lángok. Nyugatról a Harangos Hölgye közeledett felém a tenger fölött lebegve, keresztbe font karral és lehunyt szemmel. Ahogy közelebb ért, kinyitotta a szemét, és a tükrében megláttam, mi van mögöttem.

Kétszer rettentem vissza a látomástól, és mindkétszer úgy ébredtem fel, hogy nem emlékeztem rá, mi volt az.

Most elléptem a korláttól, és leültem a négyszemélyes pad másik végére. Boo mellém kuporodott a mólóra, és a cipőmre hajtotta a fejét. Éreztem a súlyát. Amikor megérintek egy szellemet, állatát vagy emberét, melegnek és szilárdnak érzem. Semmi hidegség vagy halálszag.

A Harangos Hölgy csak nézte tovább a tenget, és egy szót sem szólt. Fehér edzőcipőt viselt, sűrű nadrágot és bő rózsaszín pulóvert, olyan hosszú ujjakkal, hogy a kezét is el tudta rejtetni

benne. Kicsi volt, így még jobban feltűnt az állapota. Még a több számmal nagyobb pulóver sem tudta elfedni, hogy a hetedik hónap körül járhat.

Sosem láttam még vele senkit.

A nyakában ezüstláncon lógott a gyűszűnyi harangocska, amelyről elneveztem. Ez az egyszerű ékszer volt az egyetlen fényes dolog a környéken.

Tizennyolc éves lehetett, három évvel fiatalabb, mint én, és kislányosan vékony. Ezzel együtt eszembe sem jutott, hogy a Harangos Lánynak nevezzem el. Nyugodt, méltóságteljes viselkedése egyértelműen egy hölgyé volt.

- Hallottál már ekkora csendet? - kérdeztem tőle.

- Vihar lesz - felelte. A hangja olyan lágyan lebegtette a szavakat, mint a nyári szellő a pitypang magvait. - Az nyomja le a szelet, és simítja el a hullámokat.

- Meteorológus vagy?

Kedves volt a mosolya, természetes. - Csak egy lány, aki sokat gondolkodik.

- Odd Thomas vagyok.

- Igen - mondta.

Épp elkezdtem volna sokadszor is elmesélni, milyen családi kalamajka eredménye is a nevem, így meglepődtem, és némiképp csalódtam is, hogy nem teszi fel a szokásos kérdéseket.

- Tudod a nevemet?

- Ahogy te is az enyémet.

- De én nem tudom a tiédet.

- Annamaria - mondta. - Egyetlen szó. Eszedbe juthatott volna.

- Beszélgettünk már - feleltem zavartan -, de nem emlékszem, hogy bemutatkoztunk volna.

Csak mosolygott, és a fejét csóválta.

Fehér fény villant a borús égen: hazatérő sirály a késő délutánban.

Annamaria felhúzta pulóvere ujját, és elötűnt kecses keze. Jobbjában szőlőszem nagyságú, áttetsző zöld követ tartott.

- Ez valami ékszer?

- Ez egy üvegcserep, amit kerekre csiszolt a tenger. A parton találtam - forgatta karcsú ujjai közt. - Mit gondolsz, mit jelent?

- Kellene, hogy jelentsen valamit?

- A hullámok olyan simára mosták a homokot, amilyen a kisbabák bőre. Aztán ahogy visszahúzódott a víz, úgy került elő ez az üveg, mintha egy zöld szem nyílt volna ki.

Vijjogás törte meg a csendet, és amikor felnéztem, három sirályt pillantottam meg.

Kiáltásaik társaságot jeleztek: lépések hangzottak mögöttünk.

Három húszas éveinek vége felé járó férfi sétált ki a móló északi oldalára. A kikötő felé nézelődtek. Ketten közülük testvéreknek tűntek: ugyanaz a vörös haj és szeplős arc. Akkora fülek, mint egy söröskorsóé. Ránk pillantottak, olyan keményen és hidegen, hogy ha nem hallom a lépteiket, gonosz szellemeknek hittem volna őket. Egyikük borotvaéles mosolyt küldött Annamariának. Sötét, töredezett fogai komoly metamfetamin használóra vallottak.

A két szeplős is eléggé zavart, de leginkább a csoport harmadik tagja. Vagy százkilencven centijével a másik kettő fölé tornyosult, és olyan izmai voltak, amilyeneket csak szteroidok segítségével érhetett el. A hideg ellenére edzőcipőt viselt zokni nélkül, fehér rövidnadrágot és kék-sárga virágmintás hawaii inget.

A két fivér mondott valamit az óriásnak, mire az felénk fordult. A cromagnoniak között egész jóképűnek számított volna, de a szeme ugyanolyan sárgának látszott, mint kis kecskeszakállá. Sokkal több figyelmet szánt ránk, mint amennyi járt volna. Annamaria egy egyszerű terhes nő volt, én meg egy szakács, aki örült, hogy megérte a huszonegyet, és még az összes lába, szeme és haja megvan.

A rosszindulat és a paranoia általában együtt járnak. A rossz emberek senkiben sem bíznak, mert tudják, hogy ők maguk milyen gonoszságra képesek.

Az óriás hosszasan szemlélt minket, majd csatlósaival együtt visszafordult a kikötő felé, de sejtettem, hogy még nem végeztek velünk.

Még fél óra volt hátra sötétedésig, de a borult idő miatt mintha máris alkonyodott volna. A móló lámpái automatikusan felgyulladtak, de leszállt egy kis köd is, hogy besegítsen a napnyugtának.

Boo viselkedése megerősítette a sejtésemet. Felállt. Nyakán felborzolódott a szőr, fülét hátracsapta, és le nem vette a szemét az óriásról.

- Jobb lesz, ha megyünk - mondtam Annamáriának.
- Ismered őket?
- A fajtájukat igen.

Ahogy felkelt a padról, visszazárta öklébe a zöld gömböt, majd a kezét újra behúzta a pulóvere ujjába. Erőt éreztem benne, de az ártatlanság auráját is, és érzékeny volt, szinte elveszett. A három férfin pedig látszott, hogy ugyanúgy kiszagolja az érzékenységet, mint a farkas a fűben lapuló nyulat. A rossz emberek egymást is megsebzik és elpusztítják, de elsődleges célpontjaik az ártatlanok. Az erőszak táplálja őket, de a jó lerombolása az igazi lakoma a számukra.

Ahogy elindultunk a part felé, ijedten láttam, hogy senki sincs a mólón. Ilyenkor már itt szokott ülni néhány horgász. Visszanéztem, és láttam, hogy Boo megközelíti a három férfit, akiknek fogalmuk sem lehetett a jelenlétéről. A szakállas hústorony megint minket bámult a másik kettő feje fölött.

Még mindig messze volt a part. A nap a vastag felhőréteg mögött lassan belesüllyedt a tengerbe, és a pára elhomályosította a lámpafényt. Hátranéztem, és láttam, hogy a két szeplős fürge léptekkel közeledik felénk.

- Siess - mondtam Annamariának. - Gyorsan, emberek közé!
- Veled maradok - válaszolta nyugodtan.
- Nem. Ezt majd én megoldom.

Gyengéden magam elé toltam, megbizonyosodtam róla, hogy tényleg továbbmegy, aztán szembefordultam a vörösökkel. Ahelyett, hogy hátráltam, vagy ott maradtam volna, elindultam feléjük, és elmosolyodtam, ami annyira meglepte őket, hogy megálltak. A rossz fogú elnézett mellettem Annamariára, a kettesszámú meg a dzsekije alá nyúlt. Megszólaltam:

- Hallottatok a szökőárriadóról, srácok? A kettesszámú a dzsekije alatt tartotta a kezét, a fogkrémreklám pedig rám nézett.

- Szökőár?
- Olyan hat-nyolc méteresre becsülik.
- Kik?

- A mólót - folytattam - a nyolcméteres sem mosná el. A csaj megijedt, de én meg akarom nézni. Szerintem legalább tizenkét méter magasán vagyunk. Király lesz!

Közben elindult a nagydarab is. Amikor odaért, Ketteske megkérdezte:

- Te hallottál valami szökőárról?

- Itt hatméteres a hullámtörő - hadartam izgatottan -, de a hullám teteje leviszi az első sor házat!

Hátranéztem, mintha fel akarnám becsülni, mekkora lesz a kár, és megkönnyebbülten láttam, hogy Annamaria eléri a móló végét.

- De a móló jó magas! - folytattam. - És erős! Tuti, hogy simán kibírja! Szerinted nem?

A nagydarabnak biztos azt mondogatta az anyja, hogy mogyoróbarna a szeme. A mogyorószínű olyan világos aranybarnás. De nem mogyoróbarna volt a szeme. Sárga volt az. Ha függőleges lett volna a pupillája, azt mondom, hogy ez egy ember alakú bábu, amelynek a fejében egy intelligens mutáns macska rejtőzik, és az bámul rám. Méghozzá nem egy barátságos mutáns macska.

A hangja viszont egyáltalán nem volt macskaszerű, inkább olyan, mint egy medvéé.

- Ki vagy te?

Válasz helyett az órára néztem, és visszatértem a szökőártémára.

- Perceken belül itt lehet! Muszáj kimennem a móló végébe!

- Ki vagy te? - ismételte a hústorony, és a vállamra tette hatalmas mancsát. Abban a pillanatban a valóság szertefoszlott. A móló helyett a tengerparton találtam magam, körülöttem tüzek visszfénye. Óriási, fényes valami emelkedett a víz mélyéről, pokoli fénnel lüktetve.

A rémálom.

Akkor visszatért a valóság.

A hústorony elvette a kezét a vállamról. Tágra nyílt szemmel nézte kitért ujjait, mintha megsúrta volna valami - vagy ő is látta volna a vörös dagályt.

Még sosem adtam át látomást, gondolatot vagy bármi ilyesmit érintéssel. Az ilyen meglepetéseknek köszönhetem, hogy sohase unatkozom.

A sárga szemek úgy szegeződtek rám, mint egy templomi bálvány hideg drágakő-pillantása.

- Ki az isten vagy te?

A két vörös kitalálta a hangjából, hogy valami rendkívüli történt. Az, amelyik eddig a dzsekije alatt tartotta a kezét, most előhúzott egy pisztolyt, a másik meg a saját dzsekije alá nyúlt, úgy sejtettem, hogy nem fogselyemért.

Futottam három lépést, majd átvetettem magam a móló korlátján, és zuhantam. A hideg, sötét Csendes-óceán elnyelt, aztán csak úsztam a felszín alatt, küszködve a sós víz felhajtóerejével, és eltökéltem magamban, hogy a tenger nem fog kivetni magából a golyók elé.

Kettő

Tengervíz csípte szemem könnyekkel sózta tovább az óceánt.

Először semmi fényt nem láttam az öböl homályában. Aztán egyenletesen eloszló, halványzöld, derengést vettem észre, amelyben formátlan árnyak hajladoztak, talán a fenékről felkavart homokfelhők vagy hosszú hínárok. Aztán hirtelen megint teljes lett a sötétség. Beúsztam a móló alá, két betonpillér közé, amelyekben a faalkotmány nyugodott. Pillanatnyi vakság után egy másik kagylóval borított pillérnek ütköztem. Annak mentén jutottam a felszínre.

A jód- és iszapszagú, sós ízű levegőt kapkodva kapaszkodtam a pillérbe. A pulóverem ujját lehúztam, hogy valamennyire megvédjem a kezem az éles kagylóktól. A hullámok ritmikusan, szelíden gördültek a part felé. De akármilyen szelídek voltak, a pillérről azért megpróbáltak letépni. Minden perccel fogyott az erőm. A vizes pulóver súlya is lehúzott.

A hullámok zaja suttozva verődött vissza a mólóról. Sem kiabálást, sem futó lépteket nem hallottam fentről.

A fény ugyanolyan szürke volt, mint a víz. Fejem fölött a pillérek, deszkák és tartógerendák szerkezete lassan beleolvadt a homályba. Az egyik gerenda csak egy méterre volt tőlem. Kéz- és láb- küszködtem, vissza-visszacsúsztam, de lassan haladtam fölfelé. A kagylók szilárdan tapadtak a betonra. Ahogy centiről centire kapaszkodtam felfelé, a héjuk összetört, terjengett körülöttem a mész szaga. Kicsit sajnáltam a pusztulást, amit okoztam, de közel sem annyira, amennyire azt sajnáltam volna, ha lecsúszok és megfulladok.

Az egy méter átmérőjű betonpillérből fél méter vastag faoszlop nyúlt fel az árnyak közé. Vastag acélszögeket vertek bele kapaszkodónak. Ezeken másztam fel egy tizenöt centis párkányra. Ott aztán lábujjhegyen állva, csöpögve és reszketve próbáltam a helyzet jó oldalát nézni. Néhai nagyanyám, Pearl Sugars, a gyorshajtó, keményen piáló profi pókerjátékos tanított meg erre. - Ha látják a rohadékok, hogy bajod van, már szét is szednek, és holnap már a te cipődet hordják - mondta mindig. Fel-alá utazgatott az országban és férfiakkal, még hozzá általában nem túl rendes férfiakkal játszott hatalmas tétekben. Értettem, mire gondol, de nem tudtam kivenni a fejből a nagy túsarkújában tipegő, mérges pofákat vágó fickók képét.

Miközben arra vártam, hogy a szívverésem lelassuljon és kapjak levegőt, a helyzet egyetlen jó oldala, amelyet fel tudtam fedezni, az volt, hogy ha majd öreg leszek - félszemű, félkarú, orr nélküli, kopasz vénember - nem panaszkodhatom arra, hogy unalmas életem volt.

A szakállas hústorony és a két, pisztolyos a ködtől és a zavaros víztől valószínűleg nem látták, hogy a móló alá menekültem. Nyilván arra számítottak, hogy kiúszom a partra, és most ott rohagnak, engem keresve.

Bár a mólóról a vége felé ugrottam le, a hullámok közelebb sodortak a parthoz, mialatt úsztam. De még mindig túl voltam az építmény felén. A helyemről beláttam egy partszakaszt, de nem volt valószínű, hogy onnan bárki is észrevegyen engem. Azonban amikor nem ugrálok le a mólókról, elég óvatos srác vagyok. Úgy gondoltam, jó lenne még jobban bemászni a gerendák közé, és ott üldögélni, amíg a három tahó úgy nem dönt, hogy megfulladtam. Aztán ha elmennek ezt megünnepelni valami lepukkant kocsmába vagy ópiumbarlangba, szépen partra mászom, és hazamegyek, ahol Hutch fertőtlenítő géllal mossa az arcát, és a szökőárra vár.

Szögről szögre kapaszkodtam fölfelé. Az első három méteren még szilárdan álltak a fában. Talán itt jobban köréjük dagadt a nedvességtől. Följebb viszont már mozogtak, de szerencsére elbírták a súlyomat. Aztán az egyik kiszakadt a lábam alól. Nagy csörrenéssel esett a betonra, aztán hallottam a halk csobbanást is.

Sem a magasságtól, sem a sötétől nem félek. Életünk első kilenc hónapját sötétben töltjük, halálunk után pedig a lehető legmagasabbra kerülünk.

A homály gyülekezett, mintha a Macbeth köpenyes boszorkányai húzódtak volna egyre szorosabban a kondérjuk köré.

Amióta Hutchnál dolgoztam, elolvastam pár Shakespeare-művet a könyvtárában. Ozzie Boone, a híres thrilleríró, mesterem és barátom Pico Mundóban, boldog lett volna, ha tudja, hogy így művelem magam.

A suliban nem voltam különösebben jó tanuló. Ehhez talán az is hozzájárult, hogy amíg a többi gyerek szorgalmasan tanulmányozta a Macbethet, engem két hullához láncolva kidobtak egy csónakból a Malo Suerte-tó közepén. Vagy fejjel lefelé lógtam megkötözve egy hűtőkamrában egy mosolygós japán csontkováccsal, várva, hogy négy elmebeteg visszajöjjön és megkínózzon minket, ahogy ígérte. Esetleg beléptem egy vándorló sorozatgyilkos lakókocsijába, aki bármikor visszatérhetett, és két vérszomjas kutyára bukkantam, amelyek ellen semmi fegyverem nem volt, csak egy rózsaszín tollseprű meg hat doboz meleg kóla, végül ezeket ráztam fel, és a spriccelő habjukkal ijesztettem meg a dögöket.

A házimat is mindig meg akartam írni. De ez is némiképp problémás, ha az embert halottak kérlelik, hogy szolgáltatson nekik igazságot, és időnként jósálmokat is lát.

Most meg hat méter magasan lógtam a tenger fölött, és a boszorkányos árnyak úgy összesűrűsödtek körülöttem, hogy a következő szöveget sem láttam.

Megálltam, és agyalni kezdtem, hogy biztonságos-e továbbmászni a tők sötétben, vagy ereszkedjek inkább vissza a betonra.

Ahogy másztam, egyre erősödött a fa tartósítására használt karbolsav szaga. Már nem éreztem tőle semmi más szagot: sem a tengerét, sem a vizes oszlopokét, még a saját izzadságomét sem. Éppen úgy döntöttem, hogy az óvatosság - amely, mint tudják, egyik legfőbb jellemvonásom - azt kívánja, hogy másszak mégis vissza, amikor felgyulladt a fény.

Vagy másfél méterrel alattam a tengerre néző reflektorok voltak az oszlopokra erősítve a móló teljes hosszában. Nem emlékeztem, hogy máskor is égtek-e, de valószínűleg minden este automatikusan bekapcsoltak. De lehet, hogy vészhelyzet esetére voltak ott, és azért gyújtották fel őket, mert valaki meglátta, hogy beestem a vízbe, és riasztotta a hatóságokat. De még valószínűbb, hogy a hústorony meg a két vörös tudta, hol a kapcsoló, és ők hozták működésbe. Tehát mégis észrevettek a víz alatt.

Éppen azon gondolkoztam, hogy ez most mit jelent: lemászok, vagy fel, amikor meghallottam a zajt. Először láncfűrész távoli hangjának véltem, de aztán rájöttem, hogy

motorcsónak. Tíz-tizenöt másodperc múlva lassított, és azt a pöfögést már tényleg nem lehetett eltéveszteni.

A gerendán csimpaszkodva jobbra-balra tekergettem a fejem, hogy jobban halljak. A hang megtévesztően verődött ide-oda a móló alatt, de sikerült megállapítanom, hogy a csónak az óceán felől tart a part irányába. Nyugat felé tekingettem, de sehogy sem láttam a gerendák között. Jöhetett a nyílt vízen, de a móló alatt is. A reflektorok sem segítettek, mert a fényük visszaverődött a vízről, és elvakított. Ragyogó fantomok táncoltak az oszlopokon és a móló alján. Ha most lemászom, könnyű célpontot nyújtok.

Az elmúlt évek eseményei után készen álltam a halálra, és nem féltem tőle. De ha az öngyilkosság miatt elkárhozom, sosem látom többé, akit elvesztettem. Ennyit meg nem ér a béke.

Emellett azt is gyanítottam, hogy Annamaria bajban van, és én részben azért kerültem Magic Beachbe, hogy segítek neki.

Még az eddiginél is gyorsabban másztam, reménykedve abban, hogy találok egy zugot, ahol elbújhatok, nem csak a reflektorok fénye elől, hanem a zseblámpáké elől is, amelyeket esetleg magukkal hoztak a csónakban ülők.

Bár nincs tériszonyom, végtelen listát állíthattam volna össze azokról a helyekről, ahol szívesebben lettem volna, mint azon a pilléren. Mint egy macska, amit üldöznek a farkasok. Hálát adtam érte, hogy legalább vad kutyák nincsenek odalent. Ugyanakkor nekem sem volt még egy tollseprűm vagy egy kis meleg kólám sem, amivel megvédehettem volna magam.

Három

Gyorsan, de az ijedségtől esetlenül képes tettem fölfelé az oszlopon. Egy laza szög kifordult a fából a lábam alatt, és csörömpölve zuhant a betonra. A csobbanást elnyelte a közeledő gép zaja.

Elértem egy keresztgerendát. A mozgás alapján, amellyel fölszenvedtem magam a vízszintes felületre, nem lehetett volna összekeverni semmilyen fán lakó állattal. A gerenda széles volt, de nem annyira, mint én. A reflektorok visszaverődő fényei továbbra is szellemként cikáztak körülöttem, biztosítva, hogy egy kicsit is gyakorlott lövész számára már tökéletes célt nyújtsak. Négykézláb próbáltam haladni valahogy, és nagyon szerettem volna, ha végre a gyomrom is megérti, hogy nekem nincs tériszonyom.

Lenéztem, aztán a motorzaj irányába pillantottam, és a csónakot keresgéltem, de a móló pillérjei eltakarták. Közben arra is rájöttem, mire használják a rúdjukat a kötél-táncosok. Testemhez szorított karokkal úgy dülöngéltem, mint a részegek, úgyhogy inkább kitártam őket, és kényszerítettem magam, hogy ne a lábamat nézzem, hanem a gerendát, amelyre lépni akarok vele.

A visszaverődő fény azt az érzetet keltette, hogy körülöttem is víz van, és mindjárt lesodor. A karbol-sav szaga tovább erősödött, égette a torkomat. Amikor megnyaltam az ajkamat, kátrány ízű volt.

Egy pillanatra megálltam, és lehunytam a szemem, hogy ne lássam a fényeket. Visszatartottam a lélegzetemet, amíg meg nem nyugodtam, aztán indultam tovább. A móló közepe alatt az észak-déli irányú gerenda találkozott egy kelet-nyugatival.

A motorzaj erősödött, vagyis közeledett, de a csónakot még mindig nem láttam. Ráfordultam a merőleges gerendára. Egyik lábam a másik elé rakosgattam, mint egy balett-táncos. Csak a ruhám nem volt olyan, mint az övém, a farmerom szorított, pont ott, ahol a szorítás a legrosszabb a férfiembernek. Elhagytam egy újabb kereszteződést, és azon morfondíroztam, vajon elérem-e így a partot. Már nemcsak a motorcsónak zaját hallottam, hanem azt is, ahogy az általa keltett hullámok a betonpilléreknek csapódnak, amiből nemcsak azt tudtam meg, hogy gyorsított, hanem azt is, hogy már közel jár.

A következő kereszteződésnél egyszer csak vörösen fénylő szempár meredt rám. Összevissza rángatózott, aztán rájöttem, hogy csak egy patkány az.

Nem félek a patkányoktól, bár annyira nem is szeretem őket, hogy a fajok közötti barátság jegyében vendégül lássak egy farkát magamnál. Ez a patkány megdermedt a félelemtől, amint megpillantott. Pont a kereszteződésben ült, háromfelé is menekülhetett volna.

Stresszhelyzetben a képzeletem, mint a kaleidoszkóp mutogatja a durvábbnál durvább szörnyüéseket és halálnemeket. A mostani forgatókönyv szerint megijesztettem volna a patkányt, amely bepánikol, nekem rohan, be a nadrágom alá, fel a lábamon, és befészkel magát a két farpofám közé. Én közben fél lábon ugrálok és hadonászom a karjaimmal, végül leszédülök a gerendáról, pont az engem kereső motorcsónakra, az arcommal átszakítom az alját, ezzel eltöröm a nyakam, plusz még meg is fulladok.

Nyilván azt hiszik, hogy az Odd, vagyis „Fura” Thomas csak a gúnynevem, de nem, engem bizony így hívnak.

A motorcsónak közeledett, a hangja visszhangzott, aztán a visszhang is visszhangzott, végül olyan volt, mint a favágók ezrei dolgoznának körülöttem azon, hogy összedöntsék az építményt.

Léptem egyet a patkány felé, de az nem hátrált meg. Mentem volna tovább, de ekkor a motorcsónak hangja robbanásszerűen felerősödött. Megkockáztattam egy pillantást lefelé. Fekete gumicsónakot láttam. A hústorony a hátsó padon ült, kezében a kormányrúd. Gyakorlott kormányos volt, még ilyen sebességnél is biztonsággal vezetett. A csónak oldalán a MAGIC BEACH / PARTI ÓRSÉG állt. Képes volt elkötni, csak hogy megtalálja.

Alám ért, de nem nézett fel. Ha ez egy mentőcsónak volt, kellett lennie rajta vízálló reflektoroknak is, de a hústorony nem kapcsolta be őket. A csónak eltűnt a pillérek között, és a hangja fokozatosan gyengült. A hullámok is lassan kisimultak.

Arra számítottam, hogy hárman lesznek a csónakban. Most azon tűnődtem, hol lehet a két vörös. Közben a patkány is eltűnt, de szerencsére nem a nadrágomban. Balettoztam volna tovább, de hirtelen megálltam. Most, hogy az óriás közém és a part közé került, nem voltam biztos benne, hogy tovább kellene mennem.

A közérzetem is megváltozott. Eddig a közvetlen veszély érzete hajszolt. A halál most is ugyanolyan valószínű volt, mint eddig, de kicsit kevésbé közeli. Volt valami esélyem, hogy elkerüljem a golyókat, igaz, csak akkor, ha nem hibázom.

Körbenéztem északra, délre, keletre, a vállam fölött még nyugatra is. Aztán le a vízre. Majd fel a móló fedélzetére, ahol a tenger fényfoltjai táncoltak, zsugorodva és növekedve. Ugyanolyan bizonytalan voltam, mint a tömeg a VI. Henrik második részének negyedik felvonásában, amikor a király és Cade között ingadoznak. Már megint Shakespeare. Ha egyszer befészkel magát az ember fejébe, nem lehet onnan kiverni többé.

A motorzaj halkult, aztán egyszer csak teljesen megszűnt. Néhány pillanatig tökéletesnek tűnt a csönd. Aztán újra hallottam a tenger visszhangzó, idióta hebegését.

Ilyen rövid idő alatt a csónak nem érhetett ki a partra, talán félútig juthatott, vagy kicsit tovább. A hústorony nyilván nem bízta a tengerre, hanem kikötötte valamelyik pillérhez, viszont nem állt volna le vele, ha nem akar kiszállni belőle. Biztos már mászik is a gerendák közt, valahol előttem.

Ezek után persze azt is kitaláltam, hova tűnt a két vörös. Hátranéztem a vállam fölött, át a gerendák labirintusán, de még nem láttam őket.

Egy előttem, kettő mögöttem. Én meg itt ülök a diótörőben.

Négy

Ahogy azon töprengem, hogyan tovább, jobbról, dél felől, sápadt, alak tűnt fel. Hozzászoktam már, hogy a szellemek néha teljesen váratlanul bukkannak fel körülöttem, úgyhogy megtántorodtam ugyan, de nem szédültem le a gerendáról.

Boo volt az, a kutyám, a Szent Bertalan-kolostor egykori kabalája. Csak én láthattam, megérinteni is csak én tudtam volna. Én viszont azt is láttam, hogy a vízről visszaverődő fények az ő testén és pofáján is táncolnak, mintha ugyanolyan szilárd lenne, mint én.

Bár a levegőben is képes volt közlekedni, mégis egy gerendán igyekezett felém, mint Hamlet atyjának szelleme a bástyán. Nem, mégsem. Boonak puha bundája és barátságos mosolya volt, nem úgy Hamlet atyjának, bár lehet, hogy ezzel csak a következő hollywoodi adaptációig kell várni.

Reméltem, hogy egyébként is eltér majd a helyzet a Hamlettől. Annak a végére ugyanis beborítják a színpadot a hullák.

Amikor észrevette, hogy megláttam, Boo megállt, felszegte a fejét és megcsóválta a farkát. Hirtelen hátranézett, dél felé poroszkált, megállt, visszapillantott rám, és továbbment. Ha nem néztem volna régen a Lassie-t, akkor is ismertem már annyira a holtakat, hogy tudjam: jó lesz követni.

Büszke voltam rá egy kicsit, hogy az én kutyámnak ehhez ugatnia sem kell.

Sem a szőke óriás nem látszott nyugaton, sem a vörösök keleten, úgyhogy óvatosan bár, de siettem a juhászkutya után, aki a móló déli szélére vezetett. Egy állvány volt ott, két felfelé vezető lépcsővel, biztos a karbantartó munkásoknak. Boo a bal oldali lépcsősoron indult el, én meg utána. Másfél méter széles párkányra értünk. A móló fedélzete úgy harminc centire lehetett a fejem fölött. Itt alig mozdult a levegő, és vastagon tele volt a karbolsav szagával. A visszfények kábeleket, elosztókat és rézcsöveket, nyilván vízvezetékeket világítottak meg. A kábelek a fenti lámpaoszlopokat és az alattam világító reflektorokat látták el árammal, a víz pedig a mólón a horgászoknak kihelyezett csapokhoz folyt. A párkányt nyilván a víz- és villanyszerelők használták.

Egy kiszélesedéshez értünk, amelyet lelakatolt faláda foglalt el. A gyenge fényben nem láttam rajta felíratot, biztos szerszámok, meggy ilyesmik voltak benne. Vagy a mólógondnok húsz éve meggyilkolt feleségének, Lorraine-nek maradványai, akinek azért kellett pusztulnia, mert panaszkodott, hogy a férje ruhája büzlik a karbolsavtól. Ha elhittem volna, hogy létezik olyan foglalkozás, hogy mólógondnok, egész hajmeresztő képet találtam volna ki Lorraine karbolsavba pácolt holttestéről. Azt sem értettem, honnan szedtem a Lorraine nevet. Néha a magam számára is kész rejtély vagyok.

Boo lefeküdt, és az oldalára gördült. Egyik mancsával a levegőt kezdte kaparászni. Ez minden kutyánál ugyanazt jelenti: Ül mellém, szórakoztass, és vakargasd a hasamat. Éppen hárman kerestek életre-halálra, úgyhogy ez kábé annyira tűnt jó ötletnek, mint egy pergőtűz kellős közepén leülni lótuszba, és jógázni egyet, hogy kicsit megnyugodjak. Aztán rájöttem, hogy hamarosan meg kell jelenjen a hawaii inges vadbarom. A hetven centi magas láda pont elrejtett, ha mögé ültem.

- Okos kutya - suttoztam. Oldalt feküdtem a láda mögött, lekönnyököltem, és a fejemet a tenyerembe hajtottam. A másik kezemmel vakarászni kezdtem a szellemkutya hasát. A kutyák pontosan tudják, hogy mi pont ugyanannyira vágyunk az ilyen szeretetnyilvánításokra, mint ők. Ők voltak az első pszicho terapeuták; évezredek óta praktizálnak már.

Úgy két perc múlva Boo véget vetett a kezelésnek, felpattant, és hegyezni kezdte a fülét. Kikukucsáltam a láda mögül. Lebámultam a két méterrel alattam húzódó gerendaszerkezetre, ahonnan ide felmáztam. Először senkit nem láttam. Aztán feltűnt a hústorony.

Az örvénylő víz olyan fényfoltokat vetített a gerendákra, mint egy forgó kristálycsillár. A hústoronynak nem akadt táncpartnerre, de nem is tűnt úgy, hogy mulatók kedvében van.

Öt

A nagydarab nem olyan óvatosan mászott a gerendákon, mint én, hanem olyan magabiztosan, mintha egy hídépítő munkás és egy légtornászó gyereke lenne. Ki sem nyújtotta

oldalra a karját, hanem az egyik kezében pisztolyt, a másikban zseblámpát tartott. Bekapcsolta a lámpát, és végigpásztázta vele az oszlopokat. Visszakaptam a fejem a láda mögé, és a következő pillanatban már végig is söpört fölöttem a fény, keletről nyugatra, majd vissza, végül eltűnt. Boo továbbra is az óriást nézte egy résen keresztül, őt úgyis csak én láthattam.

Amikor a férfi eltűnt az oszlopok és gerendák labirintusában, felálltam, és továbbindultam kelet felé. Az előttem caplató Boo egyszer csak eltűnt. Az egyik pillanatban teljesen szilárdnak láttam, a másikban meg már felszívódott. Sosem tudtam, hol van, amikor nincs velem. Talán az élő kutyákhoz hasonlóan szeretett új helyeket felfedezni, és ilyenkor Magic Beach még ismeretlen részeit kóborolta be.

Boo nem úgy kísértett, mint az emberi lelkek. Azok kétségbeesettek, rémültek vagy dühödtek voltak. Önkéntesen választották ezt a világot purgatóriumnak. Ebből arra következtettem, hogy az ezen a világon birtokolt szabad akarat átvihető a másokra is, ami megnyugtató gondolat volt.

Boo nem is annyira kísértetnek tűnt, inkább őrszellemnek, aki mindig szívesen és boldogan szolgált, mint aki nem itt maradt a földön, hanem visszaküldték. Ezért aztán lehet, hogy képes volt ide-oda közlekedni a két világ között. Jó volt hinni, hogy amikor nincs rá égető szükségem, a mennyei vadászmezőkön játszik a többi jó kutyával, akik végre nem szenvednek többé.

Boo tehát most úgy gondolta, hogy a közeljövőben megleszek valahogy nélküle is.

Folytattam tehát az utamat, és megpillantottam a csónakot egy betonoszlophoz kötve, ahogy lágyan himbálták a hullámok. Itt mászott fel tehát a hústorony. Még legalább a móló negyede hátravolt. Megálltam, és eltöprengtem ezen.

Mint kiderült, Boo jól gondolta, hogy egyedül is kivágom magam a bajból. Az óriás nem vizsgálta át a móló utolsó negyedét, mert sejtette, hogy odáig még nem juthattam el. Teljesen hülyének viszont nem néztem. Ha kihagyta azt a szakaszt, akkor a végén valószínűleg vár valaki. Például nem mind a két vörös hajú eredt a nyomomba, hanem az egyik rögtön a partra ment.

Ha most én lettem volna kutya, és Boo ember, valószínűleg megveregeti a fejemet, ad egy sütit, és azt mondja, hogy okos kutya.

Elindultam egy keresztgerendán, elvesztettem az egyensúlyom, de időben visszanyertem, és haladtam tovább a móló közepe felé. Az első keresztveződés fölött átléptem egy tizenöt centis rést, a lábamat rátettem az oszlopból kiálló egyik szögére, majd elkaptam egy másikat, és átlendültem az oszlopra. Lemásztam a betonpillérré, átcsúsztam a kagylótelepen, ennek is jó részét összetörve, és amilyen csendesen csak tudtam, leereszkedtem a csónak padlójára. Halkan zörgött körülöttem a kagylóhéjtörmelék.

A csónak éppen az egyik reflektor alatt állt. Iszonyatosan védtelennek éreztem magam, és igyekeztem, hogy minél előbb eltűnjek innen.

A kötelet a pillérből kiálló ékhez erősítették, amely alig látszott ki a kagylók közül. Nem oldoztam még ki, előbb felkészültem arra, hogy a csónakot a partra vigyem. Ha beindítom a motort, azt rögtön meghallják, és mivel nem vagyok gyakorlott kapitány, nem fogok időben lőtávolon kívülre kerülni. Elővettem hát az evezőket. Ott voltak egy-egy hevederrel a csónak belső oldalához rögzítve. Mivel hosszabb evezőkre volt szükség, mint amekkora belefért volna a csónakba, a lapátok tolla fából volt, teleszkópos nyelük viszont alumíniumból. Rövid pizmogás és mormogás után - mindkettőben elég jó vagyok - teljes hosszukra nyújtottam, és rögzítettem őket. Az egyiket behelyeztem a gyűrűbe a csónak oldalán, de a másikat szabadon hagytam, hogy egyszerűbben lehessen manőverezni vele a betonpillérek között. Végül eloldoztam a kötelet. Csak ledobtam a csónak padlójára, mert azonnal hátára kapott a dagály. Amíg még elértem a pillért, nekinyomtam az evezőt, és fogamat összeszorítva próbáltam magam észak felé tolni, merőlegesen a part felé tartó hullámokra.

Egy ideig sikerült is, aztán a dagály északkelet, végül kelet felé rántott. Továbbtoltam magam a következő pillérről, aztán a következőről, és bár az evező néhányszor koppant és

csikordult egyet, túl halk volt ahhoz, hogy bárki meghallja. Persze valamennyit elkerülhetetlenül sodródtam kelet felé, de azért elég messze maradtam a parttól ahhoz, hogy onnan ne lásson meg senki.

Amikor elértem a nyílt vizet, a szabad evezőt is a helyére tettem, és mindkettővel evezni kezdtem, még mindig észak felé. A tenger felőli evezővel erősebben lapátoltam, mint a másikkal.

Arra számítottam, hogy amint kiérek a móló alól, golyót kapok a hátamba. Csak abban reménykedtem, hogy nem nyomorít meg, hanem simán megöl, és elrepít Stormy Llewellynhez.

Amíg a móló alatt bújócskáztam, beállt az éjszaka. Az alkonyatkor felszállt köd mostanra megvastagodott. Legalább még könnyebb lesz elrejtőzni. Az evezők nyikorogtak a gyűrűikben és néha csobbantak egyet a vízben, de senki nem kiáltott fel mögöttem, és egyre biztosabb voltam abban, hogy megúszom.

Fájt a karom, a vállam, a nyakam, de eveztem még egy percet, még egyet, még egyet. Lenyűgözött a tenger ereje, és hálát adtam, hogy csekély volt a hullámozás.

Amikor végre hátra mertem nézni, halványan még mindig látszottak a móló fényei. De mivel magát a mólót már nem láttam, behúztam az evezőket, és a padlóra dobtam őket.

Egy újonc tengerész számára az ilyen csónakok majdnem olyan élményt jelenthetnek, mintha az ember egy dühös és részeg krokodil hátán ülne.

Rettegve attól, hogy felborítom a csónakot, négykézláb odamásztam a hátsó padhoz. Felültem, és az egyik kezemet a kormányrúdra tettem.

A motor nem indítózsínórral, hanem elektromos gyújtással indult, amelyet vakon tapogattam ki a sötétben. Megnyomtam a gombot, mire a motor felbögött, és a propeller elkezdte kavarni a vizet.

A motor zajától nem hallottam, ordított-e valaki a mólón, de a démoni hármás most már tudta, merre menekültem.

Hat

Nem tűnt jó ötletnek rögtön a part felé fordulni. Lehet, hogy a móló végén helyezkedő fegyveres utánam rohan a parton, követve a motor hangját. A köd nem rejtette el egészen Magic Beachet. Át-sejlettek rajta a part menti házak fényei, és ezek mentén tudtam észak felé haladni.

Most először gondolkodtam el rajta, miért röpített vissza a nagydarab férfi érintése a rémálombamba. Abban sem lehettem biztos, hogy ő is látta-e, amit én. De biztosan látott valamit, ami arra készítette, hogy el akarjon rángatni engem valami hosszadalmas kihallgatásra, amely alatt eltulajdonítja a fogaim és körmeim nagy részét.

Eszembe jutottak azok a sárga szemek. Meg a hang, amely mintha valami mesebeli vadállaté lett volna. Ki az isten vagy te?

Pillanatnyi körülményeim nem tették lehetővé a nyugodt és elmélyült gondolkodást. Csak egy magyarázat jutott eszembe arra az érintésre.

Az, az álom az ismeretlen, de rettenetes katasztrófáról nem egyszerű álom volt, hanem előérzet. Amikor a hústorony megérintett, rátalált a rémálomra, amely visszazállt rá, mert valamilyen módon közre fog működni abban a rejtélyes kataklizmában, amelyet előre láttam.

A hullámok nem voltak túl nagyok, mégis felfordult tőlük a gyomrom, olyan érzés volt, mint amikor egy osztriga kicsúszik a héjából.

Amikor vagy egy kilométerre eltávolodtam a mólótól, rögzítettem a kormányrudat és a gázkart, levettem az átázott pulóvert, amely az előbb úgy akadályozott, és fejest ugrottam a vízbe. Az eddigi kapkodásban el is felejtettem milyen hideg: a lélegzetem is elakadt tőle.

Ráadásul lehúzott egy áramlat. A felszínre verekedtem magam, kiköptem egy pofa tengervizet és levegő után kapkodtam. Aztán a hátamra fordultam, és lassú csapásokkal elindultam a part felé. Ha valamelyik vörös tényleg a parton várt, időt akartam adni neki, hogy vagy kövesse a csónakot, vagy menjen vissza a mólóhoz.

Aztán lehet, hogy egy cápa, egy nagy cápa, egy óriási, hihetetlen méretű, mutáns cápa alám úszik, és lenyel keresztben. Ez esetben legalább nem kellene tovább aggódnom Annamaria, Magic Beach lakói vagy esetleg a világvége miatt.

A hátamon lebegve a sós vízen, a jellegtelen, mégis egyre változó ködöt bámulva, semmi mást nem hallva, mint a lélegzetemet és a fülemben be-be-csobbanó vizet, közelebb voltam az izolációs kamra élményéhez, mint amennyire valaha is szerettem volna. Semmi sem zavart, így ideális volt a helyzet, hogy felelevenítsem magamban a vörös dagályról szóló rémálmod. Részletesen végigmentem rajta, persze sehol nem volt meg neonbetűkkel feltüntetve a kataklizma pontos dátuma, helyszíne, és hogy mi is fog történni. Sajnos a jóslataim nem így működnek. Nem értem, miért elég erős ahhoz a jóstehetségem, hogy morális, készletét érezzék a cselekvésre, de nem elég erős ahhoz, hogy meggyőződéssel tudjak cselekedni.

Életem természetfeletti jelenségei miatt, és mert felelősségem súlya meghaladja néha az erőmet, az összeomlás szélén szoktam egyensúlyozni. Ezért aztán az életem nem természetfeletti részét megpróbálom minél jobban leegyszerűsíteni. Minél kevesebb személyes tárgy. Semmi kötelezettség, jelzalog, kocsis részlet, ilyesmi. Kerülöm a kortárs filmeket, a politikát és művészetet. Túl, örültek nekem. Másként mondva, túl haragosak.

Néha még a szakácskodás is túl bonyolultnak tűnt. Elgondolkoztam rajta, hogy inkább cipőt vagy gumiabroncsot kéne árulnom. A legjobb az lenne, ha valaki fizetne azért, hogy a fű növéseit figyeljem.

Semmilyen más ruhám nincs, csak farmerek, pólók és hideg időre való pulóverek. Ebben sem kell döntenem. Nincsenek terveim a jövőre nézve. Menet közben alakítom az életem. A nekem való állat a szellemkutyám. Nem kell etetni, itatni, fürdetni meg takarítani utána.

Na, szóval, ott a part felé sodródva képtelen voltam új részleteket kihámozni a rémálomból. És rájöttem, hogy álmomban Annamarián nem azok a ruhák voltak, amelyeket ébren láttam rajta. Akkor is terhes volt, a bíborfényű tenger fölött lebegett, háta mögött tüzes felhők. Felém lebegett, karja összefonva a melle előtt, szeme csukva. Úgy emlékeztem, lobogott a ruhája, nem a kataklizma szelétől, hanem a repülés miatt.

Nem ruha, nem is köntös. Bő, de nem neveltségesen. Valamiféle palást, nyaktól csuklóig és bokáig fedi a testét. Lábai keresztbe téve, meztelenek.

Az öltözéke anyaga lágyabb és fényesebb, mint a selyem, bájos redőkben hullik alá; de van benne valami furcsa is.

Valami különös.

Eleinte biztos voltam benne, hogy fehér. Aztán mégsem volt az. Nem tudtam visszaemlékezni a színére, de nem is az volt a furcsa.

A ruha lágyága, fénye. Az esése. Az ujjak és a szegély finom lengedezése...

A sarkam beleakadt valamibe, és a következő pillanatban a kezem is. Már eszembe jutott az a bizonyos cápa, de aztán rájöttem, hogy egyszerűen sekély vízbe értem, és a fövénybe ütköztem bele. Megfordultam, és felkeltem. Az éjszakai levegő még hidegebb volt, mint a víz. A távolodó motorzajt hallgatva partra gázoltam.

A fehér ködben szürke alak közeledett, és hirtelen alig tíz centire az arcomtól fehér fény villant.

Mielőtt hátrálhattam volna, a hosszú markolatú elemlámpa felemelkedett, és lesújtott, hatalmas ütést mérve a fejemre. Közben a tulajdonosa hímveszőnek nevezett, bár nem ezt a választékos kifejezést használta. Olyan közel volt, hogy még a ködben is láthattam, nem a három tahó egyike a mólóról.

Magic Beach mottója az, hogy Mindenki szomszéd, és minden szomszéd barát. Lassan el

kellene gondolkodniuk egy újon. Mondjuk: Baromira vigyázz magadra!

Csengett a fülem, a fejem hasogatott, de magamnál voltam. A támadó felé léptem, ő hátrált, én felé nyúltam, ő meg újra lesújtott, ezúttal a fejem tetejét találta el. Ágyékon akartam rúgni, de azon vettem észre magam, hogy térdre rogyok, amely helyzetben kissé hiú ábránd az ágyékrugdosás.

Egy pillanatig azt hittem, imára szólítják a híveket, aztán rájöttem, hogy a harangok csak a fejemben szólnak. Ahhoz sem kellett különösebb jóstehetség, hogy megmondjam, az elemlámpa újra le fog csapni rám.

Kicsúszott a számon egy káromkodás.

Hét

Mivel ez már a negyedik emlékiratom, többé-kevésbé írónak is tekinthetem magam, bár ezeket csak a halálom után fogják kiadni, ha egyáltalán.

Íróként tudom, hogy a megfelelő pillanatban elengedett káromkodás segít levezetni a felgyült feszültséget. Olyan srácként viszont, akinek szinte folyamatosan küzdenie kell az életben maradásért, azt is tudom, hogy semmilyen káromkodás, még a legdurvább sem képes megakadályozni egy kellő lendülettel meglóbált tompa tárgyat abban, hogy betörje az ember koponyáját. Úgyhogy, bár a második csapástól térdre estem, és úgy éreztem, mintha minimum egy eszeveszett notre-dame-i toronyőr rángatná a fejemben a harangköteleket, előrenyúltam, és elkaptam a támadó bokáját.

A harmadik ütés célt tévesztett, és csak a hátamat érte, ami még mindig jobb volt, mintha fejen talált volna, bár így sem volt kellemesnek nevezhető. Arccal a földön fekvő megpróbáltam elrántani a lábát a rohadéknak. A rohadék melleleg enyhe kifejezés ahhoz képest, amit az imént használtam.

Nagy terpeszben állt, és jó erős is volt.

Mindenféle fényes spirálok táncoltak a szemem előtt, és valaki a Somewhere over the rainbow-t játszotta a fejemben. Ebből arra kellett következtetnem, hogy majdnem elájultam az ütéstől, és nem vagyok olyan erős, mint általában.

A fickó tovább próbálkozott velem, hogy fejbe somjon, de közben arra is figyelnie kellett, hogy talpon maradjon, úgyhogy csak a vállamra sikerült sóznia hármát-négyet. Nem győztem csodálni, hogy az elemlámpa ezek után még mindig világított.

Elég komoly volt a helyzet, de mégis kénytelen voltam észrevenni benne az abszurditást. Magukra valamit is adó izomagyúak legalább egy pisztolyt vagy viperát hordanak magukkal. Ez most olyan volt, mintha egy nyolcvanéves hölgy ütlegelne az esernyőjével valami aszfaltbetyárt.

Végre sikerült kibillentenem. Elejtette a lámpát, és hanyatt esett. Rámásztam, és beletérdeltem, amitől azonnal megbánta, hogy fiúnak született. Valószínűleg ő is káromkodni akart, de csak valami cincogás szakadt ki belőle, olyasmi, amit a rajzfilmekben a meglepett egerek hallatnak.

A lámpa nem esett messzire. Mielőtt a fickó ledobott volna magáról, felkaptam a fegyverét.

Nem szeretem az erőszakot. Elszenvedni különösen nem, de gyakorolni sem igazán. De akkor, ott bizony némi erőszakhoz folyamodtam. Konkrétan háromszor fejbe vertem az embert a lámpájával.

Beszüntette az ellenállást, én meg a verést. A halkán sípoló lélegzet arra utalt, hogy elvesztette az eszméletét. Amikor teljesen elernyedtek az izmai, lekászálódtem róla, és talpra álltam, csak hogy bebizonyítsam magamnak, hogy képes vagyok rá.

Dorothy még mindig ott dudorászott a fejemben, és halványan Toto lihegését is hallottam. A fényes spirálok gyorsabban kezdtek forogni, mintha jönne a hurrikán, hogy elvigyen Kansasből Ózhoz. Gyorsan letérdeltem magamtól, mielőtt önkéntelenül estem volna vissza. Hamarosan

rájöttem, hogy nem Dorothy kutyusa liheg, hanem én.

Szerencsére összekaptam magam, mielőtt az ellenfelem magához tért volna. A lámpa ugyan még mindig működött, de nem hittem, hogy soká bírná még. A repedt lencse tépett árnyékot vetett az arcára. Amikor felhúztam az egyik szemhéját, hogy megnézzem, nincs-e agyrázkódása, láttam, hogy még sosem láttam, és nem is akarom látni többet.

Hüllőszem. Olyan haj, mint a denevér szőre. Török orr. Tatár száj. A nyelve, mint a kurta kígyóé, és általában mintha a Macbeth boszorkányainak üstjéből mászott volna ki. Nem volt különösebben ronda, csak nagyon furcsa.

Amikor eldőlt, az inge zsebéből kiesett egy vékony mobil. Ha a mólos trió haverja volt, esetleg felhívta őket, amikor hallotta, hogy úszom. Az oldalára fordítottam, és kivettem a farzsebéből a tárcáját. Ha tényleg telefonált, akkor nem sok időm maradt a személyazonosságát bogarászni. A pénzét és a telefont nála hagytam, a tárcát eltettem.

A mellére raktam a lámpát. A feje pont egy homokbuckán pihent, úgyhogy a fény megvilágította az arcát. Ha valami Godzilla-szerűség mászott volna ki a Csendes-óceánból, hogy elpusztítson minket, a csávó arcát meglátva gyáván menekült volna vissza a biztonságos mélybe.

A város távoli fényeit követve elindultam. Nem pont keletnek mentem, mert esetleg az elemlámpás szólt a mólósoknak, hogy minek a vonalában van, és azok odamennek, hogy találkozzanak vele. Jó nagy ívben el akartam kerülni őket.

Nyolc

Északkelet felé haladtam a parton, a lábam besüppedt a homokba, és minden lépés kínszenvedés volt. A vizes farmer és póló is elég durva kiképzés januárban. De ez semmi sem volt az öt, héttel korábbi hóviharhoz képest a hegyekben.

Egy üveg aszpirint akartam, meg egy zacskó jeget. Aztán amikor megtapogattam a fejem bal oldalát, elgondolkoztam, nem kell-e pár öltés is. A hajam ragadt a vértől, és volt alatta egy szilva nagyságú púp.

A kereskedelmi övezet szélén értem be a városba, a Jacaranda sugárút végén. Innen másfél kilométeren át, egész a kikötőig házak szegélyezték a sétányt. Ettől keletre húzódott a vén tiszafákkal övezett Rózsafa sugárút. A fák az utca fölé borultak, és nappal hűvösen tartották, éjjel pedig leárnyékolták az utcai lámpákat. Viszont egyetlen nyamvadt rózsafa sem nőtt az utcában, pedig arról neveztek el. Mondjuk az Akácfa utcában sem volt akác. A Pálma úton burjánzottak a tölgy- és babérfák. A Sterling-domb a város legleptantabb része volt, az Óceán sugárút pedig a lehető legtávolabb feküdt az óceántól. A legtöbb politikushoz hasonlóan Magic Beach vezetői is mintha egy másik világban éltek volna.

Mivel tocsogtam a víztől, tele voltam homokkal, véreztem, és valószínűleg elég csúnyán néztem, külön örültem az árnyéknak. A ködtől is támogatva jobbra fordultam a Borsfa utcán. Ne is kérdezzék.

Hárman vadásztak rám. A tizenötezer lakosú Magic Beachben pedig nemigen találhattam tömeget, amelyben elvegyülhettem volna. Arról nem is beszélve, hogy egy rendőr is szívesen elbeszélgetett volna velem, ha meglát így. Mondjuk arról, hogy sértettje vagy elkövetője voltam-e valamilyen erőszakos cselekménynek - esetleg mindkettő. Nehezen tudtam volna meggyőzni, hogy én vertem fejbe magam, vezeklésül egy rossz döntésért. Különben is órákba telt volna, mire felveszik a jegyzőkönyvet a fegyveresekről a mólón, és a támadásról a parton. Meg hát azok hárman is kérdezősködhettek utánam a környéken dolgozóktól, és megadhatták, hogy nézek ki. Nem mintha sokat segített volna rajtuk. Egy hónapja érkeztem csak ide, és azóta visszavonultan vártam, hogy megtudjam, miért. Szinte senki sem ismert. A pontos leírás sem szűkítette volna nagyon a kört. Magasságom, alkatom átlagos. Nincs feltűnő sebhelyem, tetoválásom, anyajegyem, bibircsókom vagy torzulásom. Se kecskeszakállam, se sárga szemem.

A fogam sem rohad a drogtól, és nem fordulnak meg utánam az utcán, mint, mondjuk, Tom Cruise után.

A paranormális dolgokat leszámítva, amelyekkel megterhelt, az Isten is szakácsnak teremtett. Vagy gumibroncsárusnak. Vagy cipőbolti eladónak. Vagy olyan fazonnak, aki a bilétákat pakolja be az ablaktörő alá a pláza parkolójában. És most írják le részletesen bármelyik szakácsot, aki az elmúlt években kaját csinált maguknak. Vagy gumist, vagy eladót, aki kiszolgáltta önöket. Tudom, mi jut az eszükbe: nada.

Ne szégyelljék. Ezeknek az embereknek a legtöbbször nem is akar híres vagy közismert lenni. Nyugisan akarunk élni, nem szeretnénk bántani senkit, de azt sem, hogy minket bántsanak, megélni, segíteni a szeretteinket, és lehetőleg élvezni ezt az egészet. Mi tartjuk mozgásban a gazdaságot, ha kell, háborúzunk, ha lehet, családot alapítunk, de nem akarjuk a képünket az újságban látni, nem akarunk kitüntetését kapni, és azt sem, hogy a nevünk bekerüljön a kvízműsorokba.

Mi vagyunk a civilizáció folyójának vize. És hát azok a kevesek, akik a vízen csónakáznak, és integetnek a parton álló tömegnek... hát, azokat nem irigyeljük ám annyira. Örülünk a névtelenséggel járó nyugalomnak.

Andy Warhol azt mondta, mindenki híres lehet tizenöt percre, amibe burkoltan beleértette, hogy mindenki szeretne is híres lenni. Igaza is volt, de csak azokkal az emberekkel kapcsolatban, akiket ő ismert.

Ja, kihagytam azokat, akik a bilétákat osztogatják a parkolóban. Na, hát ők aztán tényleg névtelenségbe burkolóznak. Láthatatlanok, mint a szél, és arctalanok, akár az idő.

Miközben a ködös, sötét mellékutcákon lopóztam, attól tartottam, hogy a sárga szemű csapata nem csak a két vörösből és az elemlámpásból áll. Attól függően, hányan vannak, Annamariát is kereshetik, nem csak engem.

A lány tudta a nevem. Biztosan még többet is tud rólam. Magától biztos nem árul el a hústoronynak, de ő képes összetörni őt, aztán a cserepek közül kipiszkálni a tudás szilánkjait. Nem akartam, hogy bántsák, különösen nem miattam. Meg kellett találnom, még előttük.

Kilenc

Egy sikátoron át értem Hutch háza mögé. A garázs melletti kiskapun jutottam be az udvarra. Vörös és lila ciklámenek álltak ott hatalmas cserepekben, de most a ködben és a homályban olyan színtelenek voltak, mint a kagylóhéjak a mólón.

Egy üvegasztalra tettem a tárcámat, mellé pedig azt, amit attól az ideges zseblámpás embertől vettem el a parton. Lehámoztam magamról homokkal teli cipőmet, zoknimat és nadrágomat, aztán lemostam a lábam a kerti slaggal.

Mrs. Nicely háromhetente jött takarítani, mosni és vasalni. A vezetékneve ugyanolyan jól illett rá, mint énrám a keresztnevem, ezért nem akartam pluszmunkával terhelni.

A hátsó ajtó zárva volt, de tudtam, hogy Hutch tart egy pótkulcsot az ajtó melletti cserépben, egy gyógyszeres dobozban. Kibányásztam belőle, és beléptem a házba. A konyha melegen, barátságosan várt. Még terjengett benne a délután sütött tökös-csokis süti fahéjas illata, és csak a faliszekrények aljába épített kis lámpácskák világították meg. Nem vagyok teológus, de nem lepődnék meg, ha kiderülne, hogy a mennyország egy takaros konyha, ahol mindenféle finomság jön ki a sütőből meg a frigóból, amikor csak kell, és polcok tele vannak jó könyvekkel.

Megtörölgettem a lábam a földön heverő kis szőnyegben, felkaptam egy sütit az asztalon lévő tálból, aztán elindultam a hallba nyíló ajtó felé. Nindzsa-mód fel akartam osonni a szobámba, lezuhanyozni, ellátni a sebemet, már ha nem kell varrni, és tiszta ruhát venni.

A konyha közepén jártam, amikor kinyílt a lengőajtó. Hutch felkapcsolta a lámpát, odagázolt hozzám, és így szólt:

- Most láttam a szökő árt, több száz méteres volt!

- Komolyan? - kérdeztem. - Most?

- Egy filmben.

- Ez megnyugtató, uram.

- Elképesztően gyönyörű.

- Valóban?

- Nem a szökőár, a nő.

- Nő, uram?

- Téa Leoni. Aki a filmben játszott.

Odabillegett az asztalhoz, és vett egy sütit.

- Fiam, tudta maga, hogy egy aszteroida tart a Föld felé?

- Mindig történik valami.

- Ha a szárazföldre csapódik be - harapott egyet sütiből -, akkor több millióan fognak meghalni.

- Hát igen, bárcsak az egész világ egy óceán lenne.

- Na de ha meg vízbe csapódik, több száz méteres szökő árt kelt, és az is milliókat ölhet meg.

- Kemény világban élünk.

- Hát ez valami csodálatos - bólogatott mosolyogva.

- Hogy milliók fognak meghalni?

- Mi? Dehogyan! A sütemény. Remek!

- Köszönöm, uram. - A rossz kezemet emeltem a számhoz, és majdnem beleharaptam a két tárcába.

- Kijózanítóan mély.

- De uram, ez csak egy süti. - Most már jó felé haraptam.

- Már mint a gondolat, hogy az egész emberiséget elpusztíthatja valami katasztrófa.

- Nem nagyon győznék a mentőkutyák. Felszegték az állát, Összevonta a szemöldökét és nemes vonásaira a mindig a jövőbe néző ember arckifejezése ült ki.

- Egyszer tudós is voltam.

- És mivel foglalkozott, uram?

- A fertőző betegségekkel.

Hutch lerakta a félig megevett sütit, elővette a fertőtlenítő gélijét, és a tenyerébe nyomott egy emberes adagot.

- Egy rettenetes, új járvány az egész civilizációt eltörölte volna, ha nincs Walter Pidgeon, Marilyn Monroe meg én.

- Ezt még nem láttam, uram.

- Marilyn csodásan játszott a vírushordozót.

Pillantása a tudományról és jövőről a tenyerén lévő baci ölő lötyyre tévedt.

- Persze meg is volt a tüdeje hozzá - mondta, majd összedörzsölte hosszú ujjú kezeit, amelyek között cuppogott a gél.

- Na - mondtam. - Éppen a szobámba indultam.

- Kellemes volt a séta?

- Igen, uram, nagyon kellemes.

- Mi ezt még egészségügyi sétának hívtuk.

- Az még az én időm előtt lehetett, uram.

- Az mindenkinek az ideje előtt volt. Ó, te jóisten, de öreg vagyok!

- Azért annyira nem, uram.

- Jó, egy mamutfenyőhöz képest talán tényleg nem.

Csak álltam bambán, mert ha elindulok, meglátja, hogy se cipő, se nadrág nincs rajtam.

- Mr. Hutchison...

- Szólítson Hutchnak. Mindenki úgy hív.

- Igenis, uram. Szóval, ha bárki keresne ma este, kérem, mondja azt neki, hogy nagyon feldúltan jöttem haza, összepakoltam és elmentem.

A gél elpárolgott, Hutch keze steril volt. Felvette a maradék sütit.

- Elhagy, fiam? - kérdezte csüggedten.

- Nem, uram, de maga mondja ezt.

- Rendőrök lesznek?

- Nem. Az egyik valószínűleg egy nagydarab fickó, kecskeszakállal.

- George Kennedynek való szerep.

- Ő még él?

- Miért ne? Én is élek. Zseniális volt Gregory Peck ellenfeleként a Káprázatban.

- Ha nem a kecskeszakállas jön, akkor valószínűleg egy vörös hajú, és lehet, hogy a fogai is rosszak lesznek. De mindegy is. Mondja, hogy egy szó nélkül eltüntem, és nagyon dühös rám.

- Nem hinném, hogy tudnék magára haragudni, fiam.

- Már hogyan tudna. Elvégre színész. Felragyogott a szeme. Lenyelte a falatot, kissé összeszorította a fogát, és így szólt:

- Hálátlan kis szarházi.

- Ez az, uram, így kell ezt!

- Öt kilót nyúltál le készpénzben a fiókomból, te mocskos kis tolvaj!

- Nagyon jó!

- Úgy bántam veled, mint a fiammal, úgy szerettelek, mint a fiamat, erre most örülhetek, hogy nem Vágtad el álmomban a torkomat, te aljas kis féreg!

- Azért ne spilázza túl. Legyen hihető. Hutch döbbenetesen meredt rám.

- Tényleg eltúloztam volna?

- Egy icipicit.

- Fél évszázada nem álltam kamera elé.

- Na, azért nem volt olyan rossz. Csak kicsit... Túlfűtött. Ezt a szót kerestem.

- Túlfűtött? Más szóval vegyek vissza?

- Igen, uram. Dühös, de nem őrzöng. Inkább elkeseredett. Csalódott.

Emésztgette az instrukciókat, lassan bólintott.

- Mondjuk, a fiam elesett a háborúban, és maga rá emlékeztetett.

- Jó.

- Jamie-nek hívták. Jóképű volt, bátor és eszes. Maga először olyannak tűnt, mint amilyen ő volt. Olyan fiatalembernek, aki felülemelkedett a világi kísértéseken. Aztán kiszült, hogy csak egy parazita.

- Parazita? - komorodtam el. - Na de Mr. Hutchison...

- Egy nyomorult kis élősködő.

- Hát, ha önnek jobb így...

- Jamie elesett. Az én drága Corinnámat a rák vitte el... - A hangja elfátyolosodott, fokozatosan átment suttogásba. - Olyan sokáig voltam magányos, maga meg... maga meg rájött, hogyan használhatná ki a sebezhetőségemet. Még Corinna ékszereit is ellopta, amiket harminc éve őriztem.

- Ezt mind el fogja mondani nekik?

- Nem, nem, ez csak a motiváció.

Elővett egy tányért, és két sütit pakolt rá.

- Egy olyan ember, aki Jamie apja és Corinna férje volt, nem kezd piálni, hogy abba fojtsa a bánatát. Inkább sütitzeni kezd... mert ez az egyetlen édes dolog, ami megmaradt abból az egy hónapból, ami alatt maga kihasználta őt.

- Kezdem magam kifejezetten utálni - húztam a számat.

- Maga szerint vegyek kardigánt? Egy vénember ócska kardigánban, az olyan szánalomra méltó.

- Van ócska kardigánja?
  - Van kardigánom, amit semmi perc alatt tönkreteszek.
- Végignéztem rajta, ahogy ott állt vigyorogva a tányér sütivel.
- Akkor legyen szájalmas - mondtam.

A mosolya lehervadt. Az ajka enyhén remegett, de aztán összeszorította, mintha heves érzelmekkel küszködne. A sütikre nézett, és amikor felemelte a tekintetét, könnyek csillogtak a szemében.

- Nem is kell az a kardigán - mondtam.
- Tényleg?
- Tényleg. Így is pont elég szájalmas.
- Ez kedves magától.
- Szolgálatára, uram.

- Akkor én most visszamegyek a nappaliba. Keresek valami jó szomorú könyvet, és mire csöngetnek, már teljesen benne leszek a szerepben.

- Lehet, hogy elvesztették a nyomomat, és nem is jönnek.
- Ne legyen már ilyen borúlátó, Odd. Jönnek azok. Biztos vagyok benne. Jó móka lesz! Fiatalos lendülettel kirozott a lengőajtón. Hallgattam, ahogy lemegy a lépcsőn.

Kivettem pár jégkockát a mélyhűtőből, belepakoltam egy cipzáras nejlontasakba, és köré tekertem egy törülörongyot. Egy felöltözött ember magabiztosságával sétáltam le a hallba. Odaintettem Hutchnak, aki mélabúba süllyedve, közönyösen intett vissza.

Tíz

A fejbőröm felhorzsolódott, de nem repedt fel. A zuhany és a sampon csípett ugyan, de a vérzés nem indult meg újra. Nem volt kedvem haját szárítani, csak felkaptam egy tiszta farmert, pólót meg a másik pár edzőcipőmet.

A szellemvasutas pulóvert elvesztettem a vízben. Elővettem egy másikat, amely szintén a turkálóból származott. Sötétkék volt, és a mellén aranybetűkkel a SÁRKÁNY felirat állt. Gondolom, valami kis főiskolát hívtak így, annak az egyen pulóvere volt.

Az ágyból, keresztbe tett lábbal, a feje mögött összekulcsolt kézzel, Frank Sinatra nézte, ahogy öltözködöm. A Vezérigazgató szélesen mosolygott, de tudtam, milyen szeszélyes természet. Persze nem élt. 1998-ban halt meg, nyolcvankét évesen. A kóborló lelkek általában úgy néznek ki, mint amikor meghaltak. Mr. Sinatra viszont hangulatától függően változtatja a korát. Rajta kívül csak egy olyan lelket ismerek, akinek hatalma van erre: a Királyét.

Elvis sokáig halogatta a távozást, olyan okokból, amelyeket jó ideig tartott tisztázni. Aztán egy nappal karácsony előtt egy kaliforniai autópályán végre összeszedte magát, és távozott a túlvilágra. Boldogan láttam, ahogy felemelkedik, és az arca várakozva ragyog.

Percekkel ezután, ahogy Booval vándoroltunk valami ismeretlen cél felé, amelyről később kiderült, hogy Magic Beach, egyszer csak odalépett mellém Mr. Sinatra. Akkor harmincegyenéhány évesnek nézett ki.

Most pedig, az ágyamon, negyvenegynek. Egyik jelmezét viselte a Gazdagok és szerelmesekből, amelyet Bing Crosbyval forgatott 1956-ban. Az általam ismert szellemek közül a ruháját is csak Elvis és Mr. Sinatra tudta megválasztani. Mások abban a cucuban kísértének, amely a halálukkor rajtuk volt. Ez az egyik oka, hogy szilveszterkor sosem parádézom egy szál pelenkában és cilinderben, mint mások. Akár a mennybe jutok, akár a pokolra, semmi kedvem a küszöböt angyali vagy sátáni kacaj közepette átlépni.

Amikor felhúztam a pulóvert, és indulásra készen álltam, Mr. Sinatra felkelt, kicsit előredőlve, öklét maga elé emelve hozzám lépett, és párszor játékosan felém ütött.

Mivel nyilvánvalón azt szerette volna, hogy neki is segítsék a távozásban, ahogy Elvisnek,

elolvastam róla pár életrajzot. Annyit nem tudtam róla, mint a királyról, de most értettem, miről van szó.

- Robert Mitchum azt mondta, maga volt az egyetlen, akivel félt volna bonyózni, pedig másfélszer akkora volt, mint maga.

Zavartan vonogatta a vállát. A púpomra tettem a jégkockás zacskót, és folytattam:

- Azt mondta, tudja, hogy ki tudná ütni magát, akár többször is, de azt is tudja, hogy maga újra és újra felkelne, és folytatná, amíg valamelyikük meg nem hal.

Mr. Sinatra valami olyasmit mutogatott, hogy Mitchum túlbecsülte őt.

- Na, elmondom, mi van. Azért jött hozzám, hogy segítek, aztán meg nem hagyja.

Két hete átment kopogó szellembe, és az összes róla szóló könyvemét szanaszét dobálta a szobában, aztán meg lebegtette őket; úgy köröztek, mint a körhinta lovacskaí.

A szellemek közvetlenül nem árthatnak nekünk, még a gonoszak sem. Ez a mi világunk, nekik itt nincs hatalmuk. Az ütések átsiklanak rajtunk, hiába karmolnak-harapnak, nem vérzünk. Ha viszont elég rosszindulatúak és haragosak, az energiájukat erővé tudják alakítani, amely mozgásba hozza az élettelen tárgyakat. Akit például eltalál egy kopogó szellem által meglóbált hűtőszekrény, az csöppet sem lesz vidámabb attól a tudattól, hogy nem közvetlenül a kísértet keze mérte rá a csapást.

Mr. Sinatra nem volt gonosz, csak idegesítették a körülmények, és valamiért félt itt hagyni ezt a világot, bár ezt semmi pénzért nem vallotta volna be. Csak időskorában kezdett bízni a szervezett egyházban, így nem volt biztos benne, hol a helye az égi hierarchiában.

- Szóval Mr. Mitchum azt mondta, újra meg újra felkelne, amíg valamelyikük meg nem hal. Most azonban egyikünk már eleve halott.

A mosoly egy pillanatra ráfagyott az arcára, de aztán felengedett. Általában nem volt sokáig rosszkedvű.

- Semmi, de semmi értelme nincs ellenkeznie velem. Csak segíteni akarok magának.

Mint rendesen, most sem tudtam olvasni azokban a különlegesen kék szemekben, de most már legalább nem ellenségesen csillogtak. Végül barátságosan megcsipkedte az arcomat. Aztán a legközelebbi ablakhoz ment, és elfordult tőlem. Egy igazi kísértet bámulta a ködben kísértő hamis szellemek légióját.

Eszembe jutott az It Was a Very Good Year, amelyet akár egy ellenállhatatlan Casanova szentimentális és nagyképű visszaemlékezéseként is lehet értelmezni. De mindezt művészi szintre emelte az ő előadásának szívbe markoló bánata.

Az ő számára már véget értek a jó és a rossz évek is, csak az örökkévalóság maradt. Talán valami bännivalója volt még, azért félt a túlvilágtól. Aztán persze lehet, hogy nem. Az a világ szenvedés nélküli életet ígért, de amit róla olvastam, abból az derült ki, hogy őt éppen a szenvedés éltette. Lehet, hogy anélkül nem is talált volna semmi érdekeset az egészben.

Hát én találnék. Én aztán egy percig sem dekkolok itt tovább, ha meghaltam, akármi vár is rám. Rohanok odaátra, mint a szélvész.

Tizenegy

Nem akartam a főbejáraton elhagyni a házat. Amilyen szerencsém mostanában volt, valószínűleg az összes rosszfiút ott találtam volna a tornácon.

A hátsó ajtóhoz viszont csak úgy juthattam el, ha átmegyek a nappalin, ahol Hutch éppen a sosemvolt feleségén és gyermekén merengett, meg azon, hogy milyen nyomorúságos az élete nélkülük. Persze nem zavart volna, ha megint hálátlan kis szarházinak szólít. Egyszerű próba lett volna. Sokkal jobban zavart, hogy a zuhany, az átöltözés, meg a beszélgetés húsz percet vett igénybe, és minél előbb meg kellett találnom Annamariát.

- Odd! - szólított meg a karosszékekben üldögélő Hutch, miközben egy kommandós ügyességével próbáltam nesztelenül átlopózni a szobán.

- Ööö, igen?
  - Az imént a konyhában, amikor az öltözékemről beszélgettünk...
  - Az ócska kardigánról - pontosítottam.
  - Talán furcsának fog tűnni a kérdésem...
  - Én, uram, már semmin nem lepődöm meg.
  - Volt magán gatya?
  - Gatya?
  - Valahogy az a benyomásom támadt, mintha nem lett volna magán.
  - Már hogy látta volna, van-e rajtam gatya?
  - Hát most is látom, hogy van!
  - Ja, elnézést, uram, én nadrágnak hívom. Gatyának egész mást hívok.
  - Tehát volt magán nadrág a konyhában?
  - Hát persze, hogy volt - feleltem, és kicsit jobban odaszorítottam a fejemre a jeges zacskót.
  - Hát ez igen érdekes.
  - Hogy volt rajtam nadrág?
  - Nem, az, hogy nem emlékszem rá.
  - Miért emlékezne? Gondolom, sokkal inkább megjegyezte volna, ha nincs rajtam.
- Ezen elgondolkodott.
- Van benne valami - mondta végül.
  - Szerintem is - helyesltem, majd témát váltottam. - Majd hagyok egy cetlit, hogy mit kell tennie a raguval.
- Letette a regényét.
- Nem főz vacsorát?
  - Már megfőztem. Csirkés enchilada tomatillo-szósszal.
  - Imádom a tomatillos enchiladáját.
  - Meg rizses zöldbabsalátával.
  - És a rizshez is van olyan zöld mártás?
  - Igen, uram.
  - Remek! Meg kell mikrózni?
  - Így van. Majd leírom, meddig és milyen fokozaton.
  - Rá tudná ragasztani a cetlit az edényekre?
  - Persze, csak melegítés előtt szedje le.
  - Naná. Nem szúrom el. Újra elmegy?
  - Egy kicsit.
  - De nem sántikál semmi rosszban?
  - Dehogyan, uram. Corinna ékszereit sem nyúltam le.
  - Voltam gyémántkereskedő is - mondta Hutch. - A feleségem kitervelte, hogy eltesz láb alól.
  - De nem Corinna.
  - Barbara Stanwyck. Viszonya volt Bogarttal, és le akartak lépni Rióba a gyémántokkal. De persze közbejött valami.
  - Szökőár?
  - Elég gonosz humora van, fiam.
  - Elnézést, uram.
  - Semmi baj, nagyon tetszik. Azt hiszem, a karrierem fényesebb lett volna, ha be tudok kerülni pár vígjátékba is. A magam módján egész vicces vagyok néha.
  - Ezzel tisztában vagyok.
  - Barbara Stanwycket felfalták a húsevő baktériumok, Bogartot meg agyoncsapta egy aszteroida.
  - Fogadok, hogy erre senki nem számított, uram.

Hutch újra felvette a könyvét.

- A köd tetszik annyira, hogy visszamegy bele, vagy van még valami, amiről tudnom kell?
- Másról nem kell tudnia, uram.
- Szóval várom a csengetést, és ha magát keresik, elmesélem, hogy maga az ördög.
- Köszönöm.

A konyhában kiöntöttem a jeget a zacskóból, aztán kidobtam. A púp a fejemen még mindig fél szilva nagyságú volt, de már nem lüktetett. Kékkel felírtam a cédulákra, hogy meddig kell melegíteni az enchiladát meg a salátát, pirossal pedig azt, hogy Ezt előbb vegye le!

A konyhaasztalnál átfutottam a zseblámpás ember tárcájának a tartalmát. A kaliforniai jogosítványon lévő fényképen felismertem a fazont, akit otthagytam a parton, bár most kevésbé nézett ki úgy, mintha a boszorkányok üstjéből jönne. A neve Samuel Oliver Whittle volt. Harmincéves, Magic Beach-i lakos. A nevadai jogosítványon viszont szélesen mosolygott a kamerába, ami súlyos hiba volt tőle. Megváltozott tőle az arca, és egyáltalán nem előnyére. Úgy nézett ki, mint valamelyik Batman-film eszelős bűnözője. Nevadában, ahol egy Las Vegas-i címe volt, Samuel Owen Bittelként ismerték, és két évvel idősebb volt, mint Kaliforniában. Talán a Vegasi életformától gyorsabban öregszik az ember. Hitelkártyája nem volt, ami fura egy olyan országban, amely nemcsak hogy a jövőbe tekint, hanem előre feléli a jövedelmeit is. Személyi vagy TB-kártya ugyancsak nem volt nála. Volt viszont egy igazolvány, amely szerint a Magic Beach-i révkapitányságon dolgozott.

Erről eszembe jutott valami. Hátha a kecskeszakállas mégsem engedély nélkül kötötte el a csónakot, hanem joga volt használni, mert ő is a révkapitánysághoz tartozott. Azt már nehezen hittem volna, hogy a két vörös is közalkalmazott. A kormánynak dolgozó bunkók általában igyekeznek nem bunkónak tűnni.

Visszaraktam Sam Whittle iratait a tárcájába, azt meg zsebre vágtam.

Bármilyen vár is rám a következő pár órában, legalább részben biztosan köze lesz fegyveres emberekhez is. Nekem nem volt pisztolyom, és nem is akartam. Időnként előfordult, hogy használtam egy-egy ellenfelem tűzfegyverét, ha megszereztem, de csak végső esetben. Kiskoromban anyám mindig elvette tőlem a játék pisztolyokat, nem mintha ellenezte volna őket, hanem valami beteges vonzalmat érzett irántuk. Azóta félek a pisztolyoktól.

Szorult helyzetben inkább azt használom fegyverként, ami a kezem ügyébe akad. Ez a pajszerből a macskáig bezárólag bármi lehet, bár ha rajtam múlna, én a macskát használnám szívesebben, főleg, ha jó dühös.

Fegyvertelenül, de két tököcs-csokis sütivel felszerelve léptem ki a hátsó ajtón. Kemény világ várt odakint, amely ellen fel kellett vértézni magam.

Tizenkettő

A köd nesztelen talpakon settenkedett Hutch háza mögött, odadörgölözött a garázs falához, átcsusszant a kerítés résein, felmászott a falakra, körbenyalt minden sarkot és zugot. A közeli dolgokat homályba burkolta, a távolabbiakat pedig teljesen láthatatlanná tette. Szinte meg voltam győződve róla, hogy egy sarokkal arrább véget ér a világ, és belezuhanok az örökös ürességbe.

Lassan körbefordultam, aztán megint, közben megettem egy sütit, és Annamariára koncentráltam: hosszú sötétbarna hajára, arcára, sápadt bőrére. Magam elé idéztem az óceán csiszolta zöld üveggömbre kulcsolódó kecses kezét, ahogy visszahúzódik a pulóver ujjába...

Van egy további képességem is, amelyről beszéltem már, igaz, nem ebben a könyvben. Elvesztett barátnőm, Stormy Llewellyn pszichikai magnetizmusnak nevezte. Ha meg akarom tudni valakinek a hollétét, alávetem magam a megérezéseimnek, ötletszerűen kóricálok fel-alá, közben az illető arcára és nevére koncentrálok... és általában fél órán belül meg is találom.

Az a probléma vele, hogy fogalmam sincs, hol vagy mikor találom meg, akit keresek.

Megláthatom messziről az utcán, vagy összefuthatok vele a sarkon. Ha például ellenséges az illető, lehet, hogy éppen a karmaiba futok. De ha csak beszélnem kell vele, vagy megmentenem, vagy ilyesmi, akkor sem lehetek biztos benne, hogy sikerrel járok. Általában megtalálom a keresett személyt, de nem mindig. Ezért aztán ha erre a képességre hagyatkozom, azzal esetleg értékes perceket pazarolhatok el.

A bajbajutott ártatlanok botcsinálta védelmezője vagyok. Látom a halottakat, de fogalmam sincs, mit akarnak, tőlem vagy mit mondanak nekem. Jósálmokat látok, de nem tudom, mit jósolnak, vagy mikor és hol fog az esemény bekövetkezni. Azonkívül se kardom, se pisztolyom, minden fegyverem egy pár süti.

Ennek a rettenetes bizonytalanságnak már rég valami remetét kellett volna csinálnia belőlem, aki egy isten háta mögötti barlangba vagy kunyhóba zárkózik az élők és a holtak elől. De a szívem azt súgja, azért van a képességem, hogy használjam, és ha megtagadom, elsorvaszt a kétségbeesés, és sosem látom többé elvesztett kedvesemet.

Ráadásul most nem is olyasvalakit kerestem, aki a halálomat akarta, hanem egy fiatal nőt, akinek esetleg szüksége van rám. Csak nem az oroszlan barlangjába mászom be!

A vastag, tapadós köd, mint egy időgép, száz évvel repített vissza. Elnyomta a civilizáció minden hangját - autózajt, a tévé és a rádió házakból kiszűrődő hangját, mindent. A tizenkilencedik század békés csendje ülte meg Magic Beachet.

Amikor végeztem a soron lévő süttel, még mindig Annamariára koncentrálni úgy indultam el északnak a sikátorban, mintha egy ezerszer bejárt útvonalat követnék, és pontosan tudnám, hova tartok.

Az ablakok lágyan fénylettek, mintha nem is villanylámpa, hanem gyertya égne odabenn a házban. A sikátor végén az utcai lámpa sárga fénye finoman hajladozni látszott, mint a gázláng, ahogy a köd milliányi lepkeszárnya hozzádörgölözött az üveghez. Az utolsó süttimet majszolva keletnek fordultam az utcán, a szárazföld felé.

Még csak háromnegyed hét volt, de úgy tűnt, mintha az egész város ágyba bújít volna, a természet fehér takarójába burkolózva. A nedves hideg miatt a kutyások gyorsabban végeztek a sétával, és az autósok is csak akkor indultak el a ködben, ha muszáj volt. Három tömböt haladtam északra és egyet keletre, de ezalatt csak két autót láttam, azokat is jó messze. Mintha tengeralattjárók lettek volna egy Verne-regényből.

A Téglavárosnak nevezett területben, amelyben egyébként összesen két téglaház állt, egy nagy jármű fordult be a sarkon. A köd kaleidoszkópként kavargott a lámpái fényében.

Valami belül azt súgta: bújj el.

Átugrottam egy térdig érő tüskés sövényt, és mögém kuporodtam. Füst, növények és nedves föld illatát éreztem. De engem is kiszagolt valami, és most előrontott a rejtkehelyéről. Ijedtemben majdnem talpra ugrottam, amikor észrevettem, hogy csak egy nyúl az.

A teherautó vadállatként hörögve közeledett, még a rossz látási viszonyokhoz képest is lassan.

Valahogy úgy éreztem, halálos veszedelem lapul mögöttem, ezért hátranéztem a házra, amely előtt rejtőztem. Az ablakok sötétek voltak. Semmi nem mozdult, csak az araszoló köd. Amennyire meg tudtam mondani, senki nem lesett az árnyékból.

Kicsit még összébb húztam magam, ahogy a teherautó közeledett. A köd beitta a lámpák fényét, úgy gomolygott benne, mint a mocsárgáz. Visszafojtottam a lélegzetem, pedig a sofőr semmiképp nem hallhatta volna.

Ahogy a teherautó elhaladt előttem, lassan, mintha préda után szimatolna, újra rám borult a sötétség. Kicsit felemelkedtem, és óvatosan kikukucskáltam a sövény fölött. Bár csak három métere volt tőlem, a sofőrből csupán egy árnyék látszott a műszerfal fényénél. Viszont láttam a város címerét a kocsin. Mellette pedig narancssárga alapon fekete betűkkel azt, hogy **MAGIC BEACH / RÉVKAPITÁNYSÁG**.

A teherautót elnyelte a köd. A motor hangja dorombolássá halkult. Felkeltem, és

belélegeztem a kissé kipufogógáz-illatú ködöt. A harmadik lélegzetre elhalt a motorzaj.

Eltűnődtem, vajon mi fészkelhette be magát a révkapitányságra.

A sövény kijárata felé indultam, amikor a házból halk zajt hallottam. Fém csikordult fémen.

Megint veszélyt éreztem, de visszafordultam, és a tornáchoz mentem. Éreztem, hogy ha úgy tennék, mintha nem hallottam volna semmit, az a gyengeség jele volna. A gyengeség pedig vonzza a támadást.

Mintha éneklés lett volna, de a ciripelésre is emlékeztetett.

A tornácon ugyanúgy mindent eltakart a köd, mint körülötte.

- Ki az? - kérdeztem, de nem kaptam választ.

A lépcsőn fellépve valami mozgást láttam jobbról. Valami faalkotmány volt ott, onnan jött a zaj.

Egy hintaágy volt az, a tornác mennyezetére függesztve. Előre-hátra, lengett, és a láncai csikorogtak. Valaki ült itt az előbb. Valószínűleg nem hintázott, hanem engem figyelt. A kilengésből ítélve csak pár pillanattal ezelőtt kelhetett fel. Ha lejön a lépcsőn, találkozunk, ha hátrafelé ugrik ki, meghallom. Az ajtó is adott volna valami hangot, akármilyen óvatosan nyitja és csukja. Négy ablak nézett velem szembe. Olyan sötét volt mind, mint az univerzum legtávolabbi csücske, ahol már egy csillag sincs. Mindet végignéztem. Ha lett volna mögöttük valaki, megláttam volna, hogy a sötétség más árnyalatában játszik.

A hinta még mindig lengett.

Egy pillanatig úgy láttam, mintha az íve nem változott volna, mintha még mindig mozgatná valaki láthatatlan. De a lánc hangja tagadhatatlanul halkult... És ahogy néztem, a hinta lassan megállt.

Elgondoltam, hogy esetleg bezörgetek az ablakon, és meglátom, mi lesz. Aztán lementem a lépcsőn. Körülvett a köd, a csend és a sötétség. De úgy éreztem, hogy a tornácon van még valaki.

Sosem gondoltam volna, hogy léteznek olyan kísértetek, akiket én sem látok. Átgondoltam ezt a lehetőséget - és elvettem. Valami nagyon furcsa történt, de szellemekhez semmi köze nem volt.

Megint Annamaria arcára koncentráltam, otthagytam a hintás fantom területét, és megint északnak tartottam.

Nem énekeltek a madarak. Nem ugattak a kutyák. Szellő se rezdült, a leveleket sem bagoly, sem macska nem bolygatta. A tenger zúgását sem hallottam, ahhoz túl messzire jöttem a parttól.

Folyton hátrafelé nézegettem, de nem követett senki. Talán csak azért állt fel a szőr a nyakamon, mert annyira egyedül voltam, az egyetlen, akihez fordulhattam, egy nyolcvannyolc éves színész volt, aki annyira magába fordult, hogy még a véres arcom és a fejemre szorított jeges zacskó sem tűnt fel neki.

Tizenhárom

Hutch szökőárja végül is megérkezett, a tenger fehér árnyékának, a ködnek az alakjában, amely mindent elárasztott, és olyan csöndet hozott a városra, mintha tényleg víz alá került volna. Méghozzá úgy éreztem, több száz méter mélyre. Miközben Annamaria után kutattam, a köd mintha előre jelzett volna, egy újabb szökő árt: a vörös dagályt, amelyet álmomban láttam.

A fák turbánba és kaftánba öltözve, szakállasán álltak az út mentén - kivéve egy széles levelű óriást, amelytől mintha hátrébb húzódtott volna a köd. Tizennyolc-húsz méter magas lehetett, ágai csodálatos szövedéket alkottak.

Tudni a növények nevét a világ szépsége iránt lerótt tisztelet egy formája; ezért aztán sok fa nevét megtanultam. Ezét viszont nem, és nem is emlékeztem, hogy valaha láttam volna hasonlót. A leveleknek két lemeze volt, négy-négy fő érrel. Tapintásra vastagok, viaszosak voltak. A fekete ágak között hatalmas fehér virágok világítottak a sötétben. Magnólia virágra

hasonlítottak, de ez nem magnólia fa volt. Szirmaikról víz csöpögött, mintha a fa a ködöt sűrítette volna össze virágokká.

A fa mögött kétszintes, viktoriánus stílusú ház sötélt. Kicsit kevésbé volt csicsás, mint az ilyen házak általában. A köd, amely a fától mintha tartott volna, a házat bátran beburkolta. A benti sápadt fények alig jutottak ki az ablakon.

Elhaladtam a fa alatt, de a pszichikai magnetizmus nem a ház, hanem a hozzá tartozó garázs felé húzott, amelynek a padlásáról vörös ragyogás szűrődött ki. A garázs mögött lépcső vezetett fel a padlásajtóhoz, amelynek négy üvegtábláját fodros tüllfüggöny takarta. Éppen be akartam kopogni, amikor a zár nyelve kicsúszott a helyéről, és az ajtó néhány centire kinyílt. A résen át tapétázott falra láttam, rajta sötét árnykarikák táncoltak a rézszerű fényben.

Arra számítottam, hogy az ajtót megakasztja a biztonsági lánc, és a résen aggódva kikandikál Annamaria. De nem volt lánc, és az ajtóban sem jelent meg senki. Rövid habozás után benyitottam. Tágas szobába jutottam, amelyet öt olajlámpa világított meg. Az egyik egy asztalon állt, amely mellett a két szék egyikén Annamaria ült, az ajtó felé fordulva. Mosolygott, miközben átléptem a küszöböt, és az üres székre mutatott. Becsuktam az ajtót, és hálás voltam, hogy bejöhettek a nedves, hideg estéből.

Az asztalon és székeken kívül még volt a szobában egy keskeny ágy, egy éjjeliszekrény, rajta egy viharlámpával, egy jobb napokat látott karosszék, előtte lábtartó, mellette meg egy kisasztal. A hosszú nyakú olajlámpák egyenletesen voltak elosztva a szobában. Három vörös volt, kettő meg olyan színű, mint a konyak.

Amikor leültem vele szemben az asztalhoz, láttam, hogy vacsorával várt. Kétféle sajt és olajbogyó. Gerezdekre vágott paradicsom. Felkarikázott uborka. Joghurtos saláta, tetején csillogtak az olívaolaj cseppjei. Egy tál érett füge. Egy vekni ropogós kenyér.

Nem is éreztem, milyen szomjas vagyok, amíg észre nem vettem a bögre teát, amelynek olyan íze volt, mintha őszibaracklét kevertek volna bele.

Az asztal közepén lapos edény állt, benne három virág a ház előtti fáról.

Szó nélkül hozzáláttunk az ételhez, mintha semmi különös nem lett volna abban, hogy várt rám.

Az egyik lámpa a padlás elkerített konyharészában állt, a többi a főrészben. Fölöttük a plafonon egy-egy fénykör táncolt a remegő árnyakkal.

- Jók ezek a lámpák - szólaltam meg végül.

- A régi napok fénye - felelte.

- Milyen régi napok?

- A nap felneveli a növényeket. A növényekből idővel olaj lesz. Az olajat pedig elégetem a lámpákban - és így hozom vissza azoknak a napoknak a fényét.

Sosem jutott volna eszembe, hogy az olaj lángja az elmúlt évek elraktározott és felszabadított napsütése, de hát végül is tényleg az.

- A lámpafény emlékeztet a szüleimre. - Mesélj róluk.

- Unnád.

- Próbáljuk ki.

Mosoly. Fejrázás. Aztán szótlánul evett tovább. Ugyanaz a fehér cipő, sötét nadrág és bő rózsaszín pulóver volt rajta, amelyet a mólón viselt. A pulóver ujját most feltúrta, szabadon hagyva vékony csuklóját. Nyakában a láncon ragyogott az ezüst harangocska.

- Szép a nyakláncod. Nem válaszolt.

- Jelent valamit?

A szemembe nézett.

- Minden jelent valamit, nem?

Nem bírtam a tekintetét, félre kellett nézmem, mert félni kezdtem. Nem tőle. Hanem... nem is tudtam, mitől.

Hozott egy cserépkancsót a konyhából, és töltött még teát. Amikor leült, felé nyújtottam a

kezem, tenyérrel fölfelé.

- Megfogod a kezem?
- Csak meg akarod erősíteni, amit már úgyis tudsz.

Közelebb vittem a kezem. Megadóan megfogta.

A szoba eltűnt, és többé nem a széken ültem. A tengerparton álltam a véres fényben, az ég lángolt, és olvadt alakok buktak fel a tengerből.

Eleresztette a kezemet, és az álom tovatűnt, csak a lámpák kanóca lángolt.

- Te is benne vagy - mondtam.

- De nem úgy, mint az, az ember a mólón. Azt az embert meglepte a látomás, de Annamariát egyáltalán nem.

- Az, az ember és én egymás ellen vagyunk - mondta. - Te kivel vagy, Odd Thomas?

- Te is láttad az álmat?

- Ez nem álom.

A tenyeremet néztem, amely megérintve felidézte a lidércnyomást. Amikor felemeltem a tekintetemet, sötét szeme korszakokkal öregebbnek látszott, mint az arca, bár még mindig gyengéden ragyogott.

- Mi fog történni? Mikor? És hol? Itt Magic Beachben? És mi közöd van neked hozzá?

- Nincs idő elmondani.

- Miért nincs?

- Mindent a maga idejében.

- Ezt hogy érted?

A mosolya valaki máséra emlékeztetett, de nem tudtam megmondani, hogy kiére.

- Úgy, hogy mindent a maga idejében.

Talán mert az időről beszélt, a konyhában világító órára pillantottam. Összehasonlítottam a karórámmal. Azon egy perc volt hét óráig. Annamariáé öt órát sietett, egy perccel éjfél előtt járt. Aztán észrevettem, hogy a másodpercmutató nem mozdul a tizenkettesről. Az óra állt.

- Nem jó az órád.

- Az attól függ, mit akarsz tőle.

- Az időt... - találgattam.

Amikor megint Annamariára néztem, láttam, hogy lekapcsolja a nyakából a harangot. Felém nyújtotta a láncot.

- Meghálnál értem? - kérdezte.

- Igen - feleltem habozás nélkül, és elvettem a harangot.

Tizennégy

Ettünk tovább, mintha teljesen mindennaposak lettek volna a megtörtént események és az elhangzott szavak.

Az, az igazság, hogy aránylag ritkán kérdezi meg tőlem bárki, hogy meghálnék-e érte. És nem is vagyok hozzászokva, hogy gondolkodás nélkül igent mondjak.

Stormy Llewellynért például meghaltam volna, és ő is értem. Szükség sem volt rá, hogy ezt megkérdezzük egymástól, mint most Annamaria tőlem. Stormyval éreztük, nem ésszel vagy szívvel, hanem még mélyebben, a csontunkban és a vérünkben, hogy minden körülmények között számíthatunk egymásra.

Az életemet is odaadtam volna érte, de úgy hozta a sors, hogy ez a csere nem valósult meg. Az óta a golyózaporos nap óta, amikor meghalt, olyan életet élek, ami nem is kell.

Félre ne értsenek. Nem keresem a halált. Szeretem az életet, és a világot is, azt, hogy tervezésének tökéletessége az egész minden kis részletében megnyilvánul.

Persze az egész világot nem lehet maradéktalanul szeretni, ahhoz túl nagy. Aki azt állítja, hogy szereti a világot úgy, ahogy van,' az vagy hazudik, vagy nagyon eltévedt. Ez olyan, mint a

szeretet ideáját szeretni, ami problémás, mert ilyenkor nem vesszük figyelembe a fájdalmat és a felelősséget, amely azzal jár, ha szeretünk valakit, vagy valamit.

Én olyan szinten szeretem a világot, ahol a szeretet még őszinte - kis helyeket, városokat, környékeket, utcákat, ilyesmi. Az életet meg a világ szépsége miatt szeretem. Mindkettőt inkább úgy, mint egy építész, aki belép egy hatalmas palota fogadótermébe, és le van nyugózva attól, amit lát, de közben tudja, hogy mindez semmi ahhoz képest, ami a küszöbön túl vár rá.

Tizenhét hónapja, azóta a Pico Mundó-i halálos nap óta az életem nem az enyém. Nem is értem, miért maradtam meg. De sejtettem, hogy eljön a nap, amikor az életemet kell adnom a jó ügyért.

Meghalnál értem?

Igen.

Amint meghallottam a kérdést, tudtam, hogy erre vártam Stormy halála óta, és hogy a válasz már ott volt a nyelvemen, mielőtt a kérdés elhangzott.

Bár anélkül is elköteleztem magam, hogy tudtam volna, miről van, szó, most már érdekelt, hogy mit terveznek a férfiak a mólóról, honnan tudja ezt Annamaria, és miért van szüksége a védelmemre. Nyakamban a láncsal és mellemen a haranggal tehát megkérdeztem;

- Hol a férjed?

- Nem vagyok férjnél. Vártam, hogy mondja tovább.

A villájával leszorított egy fűgét, és a késével levágta a szarát.

- Hol dolgozol? - faggattam.

- Sehol - mondta, és letette a kést. Megsimogatta duzzadt hasát. - Állapotos vagyok.

- Gondolom, nem túl nagy a lakbér - néztem körül.

- Hát nem. Ingyen lakom itt.

- Rokonaid élnek a házban?

- Nem. Elöttem egy szegény család élt itt két évig, amíg össze tudtak szedni annyi pénzt, hogy elköltözzenek.

- Szóval a házbeliek... egyszerűen csak jó emberek?

- Nem lehet ez ilyen meglepő.

- De, azért lehet.

- Ilyen fiatalon is rengeteg jó embert ismertél már meg.

Eszembe jutott Ozzie Boone, Wyatt Porter rendőrfőnök és a felesége, Karla, Terri Stambaugh, minden Pico Mundó-i barátom, a Szent Bertalan szerzetesei, Angéla nővér és a többi apáca, akik a speciális nevelési igényű gyerekek iskoláját és árvaházát vezették.

- És ebben a durva és cinikus életkorban - folytatta - te magad sem vagy durva és cinikus.

- Minden tisztelem mellett, Annamaria, te nem ismeresz engem igazán.

- Jól ismerlek - ellenkezett.

- Hogyhogy?

- Légy türelemmel, és megérted.

- Mindent a maga idejében, mi?

- Így van.

- Azt hiszem, ennek most van itt az ideje.

- De rosszul hiszed.

- Hogy segítek, ha azt sem tudom, milyen gázban vagy?

- Nem vagyok gázban.

- Jó, akkor gondban, bajban, kutyaszorítóban, mit tudom én!

Befejezte az evést, és megtörölte a száját egy papírszalvétával.

- Egyikben sem vagyok.

- Akkor minek neveznéd?

- A dolgok útjának.

- Akkor milyen dolgoknak vagy az útjában?

- Félreéritesz. Ami rám vár, az a dolgok rendes útja, a rendje, nem valami gond, amitől meg kell szabadítani.

Kivett a tálból egy fehér virágot, és az összehajtogatott szalvétára tette.

- Akkor miért kérdezted tőlem ezt, miért adtad nekem a harangodat, mit akarsz tőlem?

- Védj meg tőlük, hogy ne öljenek meg! - Nekem ez gondnak hangzik.

Letépett egy szirmot a virágról, és félretette.

- Kik akarnak megölni? - kérdeztem.

- Azok az emberek a mólóról - válaszolta, letépvé még egy szirmot. - És mások is.

- Hányan?

- Megszámlálhatatlanul sokan.

- Szóval megszámlálhatatlanul. Mondjuk, mint a homokszemek a tengerparton?

- Mondjuk inkább úgy, hogy végtelenül sokan. Végül is megszámlálhatóak, de az a szám túl nagy lenne, hogy bármit is számítson.

- Nem tudom, szerintem nekem számít.

- De tévedsz - nyugtatott meg. Tovább tépegette a virágot, kis kupacba gyűjtve a leszakított szirmokat. Egy pillanatra sem zavarta meg a nyugalmát az, amiről beszélt. Reménykedtem, hogy megint a szemembe néz, de továbbra is a virággal foglalkozott.

- Azok ott a mólón - folytattam - kik voltak?

- Nem tudom a nevüket.

- Miért akarnak megölni?

- Még nem tudják, hogy meg akarnak ölni. Egy ideig emésztgettem a választ, de semmi értelmet nem találtam benne.

- Na és mikor fogják megtudni?

- Idejében.

- Értem.

- Nem, de fogod.

A kanóc szennyeződése miatt a láng időnként fellobbant, máskor meggyengült. A plafonon a visszfények hajlongtak és reszkettek.

- És amikor végül is rájönnek, hogy meg akarnak ölni téged, miért akarnak majd megölni?

- Nem azért, amiért kéne.

- Jó, rendben. De miért igen?

- Azt hiszik, hogy tudom, milyen szörnyűséget készülnek elkövetni.

- Na és tudod, milyen szörnyűséget készülnek elkövetni?

- Csak nagy vonalakban.

- Megosztanád velem azokat a vonalakat?

- Sok halál lesz - mondta. - És nagy pusztulás.

- Hát ezek elég ijesztő vonalak. És bőven túl nagyok.

- A tudásom korlátozott. Én is csak ember vagyok, mint te.

- Ugyanolyan kattant.

- Nem így értettem. Csak úgy, hogy nem vagyok mindentudó.

Minden szirmot letépett a virágról, csak a szárát hagyta meg, a csészeleveleket és a porzót. Megint visszamásztam a beszélgetésünk mókuskerekébe.

- Azt mondtad, nem azért akarnak megölni, amiért kéne. Tehát valamiért meg kéne ölniük?

- Mondjuk, van olyasmi, amiért inkább meg kéne ölniük, mint ezért.

- Na és az micsoda? Végre rám nézett.

- Mit csináltam ezzel a virággal, fura fiú?

Csak és kizárólag Stormy nevezett engem valaha is így.

Annamaria mosolygott, mintha pontosan tudta volna, mi suhant át az agyamon.

- Ideges vagy, és ennyi - feleltem, a szirmokra mutatva.

- Nem vagyok ideges - mondta halk meggyőződéssel. - És nem azt kérdeztem, miért tettem,

amit tettem, hanem, hogy mi volt az.

- Tönkretetted.
- Úgy gondolod?
- Hacsak nem akarsz ikebanát csinálni.
- Milyen ez a virág a tálban úszkálva, annak ellenére, hogy levágták a fáról?
- Gyönyörű.
- Buja és életteli, igaz?
- Igen.
- Most pedig halott, ugye?
- Eléggé.

Az asztalra könyökölt, fejét a tenyerébe támasztotta, és elmosolyodott.

- Majd mutatok neked valamit.
- Mit?
- Valamit a virággal.
- Jó.
- De nem most.
- Hát?
- Mindent a maga idejében.
- Remélem, megérem.

A mosolya szélesebb lett, a hangja pedig lágy, mint egy baráté.

- Tudod, van benned valami természetes báj.
- Vállat vontam, és a kettőnk közt álló vörös lámpa lángjába bámultam.
- Mármost ne érts félre - mondta. - Úgy értem, olyan megbízható vagy.

Ha azt hitte, a virágjával sikerült elterelnie a témát, és elfelejtettem az előbbi kérdésemet, hát nagyon tévedett. Megpróbáltam újra.

- Szóval még nem tudják, hogy meg akarnak ölni, de majd meg akarnak, csak nem azért, amiért kéne - akkor miért kéne? Vagyis, bocs, mi az, amiért inkább meg kéne ölniük?

- Majd megtudod.
- De mikor?

És már mondtam is a választ vele együtt:

- Mindent a maga idejében.

Fura, de egy pillanatig sem hittem, hogy rébuszokban beszél, elhallgat valamit, kertel, vagy félre akar vezetni. Elképesztett, mennyire őszinte. Mi több, rájöttem, hogy mindennek, amit mondott, van valami többletjelentése is, és ezen az estén, ebben az órában olyannak ismerhettem meg őt, amilyen.

Annamaria két kézre fogta a bögréjét, és belekortyolt. Ugyanolyannak látszott a reszkető lámpafényben, mint a szürke félhomályban a mólón. Se nem szép, se nem csúnya, ugyanakkor nem is közepes. Apró, mégis erőteljes. Nem tudtam megmondani, miért, de minden szerénysége ellenére tekintélyt parancsoló volt a megjelenése.

Hirtelen súlyosnak éreztem az ígéretemet, hogy megvédem őt. Egyik kezemmel megfogtam a nyakláncot, amelyet már én viseltem. Leeresztette a bögrét, és a harangot nézte a hüvelyk- és a mutatóujj am között.

- Ez egy halálcsengettyű - mondtam. - Vagy poklot nyit nekem, vagy eget.
- Shakespeare - válaszolta. - Bár nem teljesen pontos. És egy ilyen embernek, amilyen te vagy, nem kellene aggódnia az úti célja miatt.

Megint a lámpát néztem. Talán az élénk fantáziám tette, de egy pillanatra úgy láttam, mintha a láng önálló életre kelne, és dühöngő sárkány alakját öltene magára.

Szótlanul leszedtük az asztalt, elraktuk a maradék ételt és előblítettük az edényeket. Annamaria elővett a szekrényből egy bőrkabátot, én meg eloltottam a konyhai és az asztali lámpát, amíg felhúzta. Amikor odajött hozzám, csak egy retikül volt nála.

- Ennél többre lesz szükséged - mondtam.
- Nincs több - felelte. - Csak egy pár ruha, de nem hiszem, hogy van annyi időnk. Oltsd el a többi lámpát is, gyorsan! - És elővett egy zseblámpát a retikülből.

Kioltottam a maradék három lángot. Valamilyen jármű közeledett, a hangjából ítélve egy teherautó. Abban a pillanatban letakarta a zseblámpát, hogy el ne áruljon minket.

A jármű fékezett, és most csak dohogott - az előtt, a garázs előtt, amelyiknek a padlásán voltunk. Ajtócsapódás hallatszott. Aztán még egy.

Tizenöt

- Erre - mondta Annamaria, még mindig eltakarva a lámpáját, és egy ajtóhoz vezetett, amelyről eddig azt hittem, szekrényajtó. Valójában egy szűk lépcsőre nyílt, amely a garázsba vezetett.

Az ajtó erős volt, de csak a szobából lehetett bezárni. Nem tudtuk megakadályozni, hogy a hústorony és a cimborái behatoljanak a lakásba.

Féltem, hogy a terhes Annamaria megbotlik és elesik, ezért elvettem tőle a lámpát, és megmondtam neki, hogy kapaszkodjon erősen a korlátba, és szép lassan kövessen. A tenyeremmel lefedtem a lámpát, magam mögé tartottam, hogy neki világítson, aztán, jóval lassabban, mint szerettem volna, leereszkedtem a garázsba.

Megkönnyebbülten láttam, hogy a garázsajtón nincs üveg. Az északi és a déli falon magasan lévő egy-egy ablak is jó kicsi volt. Nem létezett, hogy azokon át észrevegye valaki a fényt. Azért a lámpa felét továbbra is letakartam.

Két autó állt a garázsban, egy Ford Explorer és egy vén Mercedes.

- Van egy kijárat a déli falon - mondta Annamaria, ahogy leért.

Fönről dörömbölés hallatszott. Óvatosan, hogy el ne csúszunk, átaraszoltunk a benzin-, gépolaj- és gumiszagú garázson, és meg is találtuk az ajtót.

Odafent a dörömbölés egyre erősödött. Egészen biztosan nem pizzát hoztak.

Elfordítottam az ajtó nyitógombját. Befelé nyílt, így egyik irányba sem akadályozta a kilátást, amikor kihajoltam rajta és körbepillantottam.

A ház a garázs túloldalán volt. Itt szűk ösvény vezetett a déli faltól a kerítésként szolgáló sövényhez. Ha kimegyünk, és keletre indulunk, ott találjuk a teherautót. Ha nyugatra, annak a lépcsőnek az aljához jutunk, amelynek a tetején dörömböltek. Még a ködben sem láttam sok esélyt arra, hogy észrevétlenül meg tudunk lógni. Két ajtót hallottam becsapódni, tehát ketten vannak odakint - legalább -, és valószínűleg nem másztak fel mindketten a lépcsőn. Az egyik biztosan lent figyel, hogy ne tudjunk elmenekülni az elől, aki dörömböl.

Visszafordultam, és a plafont fürkésztem, de egy csupasz villanykörtétől eltekintve semmilyen fényforrást nem láttam. Biztos be volt építve valami világítás a garázsajtót működtető mechanizmusba is, de az csak akkor kapcsolt be, ha az ajtó kinyílt.

A Mercedeshez vezettem Annamariát. Ellenkezés és kérdés nélkül követett.

A dörömbölés elhallgatott, helyette betörő üveg halk zaját hallottuk. Megfogtam a bal hátsó ajtó kilincset, attól rettegetve, hogy az ajtó zárva, de nem pártolt el tőlünk a szerencse, ki tudtam nyitni.

Fölöttünk olyan súlyosak voltak a léptek, hogy azon sem csodálkoztam volna, ha meghallom az óriás hangját, amint azt bömböli, hogy „emberszagot érzek”. A Mercedes belső lámpái nem voltak túl fényesek, meg kellett kockáztatnom, hogy felgyújtom őket. Miközben besegítettem Annamariát a hátsó ülésre, elképzeltem a lakást. A behatoló meglátja az edényeket: két bögrét és két tányért. És előbb-utóbb megfogja az egyik olajlámpát is. Az üveg még mindig forró. Mosolyogva kapja a szájába megégetett ujját, mert tudja, hogy csak közvetlenül azelőtt menekültünk el, hogy ő megérkezett.

Visszanéztem a nyitva hagyott oldalajtóra. Fehér ködfoszlányok kúsztak be rajta, mint egy

vak szellem ujjai, de nem jelent meg az ajtónyílásban senki. Annamaria becsusszant a hátsó ülésre, én meg utána. Halkan húztam be az ajtót, de még így is hangosabban, mint szerettem volna. A kocsis belső fényei kihunytak.

A Mercedes legalább húsz, de inkább huszonöt éves volt, abból az időből, amikor a németek inkább nagyra és tágasra, mint áramvonalasra tervezték az autókat. Elég hely volt benne ahhoz, hogy lehúzzuk a fejünket az ablak alá.

Nem pont ugyanaz volt a helyzet, mint Poe Ellopott levelében, de hasonló. Üldözőink arra számítottak, hogy elmenekülünk, és a nyitott ajtó pont ezt sugallta. A pillanat hevében talán nem gondolkodtak arra, hogy elbújtunk a gyakorlatilag nyílt terepen.

Na persze, előfordulhat, hogy gyanút fognak. Eszükbe juthat átfésülni a garázst, és akkor nekünk annyi. Végül is nem idióták voltak, hanem komoly emberek. Jó forrásból tudtam, hogy halált és pusztulást tervezgetnek. Ennél komolyabb nem nagyon lehet semmi.

Tizenhat

A Mercedes hátsó ülésén kuporogva elérkeztünk egy olyan különösen stresszes pillanathoz, amikor, mint már említettem, a fantáziám meglódul, mint egy körhinta, és egymás után mutatja fel az ijesztőnél ijesztőbb rémségeket.

Ha ránk találnak, az ablakon keresztül is lelőhetnek. Vagy kinyithatják az ajtót, és szitává lőhetnek úgy is. Vagy eltorlaszolhatják, felgyújthatják a kocsit, és megsüthetnek elevenen. Egyébként mindegy is, mit választanak, ilyen könnyen nem halunk meg. Először meg akarják majd tudni, kik vagyunk, és mit tudunk a terveikről.

Kínzás. Meg fognak kínozni minket. Csipeszek, pengék, tűk, tüzes fogók, szögbelövő, fokhagymazúzó a nyelvünkre, savak, cigi... lelkes kínozók lehetnek. És könyörtelenek. Annyira fogják élvezni, hogy fel is veszik videóra, aztán később nézegetik.

Megígértem Annamariának, hogy meghalok érte, ha kell, és komolyan is gondoltam, de úgy értettem, azért fogok meghalni, hogy ő ne haljon meg. Vagy legalább ne a fogadalmamtól számított egy órán belül.

A plafonról lógó csupasz körte felgyulladt. A kocsis orral befelé parkolt a garázsban, tehát mi a bejárathoz voltunk közelebb, olyan messze a lépcsőtől, amennyire csak lehetett. A fény túl gyenge volt, hogy behatoljon sötét kis menedékünkbe.

A Mercedes mérnökei büszkékké lehettek a hangszigetelésre. Ha kutakodott is valaki a garázsban, semmit sem hallottam belőle. Csendben vártam hatvan másodpercet, aztán még hatvanat, aztán harmadszor is. Aztán abbahagytam, mert idegesített a múltó idő tudata. Igyekeztem nem gondolni a kínzásra.

A Mercedesben régi bőr, valami mentolos kenőcs, virágillatú parfüm, macskaszőr és por szaga terjengett. Rám jött a tüszenthetnék. Egy zen gyakorlat segítségével megpróbáltam viszketössé alakítani a lapockáim között, amit mégiscsak könnyebb lett volna elviselni. Amikor ez nem jött be, azon meditáltam, hogy jóindulatú daganattá alakuljon.

Miután egy ideig befogtam az orromat, és a számon át lélegeztem, lassan kezdtem elhinni, hogy a révkapitányság aljas ügynökei úgy gondolták, megszóktunk. Csak elhúztak már.

Ahogy elkezdtem fölemelni a fejem, hogy körülnézzek, két férfihangot hallottam, egy mélyet, meg egy behízeltgőt. Úgy süllyedtem vissza a helyemre, mintha lenyomtak volna. Annamaria felém nyúlt, és megfogta a kezemet a sötétben. De lehet, hogy én nyúltam felé és fogtam meg az övét.

Nem értettem, mit beszél a két férfi, de annyi világos volt, hogy az egyik dühös, a másik pedig magyarázkodik. A vitát hangos robaj szakította félbe, mintha a dühös feldöntött volna valamit, esetleg hozzávágta volna a másikhoz. A veszekedés folytatódott, és ekkor megéreztem, hogy Annamaria kezének szorítása bátorságot önt belém. Heves szívverésem lelassult, összeszorított fogaim engedtek.

A két férfi közelebb volt, mint gondoltam. A dühös konkrétan annak a kocsinak a motorháztetejét csapkodta, amelyikben rejtőztünk.

Tizenhét

A mély hangú, akinek valószínűleg sárga szeme és kecskeszakálla volt, meg bérelt helye a pokolban, megint rávágott a Mercedesre. Ugyanannak a Mercedesnek a padlóján Annamaria gyengéden szorította a kezem.

A szemem hozzászokott a homályhoz. Láttam, hogy mosolyog, mintha ez az egész csak pillanatnyi fennakadás lenne a szökésünkben, és teljesen biztos volna, hogy hamarosan virágzó réteken fogunk szökdecselni, miközben körülöttünk pillangók röpködnek, és lágyan dalolnak a csalogányok.

Tudtam, hogy nem ostoba, és nem hittem, hogy bolond lenne. Következésképpen azt kellett hinnem, hogy vagy tud valamit, amit én nem, vagy jobban bízik bennem, mint amennyire a képességeim alapján lehetne.

Ahogy a vita lenyugodott, a hangok is elhalkultak. Aztán távolodtak a Mercedestől.

Kialudt a lámpa.

Becsukódott egy ajtó.

Most nem láttam Annamaria arcát, de reméltem, hogy már nem mosolyog rám. Nem nevezném főbiának, de mindenesetre nem szeretem, ha valaki mosolyog rám a sötétben, még akkor sem, ha olyan rendes - sőt jószívű - valakiről van szó, mint ez a nő. A filmekben, ha valaki gyufát gyújt a tök sötétben, és azt látja, hogy valaki vagy valami a képébe vigyorog, akkor ez a valaki vagy valami a fejét akarja letépni.

A filmeknek persze szinte semmi közük a való élethez, még a díjnyerteseknek sem. A filmekben a világ tele van fantasztikus kalandokkal és rettenthetetlen hősökkel - vagy pedig olyan rideg, ellenséges, veszedelmes és reménytelen hely, hogy az ember legszívesebben ott a moziban felkötné magát. Nincs középút. Vagy elnyered a király lányát meg a fele királyságát, vagy agyonlő egy bérgyilkos, akit az a cég pénzel, amit éppen elítéltetni készültél egy korrump bírósággal.

Odakint beindult a teherautó motorja. Aztán a zaj elhalt, és az éjszakára visszaereszkedett a csend.

Még egy percig ott gubbasztottam a kocsiiban, aztán megkérdeztem:

- Szerinted elmentek?

- Szerinted elmentek? - kérdezett vissza.

A vacsoránál megfogadtam, hogy a lovagja leszek, és rendes lovag nem bocsát többségi szavazásra egy ilyen kérdést, legalábbis nem akkor, ha kettesben van a hölgyével.

- Na, menjünk - mondtam.

Kimásztunk a kocsiából, és a zseblámpa segítségével megkerestem a kis ajtót. A zsanérok nyikorogtak, amikor kinyitottam, ez az előbb fel sem tűnt.

Senki nem várt a kerti úton, hogy szétszaggasson. Eddig jó. De máshol még várhatnak.

Lekapcsoltam a lámpát, de nem voltam biztos benne, hogy ki kéne mennünk az utcára, ahol esetleg ott áll egy őrszem. Kétségeimet megosztottam Annamariával is.

- Hátral van egy kapu, amely a mezőre vezet - suttopta.

Megkerültük az épületet. Útközben felpillantottam a lépcső tetejére, de nem volt ott senki. Átvágtunk a köd lepte kerten. Sárga levelek tarkították a fűvet. Platánokról hullottak le, amelyek sehol máshol a partvidéken nem veszítették el lombjukat ilyen későn, mint itt. A kert végében ott volt a kis fehér léckapu. Mögötte pázsit veszett a ködbe észak, dél és nyugat felé.

- Gondolom, dél felé megyünk - karoltam bele Annamariába.

- De maradjunk közel a kerítéshez, mert a mezőt nyugatról a Hecate-kanyon határolja, és néhol elég hirtelen kezdődik a meredély - tanácsolta.

A Hecate-kanyon legendás hely volt Magic Beachben. A kaliforniai partvidéken rengeteg kanyon nyúlik köszvényes ujjként a tenger felé, és a körülöttük lévő településeknek hidakat kell verni fölöttük. Vannak szélesebbek, és vannak keskeny kis szurdokok is. A Hecate-kanyon valahol a kettő között helyezkedett el, mély volt, és patak is folyt az alján. Az esős évszakban akár komoly folyamra is dagadó víz partján mindenféle pálmák és ciprusfák nőttek, összevissza csavarodva a szélsőséges körülmények, na meg a kanyonban illegálisan lerakott mérgező anyagok miatt. A szurdok fala járható volt, de elég meredek, és mindenféle indák meg tüskebokrok is nehezítették a mászást.

Az ötvenes években kéjgyilkos vadászott a fiatal Magic Beach-i nőkre. Elhurcolta őket a Hecate-kanyonba, és megásatta velük a saját sírjukat. Arliss Clereboldnak hívták, és képzőművészetet tanított a helyi középiskolában. Akkor kapták el, amikor éppen a nyolcadik áldozattól igyekezett megszabadulni. Vékony, szőke, göndör Cupido-haja volt, kedves arca, mosolygós szája, valamint erős karja és hosszú ujjai, amelyek szinte sziklamászásra termettek.

Az előző hét áldozatból kettőre sosem bukkantak rá. Még a kutyák sem tudták kiszagolni a sírokat, Clerebold pedig megtagadta az együttműködést.

Ahogy most dél felé sétáltunk Annamariával a mezőn, attól féltem, hogy belebotlom az egyik áldozat szellemébe. Végül is igazságot szolgáltatott nekik, amikor a gyilkosukat kivégezték San Quentin-ben, úgyhogy valószínűleg eltávoztak már erről a világról. De az a kettő, akit nem találtak meg, talán még várt arra, hogy csontjaikat elszállítsák a temetőbe, ahol a családjuk nyugszik. Márpedig most nélkülük is volt elég bajom: meg kellett védenem Anamariát, és keresztülhúznom a sárga szemű izompacsirta számításait, bármik legyenek is azok. Kisebb gondom is nagyobb volt annál, mint hogy meggyilkolt lányok mélabús lelkét kövessem a sírjukhoz.

Aggódtam, hogy esetleg már azzal is magamhoz csábíthatom őket, ha róluk gondolkozom, ezért inkább Annamariából próbáltam meg több információt kicsikarni.

- Idevalósi vagy? - kérdeztem.
- Nem.
- Honnan jöttél?
- Messziről.
- Mi az a messzi? Oklahoma? Alabama? Maine?
- Még sokkal messzebbről. El sem hinnéd, ha megmondanám, honnan.
- De elhinném - bizonygattam. - Eddig mindent elhittem, amit mondtál, nem is tudom, miért, amikor a nagy részét nem is értem.
- Miért hiszel nekem?
- Mondom, hogy nem tudom.
- Dehogynem tudod.
- Tényleg?
- Hát persze.
- Legalább segíts egy kicsit. Miért hiszek el mindent, amit mondasz?
- Miért hisz el bárki bármit? - kérdezett vissza.
- Ez most költői kérdés, vagy találós?
- Az egyik lehetséges ok a tapasztalat.
- Mondjuk, hogy azért hiszem el a gravitációt, mert ha feldobok egy követ, látom, hogy leesik?
- Pontosan.
- Na, hát tapasztalnom még nem sok mindent sikerült rólad - emlékeztettem. - Azt sem tudom, honnan jöttél. Vagy, hogy hívnak.
- A nevemet tudod.
- A keresztnevedet. A családneved mi?
- Az nincs.

- Mindenki van!
- Nekem sosem volt.

A lehetünk meglátszott a hideg éjszakában. Olyan misztikus volt az egész lány, hogy simán elhittem volna még azt is, hogy mi leheltük a ködöt, és ő valami istennő, aki képes elfűjni a világot, aztán újjáformálni a párából.

- A suliban sem kérdezték a vezetéknevedet?
- Nem jártam iskolába.
- Magántanuló voltál? Nem válaszolt.
- Vezetéknév nélkül hogy kapsz segílyt?
- Nem kapok.
- De azt mondtad, nem dolgozol.
- Nem is.
- És akkor hogy... az emberek csak úgy adnak pénzt, ha szükség van rá?
- Igen.
- Fú. Ez még jobb lehet, mint cipőt vagy abroncsot árulni.
- Sosem kértem senkitől semmit - csak tőled kérdeztem meg, hogy meghalnál-e értem.

Valahol odakint, a szétesett világban, a Szent József-templom harangja elütötte a felet, ami két okból is furcsa volt. Egyrészt a karórám 7:22-t mutatott, és úgy tudtam, jól jár. Másrészt a Szentjóska egy ütéssel jelezte az egész órát, és kettővel a felet. Most viszont három kondulás visszhangzott a ködben.

- Mennyi idős vagy te, Annamaria?
- Bizonyos értelemben tizennyolc éves.
- És ezalatt nem kértél senkitől semmit. Biztos egy nagy kérésre tartogattad az erőd.
- Volt egy előérzetem.

Meglepettnek hallottam a hangját, de éreztem, hogy határozottabb, mint amilyennek látszik. Megpróbáltam felvenni a fonalat.

- És vezetéknév nélkül hogy kapsz orvosi ellátást?
- Nincs rá szükségem.
- De majd hamarosan lesz - mondtam, természetesen a babára célozva.
- Mindent a maga idejében.
- Pedig ilyenkor nem árt rendszeresen orvoshoz menni.

Megtisztelt egy mosollyal.

- Aranyos egy fiatalember vagy te.
- Elég fura érzés, hogy fiatalembernek hívsz. Idősebb vagyok nálad.
- Attól még fiatal vagy. És aranyos. Merre tartunk?
- Ki mondhatná meg...
- Úgy értem most. Hova megyünk?

Némi örömet okozott, hogy ugyanolyan rejtélyes módon válaszolhattam neki, mint ő nekem.

- Meg kell találnom egy ember, kinek nyelve, mint a kurta kígyóé.
- Már megint a Macbeth - találta ki, amivel kicsit elrontotta az örömet.
- Én csak elemlámpásnak hívom. Nem is fontos, hogy miért. Elég rizikós az ügy, úgyhogy te nem jössz.

- Melletted vagyok a legnagyobb biztonságban.
- Gyorsan kell majd mozognom. Egyébként ismerek egy nőt, szeretni fogod. Nála egyikünket sem fog keresni senki.

Morgás hangzott fel mögöttünk, Megpördültünk. Egy pillanatig azt hittem, a sárga szemű jött utánunk, aki valahogy három kisebb példányra oszlott. Hat sárga szem világított a ködben, mint a reflektor, de alacsonyabban, mint az ember szeme.

Aztán ahogy előkúsztak a ködből, és úgy három méterre tőlünk megálltak, kiderült, hogy

három prérifarkas az. Majd kisvártatva felvillant három újabb szempár, és csatlakoztak a trióhoz.

Láthatóan a Hecate-kanyonból jöttek ki, vadászni. Hat prérifarkas. Egy egész falka.

Tizennyolc

Pico Mundóban, a préri és a sivatag határán, találkoztam már prérifarkassal. Általában az volt a helyzet, hogy mivel ezek a dögök eléggé tartanak az embertől, engem is inkább elkerülni akartak, mint felkoncolni. Éjjel viszont, amikor húsért indultak, átváltoztam a lehető legjobb zsákmánnyá, és bizony néha épp csak sikerült megúsznom, hogy kicsípjenek belőlem néhány falatot.

Ha én lettem volna Hutch Hutchinson, és tizenhét hónapon belül másodszor támad rám egy falka prérifarkas, ezt nem véletlen egybeesésnek tekintetem volna, hanem cáfolhatatlan bizonyítéknak arra, hogy az egész faj az emberiség ellen fordult, és ki akar irtani bennünket.

Mindenesetre a *Canis latrans* eme hat példánya itt a Hecate-kanyon szélén egyáltalán nem hasonlított semmi olyasmire, amit a kisállat-kereskedők a kirakatba tesznek. Higgyék el, hogy ez meglepett egy kissé, mert a prérifarkas általában egész helyes tud lenni a maga bumfordi módján. Közelebbi rokona a farkasnak, mint a kutyának, szikár és inas, igazi ragadozó alkat, de a mancsa és a füle túl nagy a testéhez képest, amitől olyan, mint egy kiskutyá. Vagy legalábbis van olyan aranyos, mint egy népirtó diktátor, amikor susogós melegítőben fényképezkedik fagyizó kisgyerekekkel, akiket öngyilkos merénylőnek szántak a szüleik.

Ez a hat vicsorgó, izzó szemű prérifarkas azonban egyáltalán nem hasonlított kutyakölykökre. Bundába öltözött terroristákra annál inkább.

Válságos pillanatokban eddig rendszerint volt valami tárgy a kezem ügyében, amit fegyverként használhattam, de itt legfeljebb egy kerítéslécet törhettem volna ki a helyéről. Seholy egy kő. Nem volt a közelben baseballütő, vödör, seprű, antik váza, serpenyő, lapát, kenyérpíró vagy dühös menyét sem, pedig ezek mindegyikével harcoltam már a múltban. Elgondolkoztam rajta, hogy ideje volna már leküzdeni a fegyverfóbiámat, és stukkerrel járni ezután.

Aztán kiderült, hogy mégis van fegyverem: egy rejtélyes, fiatal, terhes nő. Ahogy velem együtt hátrált a falka elől, megszólalt:

- Ezek nem csak azok, amiknek látszanak.

- Ki az? - kérdeztem. - Mindenesetre ezek itt nagyjából mégiscsak azok, amiknek látszanak.

Ekkor Annamaria ahelyett, hogy óvatosan elhátrált volna a dögöktől, és egy nyitott kaput keresett volna, amin bemenekülhet, tett egy lépést előre.

Azt hiszem, egy párosodásra felszólító, nem túl választékos igealak csúszott ki a számon, de azért remélem, hogy mégsem.

Halkan, de határozottan így szólt a prérifarka-sokhoz:

- Ti nem ide tartoztok. A világ többi része a tiétek, de ez a hely és ez az idő nem.

Én személy szerint nem hiszem, hogy jó ötlet éhes ragadozókkal azt közölni, hogy belépés csak az alkalomhoz illő öltözékben.

A nyakukon felmeredt a szőr. A farkukat behúzták. Fülüket hátracsapták, izmaik megfeszültek. Ezek ide vacsorázni jöttek.

Amikor Annamaria újra feléjük lépett, már nem szóltam, mert féltem, hogy olyan lesz a hangom, mint Miki egéré, inkább utánanyúltam, és a karjára tettem a kezem.

- Nem a tiétek vagyok, és ő sem - mondta, ügyet sem vetve rám. - Távozzatok.

Bizonyos vidékeken a prérifarkast kojotnak hívják, de bármilyen nevet találjanak ki neki, nem lesz tőle szelídebb vagy szimpatikusabb.

- Távozzatok! - ismételte Annamaria. Legnagyobb megdöbbenésemre a falka mintha kicsit elbizonytalanodott volna. A szőr visszasimult a nyakukra, és már a fogukat sem vicsorították ki.

- Most.

Nem mertek a szemébe nézni, inkább zavartan tekingettek jobbra-balra, mintha nem értenék, hogy kerültek ide, és hogy lehettek olyan óvatlanok, hogy szembeszálltak egy veszedelmes terhes nővel. Aztán lesunták a fejüket, és visszاسompolyogtak a ködbe, mintha a Piroska-ügy után ez az újabb bukta már túl sok lett volna nekik.

Annamaria engedte, hogy újra belé karoljak, és folytattuk utunkat délnek. Miután eredménytelenül próbáltam rájönni, hogy most akkor mi is történt, megszólaltam:

- Szóval te tudsz beszélni az állatokkal.
- Nem. Csak úgy nézett ki.
- Azt mondtad, nem csak azok, amiknek látszanak.
- Ki az? - idézett engem. Én legalább Shakespeare-t idézgettem.
- Na és azonkívül, amiknek látszottak, mik voltak még?
- Tudod te azt.
- Ez nem válasz.
- Mindent a maga idejében.
- Ez sem.
- Az, ami.
- Értem.
- Nem. De fogod.
- Nem is láttam a fehér nyulat, mégis átkerültem Csodaországba.

Megszorította a karom.

- A világ maga egy csodaország, amint azt te is tudod, ifjú ember.

Jobbra, a Hecate-kanyon felé, halvány alakok mozogtak a ködben. A prérifarkasok követtek minket. Fel is hívtam rájuk a figyelmét.

- Igen - mondta. - Kitartóak. De ide mernek nézni?

Valóban, egyetlenegyszer sem villantak felénk a sárga szemek. Végig a földre szegeződtek.

- Ha ennyiből áll leszerelni egy farka prérifarkast, akkor rám talán nincs is szükséged - jegyeztem meg.

- Az emberek fölött nincs hatalmam - mondta. - Ha meg akarnak kínozni és megölni, és elég eltökéltek, akkor úgy is lesz. A vadállatok azonban nem aggasztanak, még az ilyenek sem, úgyhogy te se izgulj miattuk.

- Látom, tudod, miről beszélsz. Én azért izgulok, ha megengeded.

- „Az erény bátor, s a jóság soha sem fél.”

- Shakespeare, mi?

- Szeget szeggel.

- Azt nem ismerem.

- Most már igen.

Bármennyire is csodálom az Avon Bárdját, nekem most akkor is úgy tűnt, hogy a jóság mégiscsak jobban teszi, ha fél egy kicsit, amennyiben nem akarja, hogy felzabálják.

Tizenkilenc

Néhány sarokkal a Szörnytanya előtt kísérőink beleolvadtak a ködbe, és felszívódtak, de sejtettem, hogy nem most láttuk őket utoljára.

A ház egy keskeny, göröngyös utca végén állt. Az utcát hatalmas cédrusfák szegélyezték, ágaikat mintha a köd súlya nyomta volna le. A zsúptetős, folyondárral és murvafürttel befuttatott épületet mintha Thomas Kinkade valamelyik romantikus festményéről koppintották volna. Fehér ködfoszlányok tekeregtek körülötte kíváncsian, be-bepillantva az ablakokon, mintha szellemek vizsgálgatnák, hogy alkalmasak-e a szobák kísértésre. A szellemeken halvány borostyánszínű fény derengett át. Vidáman kacsintgatott kifelé a gyémánt alakú ablaktáblákon,

mintha egy varázsló gyűjtötte volna odabent.

Ahogy közeledtünk, felkészítettem Annamariát Blossom Rosedale-re, akinél majd a következő egy-két órát tölti. Negyvenöt éve, hatéves korában Blossomot részeg apja fejjel lefelé bevágta a hordóba, amelyben a szemetet égette. Szorosan illeszkedő szemüvege mentette meg a szemét és a szemhéját is. Hatévesen már volt annyi esze, hogy visszafojtsa a lélegzetét, így a tüdeje sem égett meg. Aztán sikerült felborítania a hordót, és kimásznia.

A sebészek megmentették az egyik fülét, helyrehozták az orrát - igaz, nem annyira, hogy hasonlítson is egy orra - és az ajkát. Haja viszont nem nőtt azóta, s az arca is tele volt rémséges sebhelyekkel, amelyekkel semmit nem tudtak kezdeni a sebészek.

Egy hete találkoztam vele, séta közben, amikor egy defekt miatt lehúzódott az útról. Erősködött, hogy egyedül is ki tudja cserélni a kereket, én mégis megcsináltam helyette, mert Blossom másfél méter magas sem volt, bal kezén csak a hüvelyk- és a mutatóujja maradt meg, és nem is a közeledő esőhöz öltözött. Utána viszont ragaszkodott hozzá, hogy beüljek mellé, elmenjek hozzá, megigyak egy kávét, és megkóstoljam az egyedülálló fahéjas-hikoridiós sütijét. Ő maga hívta Szörnytanyának a házat, pedig úgy volt ő szörny, ahogy E. T. abban a filmben. Egyébként hasonlított is rá.

Azóta egyszer látogattam meg, filléres alapon römiztünk, és jót beszélgettünk. Bár háromból háromszor megvert, a legjobb úton voltunk a barátság felé. Igaz, az életem természetfölötti oldaláról még nem tudott.

- Ó! - mondta most, ahogy ajtót nyitott. - Gyertek csak be! Isten meghallgatta az imámat, és küldött nekem egy pancsert, hogy elnyerjem a gatyáját is! Mégiscsak lesz Mercim!

- A múltkor ötven centet nyertél. Ahhoz ezer évig mindennap meg kellene verved.

- Az lenne csak a móka! - Blossom becsukta az ajtót, és rámosolygott Annamariára. - Melvina kuzinomra emlékeztetsz. Arra, amelyik férjhez ment, nem a vénkisasszony Melvinára. Na persze, Melvina kuzin hangyás, te meg, gondolom, nem.

Gyorsan bemutatam őket egymásnak, miközben lesegítette Annamaria kabátját, és felakasztotta a fogasra.

- Melvina kuzin stikkje egy időutazó - mesélte Blossom. - Szerintetek lehetséges az időutazás?

- Alig huszonnégy órája még a tegnapi voltam - felelte Annamaria.

- Most pedig a mában. Ezt el kell, mondjam a kuzinnak.

Belekarolt Annamariába, és hátravezette.

- Azt mondja, hogy valaki Krisztus után tízezerből járkál vissza a konyhájába, amíg ő alszik.

- Miért pont a konyhájába? - szóltam közbe.

- Úgy sejti, azért, mert a távoli jövőben nincs süti. A házikót bájos festett üveglámpák világították meg, amelyek színét Blossom maga keverte ki.

- Miért, Melvinánál sok van?

- Fanatikus süti gyártó.

A nappali falán gyönyörű, színes rongyszőnyeg lógott. Blossom rongyszőnyegeit művészeti galériákban árulták, volt, amelyik múzeumba került.

- Nem lehet, hogy a férje torkoskodik? - találgatott Annamaria.

- Nem. Melvina Floridában él, a férje meg Nebraskában, egy hidegháborús rakétasilóban.

Elővett a kredencből egy doboz kávét, és Annamaria kezébe nyomta.

- Rakétasilóban? Hogyan? - kérdezte Annamaria, miközben Blossom előkészítette a kávéfőzőt.

- Hogy ne kelljen Melvinával élnie - felelte Blossom, és kinyitott egy doboz kekszet. - Az, az egyetlen hely, ahova nem megy utána.

- Na és miért nem lesz süti a jövőben? - kérdezősködött tovább Annamaria.

Blossom egy tányérra tette a kekszet.

- Melvina szerint talán azért, mert a receptek elvesznek a világháborúban.

- Háborúznak a süti miatt?
- Nem, a háború valószínűleg a szokásos okokból fog kitörni. A süti csak áldozatul esik.
- Tényleg elég örülten hangzik.
- Úgy - hagyta helyben Blossom. - De nem rossz értelemben.
- Annamariának van egy kis problémája... - szóltam közbe az ajtóból.
- A terhesség nem probléma, hanem áldás - mondta Blossom.
- Nem az. Rossz emberek el akarják kapni.
- Rossz emberek? - nézett Annamariára Blossom.
- Senki sem eredendően rossz - mondta Annamaria. - Ez a döntéseinktől függ.
- És a Kísértő - tette hozzá Blossom - folyton a rossz döntést suttogja a fülünkbe. De én hiszem, hogy a bűnbánat jóvátételt eredményezhet.
- Egyesek - mondtam - csak akkor bánják meg a bűneiket, ha az ember széttör a fejükön egy baseballütőt.
- Apám megbánta, amit velem tett, mihelyt kijózanodott.
- Mások viszont - vágtam vissza - bezárják az ember egy csomagtartóba két döglött majommal, beállítják az autót egy olyan hidraulikus zúzóba, elindítják, és csak röhögnek. Még azt a szót sem ismerik, hogy bűnbánat.
- Megbocsátott az apjának? - kérdezte Annamaria.
- Nyolcvankét éves - felelte Blossom. - Én fizetem az ápolását. De meglátogatni nem szoktam.
- Másoktól - folytattam - el kell venni a pisztolyukat, hogy azt mondják, hibáztak, és megbánták, de aztán hagyják, hogy bemenj egy szobába, miközben tudják, hogy egy krokodil van benne, amely egy hete nem evett.
- Olyan pillantást vetettek rám, amelyet addig valószínűleg egy kétfejű emberre tartogattak.
- Persze nem mindenki - szabadkoztam. - Csak néhányan.
- Szóval megbocsátott - fordult vissza Blossom-hoz Annamaria.
- Igen. Már réges-régen. De nem volt könnyű. Azért nem látogatom meg, mert ő nem bírja elviselni, ha meglát. Iszonyatos büntudata van.
- Annamaria megfogta a kezét, és megölelték egymást.
- Na, szóval - mondtam - ezek a főszerekek üldöznék minket Annamariával. Nekem meg körül kell szaglásznom, hogy többet tudjak meg róluk. Gondoltam, addig a pár óráig Annamaria biztonságban lenne itt nálad, ha neked nem gond.
- Majd kártyázunk. Vagy esetleg ostáblázzunk? - nézett Annamariára Blossom.
- Szeretem az ostáblát - felelte Annamaria.
- Szokott vaníliát tenni a kávéba?
- Néha vaníliát, néha fahéjat.
- Fahéjat? Finomnak hangzik.
- Melvina kuzinom - nem az, akiről az előbb meséltem, egy másik - egy tizenkét személyes kannába fél teáskanál fahéjat és fél teáskanál kakaót tesz.
- Ez igen! Akkor csináljuk így! Miért nevezték a szüleik mindkettőjüket Melvinának?
- Ó - mondta Blossom, miközben előkereste a kakaóport -, nem testvérek. Ők is unokatestvérei egymásnak. Anyai nagyanyánk, Melvina Belmont Singleton után kapták a nevüket, aki híres volt a maga idejében.
- Miről?
- Arról, hogy gorillák között élt.
- Milyen gorillák között?
- Ó, ahol csak voltak gorillák, ő odament lakni.
- De miért, valami természettudós volt?
- Nem. Csak imádta a gorillákat. Őket meg nem zavarta.
- Pedig azt hinné az ember.

- Hát a tudósok néha szokták is idegesíteni őket, de Melvina nagyival valahogy nem.
- Elég erőteljes személyiség lehetett.
- A családjukban rendszerint ilyenek a nők.
- Azt látom - mondta Annamaria, és egymásra mosolyogtak.
- Melvina nagyival megtanított egy Percy nevű gorillát, verset írni - mondta Blossom.
- Gondolom, szabad verset.
- Hát kézjelekkel nehéz rímelni.

Hallgattam volna még a sztorikat Melvina nagyiról és a gorillákról, de találkám volt az elemelőpással. Blossom és Annamaria olyan jól elváltak, hogy inkább nem is szóltam nekik, hogy Odüsszeuszuk hajóra száll.

Kifelé menet láttam, hogy a kandallón álló óra egy percet mutat éjfél előtt. Nálam 7 óra 52 volt. A fületem Blossom órájára szorítottam, de egy árva ketyegés nem jött ki belőle.

Eddig, ha a természetfeletti megjelent az életemben, az paranormális érzéseimen keresztül történt, úgy, hogy senki más nem vette észre. Sem a szellemeket, sem a jósálmokat, sem a magnetizmust.

Annamaria szobájában az álló óra nem csak látomás volt, hiszen ő is látta. Afelől sem volt kétségem, hogy ha most áthívnám őket Blossommal a konyhából, ezt az órát is látnák.

Egy álló óra, amely éjfél előtt egy percet mutat, az egy elromlott óra, és semmi több. Egy ilyen, elvarázsolt prérifarkasokkal és magától lengő hintákkal teli éjszakán egy második óra, amely percre ugyanazt az időt mutatja, nos, az már jelent valamit.

A természetfeletti új alakban mutatkozott meg előttem, ami gyanakvóvá tett. Egyféleképpen tudtam értelmezni ezeket az összehangoltan elromló órákat. Alig valamivel több, mint négy óráig maradt, hogy megelőzzem a halált és pusztulást, amelyet a sárga szemű óriás és szövetségesei terveztek.

Húsz

Egy távolban eltűnő galamb, lángba boruló és beszélő csipkebokor, ősi helyzetükből új formába rendeződő csillagok...

Ilyen és ehhez hasonló jelekre alapozták jóslataikat és tetteiket a korábbi próféták. Nekem két elromlott óra jutott. Ha nem csak valami rendellenesség, mutálódott idegpályák eredménye a képességem, ha tényleg egy felsőbb hatalom ruházott fel vele szándékosan, akkor az Odd Thomas-ügyekért felelős angyal elég alacsony költségvetéssel dolgozhat.

Ahogy a Sam Whittle - alias, Sam Bittel, egyszerűbben az elemelőpás - tárcájában talált cím felé tartottam, úgy éreztem, mintha a várost fojtogató köd elárasztaná az agyamat. Ahogy a házak önálló szigeteknek tüntek, úgy a gondolataim sem tudtak kapcsolódni egymáshoz.

Nagyobb volt a forgalom, mint korábban. A messzebb elhajtó autókban csak halvány fényfoltokat tudtam kivenni. Talán közönséges férfiak és nők vezették őket, intézve a mindennapi dolgaikat, semmilyen gonosz szándéktól nem vezérelve. Amikor viszont a közelemben bukkant fel egy jármű, azonnal behúzódtam a legközelebbi fedezék mögé, és megvártam, amíg továbbmegy. Mindegyik vagy a révkapitányság kocsija volt, vagy rendőrautó. A rendőrség talán csak azért küldte járőrözni a teljes állományt, mert a vastag ködben nagyobb volt az esélye, hogy valaki megpróbál betörni valahova. Hát hívjanak paranoiásnak, de én inkább azt gyanítottam, hogy a révkapitányságról jött haverjaiknak segítenek.

A szélvédőkön keresztül láttam pár arcot is a műszerfalak fényében. Mit mondjak, ha plakáton akartam volna népszerűsíteni a hatósági személyek önzetlenségét és segítőkészségét, nem ezeket az arcokat tettem volna rá. Körülbelül olyan érzésem volt, mintha valami földönkívüli spórakból keltek volna ki többé-kevésbé emberszerű lények.

Sam Whittle a Tölgyfa sugárúton lakott, amely nem volt elég széles sugárútnak, és nem nőtt rajta egyetlen tölgyfa sem. Eredetileg az Alapítók utcájának hívták, később nevezték el John

Oaksról, egy sportolóról, aki ugyan a lábát sem tette be soha Magic Beachbe, de az unokatestvére - pontosabban egy nő, aki azt állította, hogy az unokatestvére - tagja volt a városi tanácsnak.

Whittle egy deszkabódében lakott, amely pont annyira volt jellegzetes, mint egy cipődoboz. A tornácon nem állt semmi bútor, sem elöl, sem hátul. A ház előtt nem állt autó, bent teljes volt a sötétség.

Sam Whittle jogosítványának segítségével próbáltam kinyitni a hátsó ajtót. Nem volt kulcsra zárva, halk nyikorgással engedett. Magam elé engedtem a ködöt, és türelmesen figyeltem, nem nyikordul-e meg a deszkapadló, ahogy valaki odabent a testsúlyát helyezgeti várakozva egyik lábáról a másikra. Aztán óvatosan átléptem a küszöböt, de az ajtót nyitva hagytam, arra az esetre, ha hirtelen kéne menekülnöm.

A mikro digitális órája nem állt meg éjfél előtt egy perccel, de a homályt sem enyhítette. Whisky-szagot éreztem, és reménykedtem, hogy nem egy fegyveres ember lehelete az. Visszatartottam a lélegzetemet, de nem hallottam semmit - leszámítva talán azt, hogy más is visszatartja a lélegzetét.

Végül úgy döntöttem, a ház biztonságos, és becsuktam az ajtót. Ha lett volna bent még valaki, most felkapcsolja a lámpát, és én szembetalálom magam egy fegyver csövével.

De talán komolyabb sérülést okoztam az elemlámpásnak, mint gondoltam, és most épp orvosnál volt, összevarratni a fejét. Ez önmagában nem olyan nagy idő, de ilyenkor egy kocsiderék hivatalos papírt is ki kell tölteni arról, hogy rendes kezelést kapott, saját felelősségére távozik satöbbi, satöbbi. Sőt, egy-két órára bent is tarthatják megfigyelésre. Akárhogy is, hamarosan itthon lesz.

Erősen ajánlottam magamnak, hogy öt percen belül takarodjak a házból, de azért elővettem a zseblámpát, amellyel levezettem Annamariát a garázs padlásáról. Két ujjammal leszűkítve a fénysugarat, balról jobbra, szektorokra osztva, átvizsgáltam a konyhát. A negyedik szektorban megtaláltam a whiskyszag forrását. Egy üveg Jack Daniel's állt az asztalon, mellette egy pohár. Az üveg ki volt nyitva, a pohár meg mintha vizes lett volna, talán a megolvadt jégtől. Egy másik, felborult pohár is feküdt az asztalon, a maradék néhány csepp ital kifolyt belőle.

Mindez arra utalt, hogy Whittle hazajött a kis afférunk után, majd valamilyen okból sietősen távozott. A székek is távolabb álltak az asztaltól. Akik rajtuk ültek, nem értek rá a helyükre tolni őket, amikor felugrottak róluk. Az asztal alatt egy pár kifűzött férficipő. Whittle cserélhetett cipőt, amikor hazajött. Vagy még mindig itt van.

Láttam, hogy le van eresztve a redőny, úgyhogy nem takargattam tovább a zseblámpát.

A konyhaajtó a nappaliba nyílt. Redőnyök lehúzva, egy-két unalmas bútor, semmi kép a falon.

Körülbelül egy perce lehettem a házban.

Az íróasztal üres. A könyvespolc úgyszintén. Sam Whittle valószínűleg bútorozottan vette ki a lakást, nemrég lakott benne, és nem is szándékozott sokáig maradni. Azért szerettem volna átnézni a fiókokat, habár még mindig nem tudtam biztosan, itthon - és ébren - van-e Whittle.

Az utolsó szobában egy ágy volt, összetúrt ágyneművel. A párna a földön feküdt. A szőnyegen félig eltaposott giliszta vonaglott. A cipőjén hozhatta be valaki. Nemrég lehetett csak ott, különben már elpusztult volna.

Teherautó motorja zúgott fel, és a hang gyorsan közeledett. Eloltottam a zseblámpát, pedig a függönyök be voltak húzva. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire elment az autó, de aztán csak elhalt a hangja. Visszakapcsoltam a lámpát, és a gilisztára irányítottam, amely már alig mozgott. Akármilyen kicsi volt a ház, úgy éreztem, túl messze vagyok az ajtótól.

Ismét leoltottam a fényt, elhúztam a függönyt, és kinyitottam az ablakot. Kicsit féltem, hátha a fa megdagadt a párától, de megkönnyebbültem, mert az ablak nem ütött nagy zajt. Lecsuktam, de nem zártam be. Visszahúztam a függönyt, és felkattintottam a lámpát.

Két perc.

A szekrény tolóajtaja csukva volt. Nem szívesen fordítottam volna hátat neki. Valami megézés mégis a fürdőszobába vitt. Az ajtaja alatt nem szűrődött ki semmi fény, de én azért voltam még egyáltalán életben, mert hallgattam a megézéseimre.

Amikor a kilincshez értem, ideges remegés kúszott végig a gerincemen, mint egy féreg. Önkéntelenül a mellemre raktam a bal kezemet. A pólómon és pulóveremen keresztül is éreztem a kis harangot, amely a nyakamban lógott. Lenyomtam a kilincset. Az ajtó befelé nyílt. Nem vetette mögüle rám magát senki.

A zseblámpa fénye negyvenes évekbeli fürdőszobát világított meg. Nagy fehér padlócsempék, köztük kisebb zöldek; mind repedezett és piszkos. A falon ugyanez fordítva: nagy zöld lapok és kis fehérek. Szemből tükör verte vissza a fényt a szemembe.

A fürdőkádban meg egy halott fetrengett, aki valaha a zseblámpás volt.

Az ilyen pillanatokkal járó sokk ideális egy orvtámadásra. A tükörbe pillantottam, és fellélegeztem, amikor láttam, hogy nem lopózott mögém senki.

Ilyen kis helyen kettesben egy hullával kicsit több fényre volt szükségem. A fürdőszoba ablakán le volt eresztve a redőny, úgyhogy megkockáztattam a villanyt.

Sam Whittle ülő helyzetben halt meg. Úgy is maradt, mert a gallérja beakadt a vízcsapba. A feje balra nyaklott. A száját szigetelőszalaggal ragasztották le, és bele is tömtek valami rongyot. Ha el kellett némitani, nyilván nem volt gyors a halála. Csuklóit és bokáit szintén szikszalaggal kötötték össze.

Úszott a vérben; belelőttek egyet mindkét lábába, mindkét karjába, majd - miután vonaglott egy darabig, mint a giliszta a szobájában - végül a homlokába is. Így a kádban már végképp olyan volt, mintha egy boszorkány üstjében ülne. Bal szemét csillag alakú bevérzés homályosította el, a jobb azonban hitetlenkedve nézett maga elé, ami valószínűleg még a gyilkosnak szólt. Nem számított arra, hogy az hozza rá a halált, aki végül is ráhozta.

Akárhány hullát talál is az ember - márpedig én jóval többet találtam, mint az átlag szakács -, a látványtól rögtön magához tér, megfeszülnek az idegei, érzékei kiélesednek.

Majdnem három perc.

Újra a tükörbe néztem, és amikor megpillantottam magam mögött a férfit, azonnal lebuktam, fordultam és ütöttem.

Huszonegy

Az ütés talált, de semmi sem történt, ugyanis a mögöttem álló férfi az öt lövést kapott Sam Whittle volt. Golyó lyuggatta teste kádban ült, szelleme pedig inkább könyörögve, mint fenyegetően nézett rám. Noha a sebei nélkül jelent meg, süttött róla a nyugtalanság, de nem az a düh, amely a kopogó szellemeket szokta jellemezni. Annyira el volt keseredve, hogy a haraghoz már nem maradt elég érzelmi kapacitása.

Felém nyúlt, és úgy tűnt, ő is érez engem, ahogy én őt, de nem tudta megmarkolni sem a ruhámat, sem a nyakamat. Rajtam nem tudott áthatolni, ahogy a falakon, ajtókon vagy bármilyen anyagon, de semmilyen fizikai hatással nem lehetett rám, még a hajamat sem tudta volna összeborzolni.

Amikor ő is rájött erre, sietve beszélni kezdett, de nem adott hangot. Lehet, hogy ő hallotta magát, mert szólnom kellett neki, hogy nem fog eljutni hozzám, amit mond, akárhogy ordít.

Úgy gondolom, a szellemek azért képtelenek a beszédre, mert a maga teljességében ismerik a halált, és még valamit, ami mögötte van. Ez a tudás pedig valamilyen módon félrevezetne minket, élöket, ha képesek lennének befogadni.

Attól, hogy nem tudott megszólalni, Whittle még inkább kétségbe esett. Átment a fürdőszobán, és megállt a teste előtt. Öklével ütögette mellét és halántékát, mintha azt akarná megmutatni, hogy szilárdnak érzi magát, és ezért képtelen elhinni, hogy nem több testetlen leieknél, és földi porhüvelyéből minden élet elszállt. Égő szemekkel pillantott körbe, mintha

visszautat keresne az életbe. Az arckifejezése gyorsan változott, mindegyik grimasz valamivel csüggedtebb és elgyötörtebb volt, mint az előző. Az elkeseredettség a kétségbeesés egy erőteljesebb formája, a kétségbeesés pedig a remény elvesztése. Remény nélkül képtelen volt védekezni a félelem ellen, amely olyan vegytiszta rettegésbe csapott át, hogy nézni sem bírtam.

Az évek során azt tapasztaltam, hogy a hazajáró lelkek azok, akiknek a sorsa egy jobb világ, csak még nem fogadták el. Erre számos indokuk lehetett, de ésszerű, az egyik sem volt. Elvis például imádta az anyját, akit korán elvesztett, és azután folyton arra vágyott, hogy elhagyhassa ezt a világot, és vele lehessen. Mégis félt attól, hogy az anyja kitagadja majd azért, ahogy élt, és egyáltalán, attól, hogy milyen ítélet vár rá a szabadosság meg a drogozás miatt. Addig bolyongott itt, amíg nem sikerült meggyőzni róla, hogy odaát nemcsak megértés, de annál is több: megbocsátás várja. Azok viszont, akik gonoszán éltek, vagy legalábbis nem cselekedtek elég jót, hogy a rosszat ellensúlyozzák, szinte sohasem kísértettek, és ha igen, akkor is csak napokig vagy órákig. Mivel életükben sem volt velük a remény, feltételeztem, hogy ez a halál után is így marad. Talán azért léptek át ellenállás nélkül az örökös sötétségbe, mert egyebet elgondolni sem tudtak.

Whittle viselkedéséből arra következtettem, hogy amin ő keresztülment, az nem egy könnyű kis utazás volt az örök béke hónapja. Amikor kénytelen volt elfogadni a holttestet a fürdőkádban, és szembenézni a halandósággal, a rettegése kitört. Harminc-negyven másodperc telhetett el azóta, hogy megjelent. Ami ezután történt, az nagyon gyorsan ment végbe, és olyan volt, mint a második boszorkány jelenete a Macbethben, akinek neve sincs.

Whittle úgy csapongott ide-oda a fürdőszobában, mint egy ablakon betévedt, szabadulni akaró madár. A darabban ugye a boszorkány egy üst körül kering, és kántálja, hogy viszket már a balhüvelykem...

Whittle-nél persze nem lehetett hallani a szárny-suhogást, egyáltalán semmit nem lehetett hallani, ugyanakkor többé-kevésbé biztos voltam benne, hogy igenis suhognak valamilyen szárnyak, csak az én fülemnek nem hallhatóak.

Viszket már a balhüvelykem, bűnfia kell, hogy közelegjen...

Belép valaki, aki még Macbethnél is félelmetesebb.

A fürdőszobában elhalványodott a fény, mintha valahol bekapcsoltak volna egy nagy gépet, amely elszívja előle az áramot. Továbbra sem hallottam a szárnyakat, de mintha éreztem volna, hogy óriási evezőtollak kavarnak fel a levegőt.

Nem írhatom le teljes bizonyossággal, hogy mit láttam, mert sem emberi, sem - nevezzük így - extraszenzoros érzékeimmel nem tudtam értelmezni. Sosem láttam még ilyesmit, és erősen reméltem, hogy soha nem is fogok.

Lehet, hogy Sam Whittle lelke magától ugrott neki a mosdó feletti tükörnek, de nem hiszem. Sokkal valószínűbb, hogy a tükör nyúlt érte, és rántotta magához.

És hogy a tükör egy pillanatig több lett, mint tükör. Kinyúlt a falból, átváltozott valami higanyszerű masszává, ami visszatükrözte a fürdőszobát és egy másik, sokkal elképesztőbb helyet is.

És hogy a hullámzó nyúlvány, ragyogó volt, mint az ezüst, ugyanakkor viszont vaksötét is. Beburkolta Sam Whittle lelkét, és a felszíne alatt örvénylő káoszba rántotta.

Végül hogy a tükör felülete kisimult, mint a tóé, miután a belé dobott kő elmerült, és egyetlen pillanatig egy arc nézett rám belőle, nem Whittle-é, hanem egy olyan förtelmes arc, hogy felkiáltottam rémületemben, és hátrahőköltem.

A jelenés olyan rövid időre tűnt fel, hogy az arcvonásait nem tudtam megjegyezni. Olyan rövid időre, hogy amikor meghátráltam, azt már a saját képmásom elől tettem.

Elvesztettem az egyensúlyomat, kinyújtottam a kezem, hogy belekapaszkodjak valamibe, és sikerült elkapnom a zuhanyozófülke ajtajának a kilincset. Az ajtó kinyílt, és ott álltam szemtől szemben egy újabb holttesttel.

Huszonkettő

Négy perc.

A konyhában a férfi cipője azon az oldalon hevert az asztal alatt, ahol a felborult whiskys pohár feküdt. Ez a nő nyilván a másik pohárból ivott. Gyilkosai egy fonott bőrvet hurkoltak a nyakára, és felakasztották vele a zuhanyrózsára. A lába a földtől vagy öt centire himbálózott. A csempék megrepedtek a súlya alatt, alóluk malter szóródott a zuhanytálcába. A vízvezeték elhajlott, de nem repedt meg.

Szerencsére nem kellett megvizsgálnom, hogy mitől halt meg a nő. Az arcára vésődtek a fuldoklás kínjai. Lehet, hogy a nyaka is eltört. Életében elég vonzó lehetett. A húszas éveiben járt, de a borzalmas perc alatt egy évtizedet öregedett. Ahogy Whittle-nek, neki is szigetelőszalaggal kötözték össze kezét-lábát, és a száját is betömték. A holttestek elhelyezkedése arra utalt, hogy Whittle-nek végig kellett néznie, ahogy felakasztják.

Eleget láttam, túl sokat is. Az a lehetetlen gondolatom támadt, hogy ha még egy pillantást vetek a hullákra, visszanéznek, elmosolyodnak és üdvözölnek engem.

A tükör a mosdó felett normálisnak tűnt, de ha egyszer átváltozott, megteheti másodszor is. Én ugyan élő ember voltam, nem kísértet, de nem lehettem biztos abban, hogy az, aki Whittle-t elragadta, nem képes ugyanezt velem is megtenni.

A lámpát nem kapcsoltam le, amikor kimentem a fürdőszobából, de az ajtót gondosan becsuktam. Pár pillanatig csak álltam a nappaliban, és nem kapcsoltam be a zseblámpát, mert a sötétől kevésbé féltem, mint attól, amelyet esetleg a fényében láthatok.

Biztos, hogy nem pusztán azért ölték meg az elemlámpást, mert nem tudott elintézni engem a parton. Whittle és a nő összekülönbözhetnek valamin a többiekkel, és nem voltak tisztában a vad kegyetlenséggel, amelyet azokból kiválthat egy ellenvélemény.

Általában örülök annak, ha az ellenfeleim egymást gyilkolják, mert így könnyebb legyőzni őket. De mivel ez a társaság olyan pusztításon mesterkedett, amely még az eget és az óceánt is vérszínű lángokba borítja, jobban örültem volna, ha kevésbé lobbanékony természetűek.

Bekapcsoltam a lámpámat, és átnéztem a fiókokat. Csak ruhák voltak bennük, és azokból sem túl sok.

Még öt perce sem tartózkodtam a házban, de máris ideje volt távozni onnan. Könnyen lehet, hogy a gyilkosok hirtelen felindulásból cselekedtek, és akkor vissza fognak térni, hogy eltüntessék a bűnjeleket.

Ekkor összerándultam, mintha áramütés ért volna, mert meghallottam, hogy valaki motoszkál a házban. Leszidtam magam, amiért ilyen könnyű megijeszteni, és úgy döntöttem, hogy nem azon az úton távozom, amelyiken jöttem. Leoltottam a lámpát, és elhúztam a függőnyt. Az ablak ugyanolyan simán nyílt, mint az előbb.

A ház hátsó részéből recsenés hallatszott, ahogy berúgták az ajtót, és a következő pillanatban az első ajtó is kivágódott.

A falra festettem az egyik ördögöt, de egy másik jelent meg. A tetthelyre visszatérő gyilkos nem hívná fel a figyelmet magára azzal, hogy betöri az ajtót. Azzal az erővel harsonázva is jelenthetné, hogy ott van.

- Rendőrség! - ordították többen is a házban.

Olyan csöndben slisszoltam ki az ablakon, mint egy profi besurranó tolvaj. Jó, mondjuk erre a képességemre talán nem kéne annyira büszkének lennem.

A köd még sokkal vastagabban fedte be az éjszakát, mint a mikor beléptem a házba. A rendőrök a legnagyobb titokban érkeztek, sem sziréna nem vijjogott, sem kék-vörös fények nem villóztak sehol. Megint azok a hirtelen emberszerűvé fejlődő földönkívüli spórák jutottak az eszembe. Persze nem hittem, hogy a Magic Beach-i rendőrség állománya úrlényekből áll, de azt azért gyanítottam, hogy legalábbis egy részük nem feltétlenül a rend és törvényesség hős védelmezője.

Mivel elvettem Whittle-től a tárcáját, de a pénzét nem, nyilván kitalálták, hogy fel akarom

keresni.

Úgy törték be a házba, mintha tudták volna, hogy két hulla rejtőzik odabent. Más szóval valaki törbe csalt, hogy én vigyem el a balhét.

Ahogy kiugrottam az ablakon, a rendőrök behatoltak az ajtón. De biztosan nem mindannyian.

A ködtől tompítva egy elemlámpa fénye villant fel előttem, de a fénye még nem ért el. Vaktában menekülni kezdtem előle a pázsiton át. A ház mögött újabb lámpafény hasított a homályba. Attól is elfordultam, és arra tartottam, amerre a szomszéd telket sejtettem, bár látni nem láttam semmit. Odabent hamarosan felfedezik a nyitott ablakot, és akkor teljes erővel utánam erednek.

Aztán amikor egyenesen belefutottam a telek határán álló lánckerítésbe, a fémcsilingelés mintha azt dalolta volna: erre megy, erre megy, erre megy.

Huszonhárom

Tolvajhírnevem védelmében meg kell jegyezmem, hogy semmi bokor vagy ilyesmi nem volt a kerítés előtt, amiről tudtam volna, hogy meg kell állnom. Még egy nyavalyás kúszónövény sem nőtt rajta, amelynek az indái pár centivel előtte hozzám érnek, és akkor tudom, hogy fékezni kell. Ráadásul az acélláncnak ugyanolyan színe volt, mint a ködnek. .

Nem hiszek benne, hogy a világ különösebben aljas lenne velünk, de speciálisan ez a lánccal olyan rettenetesen aljas volt, hogy talán le is ülök a tövébe ezen lamentálni, ha a szabadságom, esetleg az életem nem forog éppen veszélyben.

Ahogy a lánccal jeleztem a holléteimet, az egyik férfi mögöttem azt kérdezte: - Mi volt ez? -, a másik meg hogy: - Yancy, te vagy az? -, és mindkét elemlámpa a zaj forrását kezdte keresni.

Nem volt út, csak fölfelé, úgyhogy mászni kezdtem, kézzel-lábbal xilofonozva a láncon, s közben reménykedtem, hogy a kerítés tetején nincs szögesdrót vagy ilyesmi.

- Állj, vagy lövök! - kiáltotta mögöttem egy rendőr, meglehetősen sablonosan. De nem hittem, hogy már látnak, azt meg pláne nem, hogy lakott területen elkezdene vaktában lövöldözni. Mindenesetre azért megfeszítettem a záróizmaimat, felkészülve egy gerinclövésre. Egy olyan világban, ahol a semmiből lánckerítések ugrálnak az ember elé, bármi megtörténhet.

Azért a záróizmaimat, mert akit gerincen lőnek, az esetleg elveszíti az uralmat a belei fölött, és nem akartam kiszúrnival azzal, akinek majd a hullámmal kell foglalkoznia. Kész vagyok meghalni, ha kell, de rettegek attól, hogy mocskosan halok meg.

A jó szomszédság alapja a jó kerítés. Ez olyan jó volt, hogy nem kellett a tetejére szögesdrót. Átfordultam rajta, leugrottam az udvarba, elestem, felpattantam, és rohanni kezdtem, valamennyire számítva arra, hogy elvágja a torkomat egy kifeszített szárítókötél.

Hirtelen lihegést hallottam, és amikor lenéztem, láttam, hogy egy golden retriever fut mellettem, összevissza csapkodó fülekkel. A kutya visszanézett rám, és lobogó nyelvvel vigyorgott, örvendezve, hogy soron kívüli játék van kilátásban.

Gondoltam, egy kutya már csak nem fog fejjel a falnak vagy kerítésnek rohanni, úgyhogy innentől futás közben a kutya mozgását figyeltem. Amikor kitért valamerre, én is kitértem, bár eszembe jutott, hogy esetleg vicces kedvében van, és pont úgy fut el egy fa mellett, hogy én arccal rákenődjek.

Ahogy azt minden igazi gazdi tudja, a kutyák is szoktak nevetni. De bízom abban a tapasztalatban, hogy a humoruk nem kegyetlen. Kinevetik az emberi ostobaságot és esetlenséget, de nem használják ki.

Meglepetésemre egyszer csak beugrott az a beszélgetés, amikor Annamaria a Hecate-kanyonnál megpróbálta megértetni velem, hogy miért hiszem el minden szavát.

Miért hiszel nekem?

Mondom, hogy nem tudom.

Dehogynem tudod...

Legalább segíts egy kicsit. Miért hiszek el mindent, amit mondasz?

Miért hisz el bárki bármit?

Azért követtem vakon a retrievert, mert bíztam az ösztöneiben. Bíztam. Ahogy Annamariában is. Ezért hittem el neki mindent, bármilyen érthetetlen és titokzatos volt is néha.

Ez azonban nem oldott meg semmit. Ha azért hiszek Annamariának, mert bízom benne, az felveti a kérdést, hogy miért bízom benne, amikor gyakorlatilag idegen és láthatóan előre megfontolt szándékkal ilyen rejtélyes.

A golden retriever annyira élvezte a szaladgálást, hogy elgondolkoztam, nem körbe-körbe vezetget-e a gazdája háza körül. De kiderült, hogy nem élt vissza a bizalmammal, mert egy kapuhoz értünk.

Próbáltam megakadályozni, hogy elhagyja a telket, de túl lelkes volt ahhoz, hogy hagyja magát megállítani. Amikor kiért, nem rohant el, hanem megállt, és érdeklődve várta, hogy milyen újabb móka jön most.

Déli irányban fénypengék hasították a ködöt, utánam kutatva. Elindultunk a kutyával észak felé.

Huszonnégy

Valami erős oldószer borult a világra, eltörölve természet és ember művét egyaránt. Épület alakú árnyak derengtek a homályban. Kerítések választották el a semmit a többi semmitől, rideg, szögletes alakjuk mindkét végén a ködbe olvadt. Időnként lombok részletei bukkantak fel és tűntek tova, a fehér áradás uszadék fái. Szürke fű borította a lejtőket, amelyek úgy örvénylettek, mint szélfúttá hamudombok.

A kutya és én egy darabig futottunk, párszor irányt változtatva, aztán csak sétáltunk, egyik semmiből a másikba, keresztül a végtelen párán.

Egy idő után azt kezdtem gyanítani, hogy ez az időjárás több puszta időjárásnál. Mármint hogy a köd, a hideg és a csend nem egyszerűen meteorológiai események következménye. Azt sejtettem, sőt teljesen bizonyos voltam benne, hogy Magic Beach jelenlegi állapota jelképes megfogalmazása annak, ami rá vár.

Alomvilágban jártunk a kutyával, rég kialudt tüzek nehéz füstjében, amelynek nem volt szaga, mert a szagoktól már megtisztult a világ. A levegő azért állt, mert a szelek elhaltak, és soha fel nem támadnak többé, és a csend egy tömör sziklából álló világot jósolt, amelynek magja kihült, ahol nem folynak folyók, és nem hullámszik tenger, és nincsenek órák, mert megszűnt maga az idő.

Amikor megálltunk és egy helyben maradtunk, a fehér nada, amelyet már nem kavartunk fel, körbefolyt, és lassan kezdett eltűnni a lábunk alól az út. Hatalmába kerített a rémület, és megkönnyebbült sóhaj szakadt ki belőlem, amikor a kutya meglebbentette a farkát, és legalább felsejlett az aszfalt. De a következő pillanatban már úgy éreztem, hogy a Halál Völgyébe sétáltam be, sőt azon is túl, járok már, olyan tökéletes ürességben, amely egy atomját, még az emlékét sem tartalmazza a világnak, olyan helyen, amely már nem is hely, sokkal inkább állapot. Reménye sem volt itt sem az elmúlt, sem egy eljövendő világnak.

Nem is előérzetem volt; az egész éjszaka előérezte vált körülöttem. A köd a nemlételet jelezte előre, a teljes megsemmisülést, és a történelem végét. Annyi halál lesz, olyan tökéletes pusztulás, hogy senki és semmi nem menekülhet előle. A rettegés, amelyet a kutya farka kissé fellebbentett, most visszahullt rám, és többé nem lehetett megszüntetni. Elmém legmélyéről sikoly próbált előtörni, képtelen voltam egy hangot is kiadni, akár a bolyongó holtak. Csak magamban imádkoztam, hogy a mennyországba kerüljek, oda, ahol létezik forma és szín, és hang és illat, ahol le tudom gyúrni a rettegést, és képes leszek végre gondolkozni.

Mint aki tisztában van azzal, hogy álmodik, hirtelen tudatába kerültem annak, hogy az

alaktalan felhőkből félig-meddig kibontakozik egy szabályos forma. Eljutott a tudatomba a lépcsőmászás okozta fáradtság érzete is, pedig magát a lépcsőt nem is láttam. Biztosan megtaláltam és kitártam a súlyos ajtót, de miután átléptem a küszöbön a fény és árnyék világába, még mindig a golden retrieverrel az oldalamon, és kizártam a ködöt, még mindig nem jöttem rá azonnal, miféle menedékbe is vezetett a gondviselés vagy az állati ösztön.

Az érzékeket kioltó fehérség után a bútorápoló szer és gyertyaviasz illata olyan megrendítően hatott, hogy könny szökött a szemembe. Átvágtam az alacsony, faburkolata szobán, beléptem egy sokkal nagyobb, és valamivel világosabb terembe, és csak ekkor vettem észre, hogy egy templom főhajójában állok.

A kutya lihegett mellettem az idegességtől vagy a szomjúságtól, de lehet, hogy mindkettőtől.

A padsorok két szélén futó folyosók enyhén meg voltak világítva, de a középsőn, amelyen végigmentem, teljes volt a sötétség. Eredetileg az egyik első padba akartam beülni, míg megnyugszanak az idegeim, de aztán a padlóra kuporodtam, mert a kutya azt akarta, hogy vakargassam a hasát. Minden kényeztetést megérdemelt - többet is -, amit ebben a helyzetben meg tudtam neki adni.

Amikor az ember alkotta világ súlya rám nehezedik - ez nagyban különbözik a nekünk adott világtól - az egyetlen, amivel védekezhetek, az ennek a világnak az abszurditása. A nekünk adott világ tele van csodákkal, költőiséggel és céltudatossággal. Az ember alkotta világ azonban az ego és az irigység perverz birodalma, ahol cinikus hatalommániások hamis bálványt csinálnak magukból, és a gyengéknek semmi sem marad, mert önként, boldogan hódolnak meg a bálványoknak, nem is hosszú távú, csak pillanatnyi dicsőségért, nem is kenyérért, csak a kenyér ígéretéért.

Egy faj, amely képes vakká tenni magát az igazságra, s amely ilyen lelkesen vág neki sehová sem vezető utaknak, ugyanolyan lenyűgöző a maga könnyelműségében, mint a nagy komédiások: Buster Keaton vagy Stan és Pan, akik tudták, hogy egy vödörbe szorult láb vicces, egy vödörbe szorult fej még viccesebb, és makacsul próbálkozni egy zongora felvitelével egy ehhez nyilvánvalóan túl szűk és meredek lépcsőn tökéletes kivonata az emberi viselkedésnek.

De nem az emberiségen nevetek, hanem vele, hiszen én ugyanolyan bolond vagyok, mint bárki más, sőt, nagyobb, mint a legtöbben. Az élők és holtak védelmező lovagjának állítom be magam, közben az átlagnál már most jóval több vödörbe szorultam be.

De valahogy most a templomban üldögélve, felidézve a halottakat a fürdőszobában, és a pusztulás jeleinek értelmén tűnődve, sehogyan sem voltam képes elmosolyodni. Talán depressziós lettem. De valami azt súgta, nincs messze az újabb vödörbe lépés.

Pár perc után, amikor a kutya még mindig lihegett, mondtam neki, hogy maradjon, és elindultam vizet keresni. A főhajó végébe pillantottam, de nem állt ott szenteltvíztartó.

Az oltár mögött egy kissé absztrakt szobor lógott. Kicsit hasonlított egy szárnyaló lélekre, ha az ember balra döntötte a fejét, hunyorgott, és erősen koncentrált Nagymadárra a Szezám utcából. Kinyitottam a karzat alatti ajtót, és beléptem a szentélybe.

Jobb kéz felé állt egy keresztelőmedence, de teljesen száraz volt. Különben is eszembe jutott, hogy szenteltvizet adni egy szomjas kutyának elég nagy tiszteletlenség, ha ugyan nem szentségtörés.

Elindultam a szemben lévő ajtó felé, amelyről úgy sejtettem, hogy a sekrestyébe nyílik. A Pico Mundó-i Szent Bertalan-templomban, ahol egyébként Stormy Llewellyn nagybátyja volt a pap, a sekrestyében volt mosdó.

Kinyitottam az ajtót, alaposan rájlesztve egy öt-yen körüli férfira, aki éppen rendbe rakta a dolgokat egy szekrényben. Testes volt, de nem kövér, alaposan, de nem kínos precizitással borotvált, gyors reakciókkal, de gyenge egyensúlyérzéssel megáldva, így hát, amikor meglepetten hátralépett, megbotlott a saját lábában, és leült.

En elnézést kértem azért, hogy megijesztettem, ő meg azért, hogy csúnyán beszélt. Bár inkább csúnyákat gondolt, mert mondani csak annyit mondott esés közben, hogy hú. Miközben

felsegítettem - és kétszer majdnem lerántott maga mellé -, elmagyaráztam, hogy vizet keresek a kutyámnak, ő pedig Charles Moran tiszteletesként mutatkozott 3e. A szeme vidáman ragyogott, és amikor azt mondta, hogy az ő bukása nem volt olyan szörnyű, mint a Sátáné, láttam, hogy nagyon büszke magára ezért a szóvirágért, s ez valamiért szimpatikussá tette.

A kis hűtőből elővett egy üveg vizet, a szekrényből meg egy tálkát. Együtt mentünk vissza a golden retrieverhez, aki engedelmesen ott maradt, ahol hagytam. Moran tiszteletes nem rosszalotta, hogy kutyát hoztam a templomába, mindössze a nevét kérdezte meg. Persze nem tudtam, de nem volt kedvem elmagyarázni, hogyan futottunk össze a kutyával, úgyhogy azt mondtam, Raphael a neve. Akkor nem értettem, miért a Raphaelt választottam Morzsa Vagy valami ilyesmi helyett, de később erre is rájöttem.

Amikor a tiszteletes az én nevemet kérdezte, azt feleltem, Toddnak hívnak. Ez nem is volt egészen hazugság. A szüleim váltig állították, hogy ők Toddnak akartak elnevezni, csak az anyakönyvvezető elírta - ami nem magyarázza meg, hogy miért szólítottak mégis mindig Oddnak.

Egyébként is, ha azt mondom, a nevem Odd, vagyis Fura, az mindenféle félreértéshez és fásztó magyarázkodáshoz szokott vezetni. A késő délután óta folyó hercehurca után a legkevésbé arra vágytam, hogy még a nevemet is el kelljen magyaráznom a tiszteletesnek.

Letérdeltünk a lefetyelő kutya mellé, és Moran tiszteletes megkérdezte, új vagyok-e errefelé. Mondtam, hogy kábé egy hónapja érkeztem, erre megkérdezte, hogy a gyülekezethez akarok-e csatlakozni. Mondtam, hogy imádkozni jöttem be, mert kissé rossz irányt vett az életem. A tiszteletes elég diszkrétnek bizonyult ahhoz, hogy ne kérdezzen rá közvetlenül a problémám természetére, hanem egy könnyed beszélgetés keretében próbája kiszedni belőlem.

Bár eleve magányosan érkeztem Magic Beachbe - leszámítva Boot és Frank Sinatrát -, hiányzott a baráti kör. Nem jó nekem egyedül. Kötelékek kellene, olyan emberek, akik függnek tőlem, és akiktől én is függök.

Hutch túlságosan magába fordult ahhoz, hogy igazi barát lehessen. A drága jó Blossom Rosedale-t meg még nem ismertem olyan régen, hogy beavathassam a dolgaimba.

A kutya mellett térdelő tiszteletes nyíltszívű és emellett laza ember volt. Pár perc beszélgetés után már nem is éreztem olyan egyedül magam. Magamról nem mondtam többet, de valamilyen úton-módon az Armageddonra terelődött a szó. Nem is lepődtem meg túlzottan. Manapság sokkal gyakrabban kerül szóba a végítélet, mint régen.

Aztán Moran tiszteletes megkérdezte, nem éhes-e Raphael, mire azt feleltem, talán az, de ne fárassza magát emiatt. Azt mondta, nem fáradság, neki is van kutyája, azzal eltűnt, hogy előkerítsen némi kutyakekszet.

A társasága valahogy elvette az élett a rettegésnek, amit a pusztulás előjelei keltettek bennem.

A kutya újra figyelmet követelt magának, én meg örültem, hogy figyelhettem rá, hiszen a kutya és az ember kölcsönösen ápolják egymás lelkét. Néhány perc után azonban Raphael talpra hengeredett. Fülei felemelkedtek, amennyire egy retriever füle egyáltalán fel tud emelkedni. Feszülten bámulta a sekrestye ajtaját a szentély túlsó végében. Gondoltam, Moran tiszteletes jön vissza a keksszel, és annak a szagát érzi a kutya. De amikor elfordult a főkapu felé, amelyen bejöttünk, én is felálltam a földről.

Mindenki szomszéd, és minden szomszéd barát.

Lehet, hogy a városka mottója csak az egy évnél régebben itt élőkre érvényes. Addig mindenki szabad préda. Talán volt egy apró betűs rész is azon a feliraton, amely a látogatókat üdvözölte.

Arra még nem tanított meg az élet, hogy ne bízzak a tiszteletesekben, de arra igen, hogy a kutyákban mindenkinél jobban bízzak.

A jobb oldali harmadik padosorba mentem. Az előző sor támláján hosszú vályúban álltak az énekeskönyvek. A zsebemből előkotortam Sam Whittle tárcáját, amely most, hogy a gazdája holtan üldögélt a kádjában, bűnjelnek számított, és bejuttattam két énekeskönyv közé. Semminek

nem volt szabad nálam maradnia, ami többet árul el rólam, mint a Todd név. Így hát a saját tárcámat is odadugtam Whittle-éhez. Aztán visszamentem a kutyához, és ide-oda néztem, a sekrestyére, aztán a kapura, sekrestye, kapu...

Az első két rendőr a főkapun érkezett. Nem vették elő a pisztolyukat, csak rátették a kezüket, és megálltak a középső folyosón. A sekrestyéből is kilépett egy rendőr az oltár mellé. A negyvenes évei végén járt, jó tíz évvel idősebb volt, mint a másik kettő. Korán őszülő haját kefefrizurába fésülte. Tekintély aurája lengte körül, aminek semmi köze nem volt az egyenruhához. Az a fajta volt, akit az ember akkor is uramnak szólított volna, ha alsógatyában találkozok vele, és teljesítette volna az utasításait - vagy felkészül a következményekre.

A kefehajú mögött Moran tiszteltos lépett ki a sekrestyéből. A pillantásunk találkozott, és ő nem fordult el, de a szeme már nem csillogott olyan vidáman, mint korábban. Csak annyit kérdeztem tőle, miért, nem válaszolt, erre megkérdeztem újra, de nem szólalt meg, pedig mindketten élünk, egyikünkön sem uralkodott a holtak megtörhetetlen csendje.

Huszonöt

Pico Mundóban már utaztam rendőrautóval, úgyhogy nem ez volt az első alkalom, de most is ugyanúgy élveztem.

A rendőrszolgálat - amelyben mellel helyet kapott egy kis fogda is - görög stílusú épület volt a bírósággal szemben, egy parkban, a város egyik legfestőibb részén. Most úgy tornyosult a ködben, mint egy középkori erőd.

Az ügyeletes tiszt asztalának meg a többi ilyesminek a földszinten kellett lennie, elől. A két fiatal rendőr egy szervízúton parkolt le velem, és a hátsó bejárathoz vitt. Már a templomban megmotoztak, hogy van-e nálam fegyver. Gondoltam, most elveszik az órám, meg a harangot a nyakamból, és aláíratnak velem egy papírt arról, hogy más értéktárgyat nem koboztak el. Arra is számítottam, hogy lefényképeznek és ujjlenyomatot vesznek tőlem. Értesüléseim alapján úgy gondoltam, hogy egy ügyvédet is szabad lesz felhívnom.

Ehelyett átkísértek egy hosszú, nyomasztó, kék linóleumpadlós és takony zöld falú folyosón, egy ajtón, aztán le két sor lépcsőn, végig egy újabb, kétes eredetű faltokkal tarkított folyosón, végül be egy kopár, ablaktalan szobába, amely gyilkos adag fenyőillatú léghűtőtől és e mögött halványan hányástól búzlott.

A szoba körülbelül négyszer öt méteres lehetett. Betonpadló, betonfal, alacsony betonmennyezet - nem volt az a virtuóz lakberendező, akinek itt esélye lehetett volna. Középen egy szögletes fémasztal állt két székkal. Volt még egy szék a sarokban is. Biztos oda ültetnek, ha rossz leszek. Az egyik rendőr odahúzott nekem egy széket, ami reményteljes jele lehetett annak, hogy azért törődnek itt az őrizetes emberi méltóságával. Erre viszont gyorsan rácaffolt a másik rendőr, aki, nem túl durván, de mégiscsak odabilincselte a bokámat az asztal lábán lévő gyűrűhöz. Aztán anélkül, hogy közölték volna, mivel gyanúsítanak, vagy elmagyarázták volna, hogy kérjek valami harapnivalót, ha szükségem volna rá, kísértáltak a szobából, és rám zárták az ajtót.

Befelé jövet láttam, hogy az ajtót valószínűleg egy paranoiás tervezte, olyan vastag. Vagy négyszáz kilónyi acél súlyos csattanásával csukódott be. Nem volt mit tennem, mint elmerengeni a fájdalomküszöbömön és a halandóságomon. Talán éppen ezt akarták.

Az asztal, amelyhez láncoltak, súlyosnak tűnt, de nem mozdíthatatlannak. Biztos voltam benne, hogy körbe tudnám vonszolni a szobában, de mivel semmi nem akadt ebben az ablaktalan cellában, amit érdemes lett volna megvizsgálni, maradtam a helyemen.

Az asztal alá pillantva mintegy húsz centi átmérőjű lefolyót láttam, amelyet négyzetácsos rostély fedett. Tekintve, hogy Magic Beachben nem volt szokásos dolog az árvíz, arra tippeltem, hogy ezt akkor használják, amikor egy-egy sajnálatos baleset után átmennek a szobán a slaggal.

Az ilyen felfedezésektől szokta túlforrósodott képzeletem felforralni a kisagyamat, és leégetni a hajam, ha nem vigyázok. Győzködtem magam, hogy továbbra is az Államokban vagyok, és nem kerültem át Kubába, Venezuelába, vagy mit tudom én, Mordorba.

Ránéztem az órára - 8.56. Még mindig volt kicsit több mint három óra, hogy megmentsem a világot vagy legalábbis egy jelentős részét. Nyugi.

Erős az önkontrollom, úgyhogy nem zavart, amikor sem 8.57-kor, sem 8.58-kor nem történt semmi, viszont közel voltam hozzá, hogy üvöltve követeljek magamnak igazságos eljárást, amikor 8.59-kor végre kinyílt az ajtó.

Egyetlen ember lépett be, de az is elég volt. A templomban még csak „a kefefrizálás”-ként emlegettem magamban, de azóta megtanultam, hogy a neve Hoss Shackett, és ő a rendőrfőnök. A Hoss nyilván egy hosszabb név rövidítése volt, de azt nem tudtam, melyiké. A kocsiban megkérdeztem a két rendőrt, de az első két alkalommal nem válaszoltak, harmadszorra pedig azt javasolták, hogy hajtsak végre magammal fajfenntartó aktust.

Miután belépett a bombabiztos ajtón - biztos Normannek is ilyenjei voltak a nebraskai rakétasilóban -, a rendőrfőnök odajött az asztalhoz, és a szemembe nézett. Nem szólt egy szót sem. Csak nézett.

Mosolyogtam, és biccentettem. Ő nem.

Kis idő után, amelyet azzal töltöttem, hogy néztem a kezem, és megpróbáltam elképzelni, hogy nézne ki, ha szétvernék egy vascsővel, kihúzta a másik széket, és leült velem szemben az asztalhoz. Ránéztem, és felkészültem a kérdésekre, de még mindig nem szólalt meg, csak bámult a képembe. Ocsmány zöld kígyószeme volt, bár ezt nem mondtam volna a szemébe vagy a száz kilométeres körzetén belül.

Nem szoktam kényszeresen ragaszkodni az etiketthez, de most mégis éreztem, hogy nem nekem kellene megindítani a beszélgetést.

Egy idő után nem tudtam tovább nézni azokat a méregzöld szemeket. Muszáj volt vagy elfordulnom tőlük, amit a gyengeség jelének vett volna, vagy mondani valamit, amitől ő is megszólal.

- Azt hiszem - mondtam olyan nyugodt és nyájas hangon, hogy magam is meglepődtem -, összetévesztenek valakivel.

Nem válaszolt, a szeme sem rebbent.

- Sosem volt semmi dolgom a törvénnyel - folytattam.

Továbbra is csak nézett, olyan mozdulatlanul, hogy azt sem tudtam, lélegzik-e - vagy egyáltalán szüksége van-e rá. Ha létezett Mrs. Hoss, akkor vagy nagyon kemény asszonyka volt, vagy egy idegronc.

- Nos... - mondtam, és itt aztán meg is akadtam.

Végre legalább pislogott egyet, lassan, mint amikor egy iguánának a szemébe süt a nap. Felém nyújtotta a kezét, és így szólt:

- Fogja meg!

Sejtettem, hogy mi következik, és nem akartam részt venni benne.

A keze továbbra is az asztalon várakozott, tenyérrel fölfelé. Tökéletes lett volna kosarazásra, bár valószínűleg a legsportosabb dolog, amit valaha művelt vele, az két gyanúsított fejének összeverése volt.

Az idők során összeolvastam egy-két regényt, amelyekben olyan mondatok voltak, mint „a szobában ott vibrált az erőszak”, vagy „az erőszak súlyos fekete felhőként lógott a levegőben”. Mindig is ócska ponyvának tartottam az ilyesmit, de most úgy éreztem, Nobel-díjas remekművek.

- Fogja meg a kezem - ismételte Hoss Shackett.

- Már foglalt vagyok - feleltem.

- Nem sokáig lesz az, ha letépek a pöcsét.

- Egyébként is plátói a kapcsolat.

A kezemet összefontam magam előtt. Ő meg, mint a vipera, odakapott, megragadta a bal kezem, és olyan erősen szorította, hogy azt kívántam, bárcsak amputálnák.

Ekkor eltűnt a szoba, és én megint a tengerparton álltam, bíborszínű fényben.

Hoss Shackett rendőrfőnök nem az, az ember volt, aki egykönnyen felfedi az érzéseit. De amikor az asztalra ejtette a kezem, visszahozva ezzel a valóságba, és hátradőlt a székén, a kitágult pupillájából tudtam, hogy ő is látta a rémálmot.

- Na - szólaltam meg. - Ez mi volt? Semmi válasz.

- Csak mert - folytattam - eddig összesen egyszer történt meg, és akkor is baromira kiborított.

Erős, kemény arcvonásait Sztálin is megirigyelhette volna. Olyan állkapcsa volt, hogy valószínűleg képes volt diót törni a fogával.

- Még sosem osztottam meg senkivel az álmodat - magyaráztam. - Nekem is ugyanolyan ijesztő volt, mint magának.

- Álmod?

- Ezt az álmod láttam, és most ha egyesek megérintenek, visszatér. Mint valami hülye filmben.

Előrehajolt, éppen csak megmozdult, de ez is körülbelül olyan érzés volt, mintha egy őskori erdőségben állnék, és egy háttal álló T-Rex lustán felém fordítaná a fejét.

- Ki maga? - kérdezte.

- Fogalmam sincs.

- Mondja meg, amíg szépen kérdek!

- Uram! Nagyra értékelem, hogy ilyen szépen kérdi. Komolyan. De nem tudok válaszolni.

Amnéziás vagyok.

- Amnéziás.

- Igen.

- Szánalmas.

- Valóban az. Nem ismerem a múltam, nem tudom a nevem, hogy honnan jöttem vagy, hogy hová megyek. Totál szánalmas.

- Moran tiszteletesnek azt mondta, hogy Todd a neve.

- Mert az jutott először eszembe! Esküszöm! Ugyanígy mondhattam volna, hogy Larry, Vernon, Rupert vagy Ringó a nevem. Bármi lehet! Lövésem sincs, mi az.

Megint a bámulással jött. Ugyanolyan hatásos volt, mint az előbb. Pillanatról pillanatra jobban meg voltam győződve róla, hogy ha nem vallok be magamról mindent, leharapja az orromat. Kezdetnek.

Tudtam, hogy gyengének fog tartani, ha elfordítom róla a tekintetemet, de muszáj volt, mielőtt elszívja a lelkem. A bal kezemet vizsgálgattam, megnéztem, visszakaptam-e minden ujjam.

- Nincsenek magánál személyazonossági okmányok - jelentette ki a rendőrfőnök olyan komor hangon, ahogy Darth Vader szokott beszélni.

- Így igaz. Egy darab se. Pedig ha volna nálam, azt is tudnám, hogy ki vagyok.

- Nem szeretem az olyanokat, akik személyi nélkül mászkálnak a városomban.

- Természetesen, uram, hiszen ön a törvény képviselője, az ön helyében én sem szeretném az ilyeneket, bár az Alkotmányban sehol nincs szó arról, hogy kötelező lenne a személyi igazolvány hordása.

- Mi maga, alkotmányjogász?

- Nem. Vagyis hát ki tudja? Én nem, amíg vissza nem kapom az emlékeimet. Szerintem leütöttek.

Megtapogattam a púpot, amit Whittle elemlámpája okozott az este. A rendőrfőnök látta, hogy mit piszkálok, de nem szólt egy szót sem.

- És aki leütött, és amnéziát okozott nekem, az elvitte a tárcámat is.

- Mikor ütötték le? Ma este a parton?

- Parton? Este? - ráncoltam a homlokom. - Nem, nem hiszem. Korábban kellett, hogy történjen.

- Az én városomban nem ütnek le embereket fényes nappal. Megvontam a vállam. Azonnal látszott, hogy ezt utálja, de nem tudtam megállni.

- Szóval azt állítja, azelőtt ütötték le, hogy késő délután leugrott a mólóról?

- Igen, uram. Az első, amire emlékszem, az, hogy sétálok a móló felé, és azon töprengek, ki vagyok én, hol lehetek, és ebédeltem-e már.

- Miért ugrott le?

- Mivel nem sokkal korábban leütöttek, uram, nem várható el, hogy teljes mértékben racionális legyek a viselkedésem.

- És miért mondta azt Utgardnak, hogy tízméteres szökőár közeleg?

- Utgard?

- Utgard Rolf.

- Az egy személy, uram?

- Rá biztos emlékszik. Egy járkáló hegy kecskeszakállal.

- Ja, igen! Rendesen látszott. Jó az ízlése hawaii ingek terén. De hogy szökőárról meséltem volna neki, arra nem emlékszem. Biztos nem voltam még egészen magamnál.

- Utgard a vállára tette a kezét, és ugyanazt látta, mint én az előbb, amikor magához értem. Pontosan leírta nekem.

- Igen! Maga is látta, meg ő is. Én meg ezt álmodtam, amikor leütve feküdtem. Mielőtt magamhoz tértem volna ott az úton a móló felé.

- Beszéljen erről az álomról.

- Nemigen van mit mondani róla, uram. Maga is látta. A vörös ég, a tenger meg a homok azokkal a fényekkel, elég ijesztő volt.

A pupillái megint kitágultak.

- Ijesztő - ismételtem.

- Mit gondol, mit jelent?

- Jelent? Egy álom? Életemben nem hallottam, hogy egy álom jelenthet valamit. Legfeljebb azokban a régi cigányos filmekben.

Elfordult. A sarokban álló széket nézte. Olyan sokáig, hogy végre odanéztem én is.

Mr. Sinatra ült rajta, ki tudja, mióta. Rám mutogatott, mintha azt dicsérné, milyen jól nézek ki.

Hoss Shackett persze nem látta. Ő csak a levegőbe bámult, talán azt képzelte el, hogyan belez ki. Behajlította az ujjait, és jól ápolt körmeit nézegette, mintha arról akarna megbizonyosodni, nem maradt-e alattuk vér az előző kihallgatásról. Aztán az ajtót bámulta, talán azon töprengett, kihallatszottak-e az előttem itt ülők sikolyai a folyosóra. Amikor a nyomasztóan alacsony plafonra emelte a tekintetét, elmosolyodott. Jó, hogy ott volt a plafon, mert ha az égre mosolyog így, lehullanak róla a madarak. Aztán lefelé nézett, az asztalra és az azon tükröződő arcára. Közel kellett hajolnia, mert az asztal felületét megviselték az évek és az izzadt tenyerek. Még így sem hasonlított arcra az a foltos, összekarcolt sötét paca. De így is tetszhetett magának, mert megint elmosolyodott.

Lassan kezdett megörjíteni. Már azt kívántam, hogy inkább nézzen újra rám. Kívánságom teljesült.

- Na, kölyök - mondta. - Legyünk barátok?

- Az klassz lenne, uram.

Huszonhat

Hoss Shackett rendőrfőnök olyan széleseben alakult át, mint azok a gépek a

Transformersben, akik közönséges autóból se perc alatt átváltoznak egy százszor akkora robottá. Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy ő is óriásira nőtt. Az előbb még Mr. Hyde volt, vagy egy szadista Gulag-fegyőr vagy ilyesmi, a másikban meg dr. Jekyll, olyan lett, mint egy kedves öreg seriff egy vidéki kisvárosban, ahol húsz éve az volt a legnagyobb bűncselekmény, hogy az egyik anyóka ellopta a másiktól a lekvárreceptjét, hogy megnyerje vele a megyei főzőversenyt. A szívkitépős vigyora is átváltozott olyan mosollyá, amelyet a nagypapák vágnak a tévéreklámokban. Arcizmai ellazultak. Egész testében engedett a feszültség. Enyhe pír jelent meg az arcán, mintha kaméleon lenne, ami átmászott a betonról egy rózsára. Elképesztő módon a szeme sem az a gyilkos hüllőszem volt már, vidáman, sőt boldogan ragyogott, tipikus ír szem volt. A szeme, a szája, minden kis arcvonása mosolygott, és sugározta magából a jóindulatot.

Az előző Hoss Shackett sosem lehetett volna Magic Beach rendőrfőnöke, ugyanis a posztot szavazás alapján töltötték be. Most Hoss Shackett, a politikus ült előttem. Szinte sajnáltam, hogy idén nincsenek választások, mert én magam ragasztottam volna tele a várost a plakátjaival.

Mr. Sinatra odajött az asztalhoz, megnézte közelebbről a rendőrfőnököt, ámuldozva megcsóválta a fejét, majd visszatért a sarokba.

Elterülve a székben, olyan lezseren, hogy azt hittem, mindjárt lecsúszik, Hoss rendőrfőnök megkérdezte:

- Mit akarsz, kölyök?
- Mit akarok, uram?
- Már mint az élettől. Mit akarsz kihozni belőle?
- Attól tartok, uram, jelen helyzetben erre nem tudok válaszolni, miután azt sem tudom, hogy ki vagyok.

- Tegyük fel, hogy nincs amnéziád.
- De van, uram. Ha belenézek a tükörbe, nem ismerem fel az arcom.
- Pedig ez a te arcod.
- De a tükörben azt a színészt látom, azt a Matt Damont.
- Nem is hasonlítasz Matt Damonra.
- Akkor miért látom a tükörben?
- Tippelhetek?
- Hálás volnék, ha megtenné, uram.
- Szerintem láttad azokat a filmeket, amelyekben amnéziás volt.
- Matt Damonnak voltak ilyen filmjei?
- Persze nyilván nem emlékszel rájuk.
- Nem - helyeselttem. - Minden elszállt.
- A Boume-rejtély. Ez volt az egyiknek a címe. eltűnődtem.
- Semmi - mondtam aztán.
- Őcsém, te született mókamester vagy.
- Előfordulhat. De lehet, hogy ha rájövök, ki vagyok, megtudom azt is, hogy semmi humorom.

- Úgy értem, kezdem elhinni, hogy amnéziás vagy.
- Bár ne lennék, uram. De hát ez van.
- Na, jó. Szóval tegyük fel, hogy nem vagy az. Tudom, hogy az vagy, de szeretném, ha nem mindenre csak azt mondanád, hogy elszállt, meg hogy semmi. Úgyhogy tegyük fel.
- Szóval használjam a fantáziámat.
- Ahogy mondd.
- Azt hiszem, elég jó képzelőtehetségem volt.
- Szóval azt hiszed, mi?
- Csak egy érzés. De megpróbálok.

A vadonatúj Hoss Shackett rendőrfőnökből úgy sugárzott a kedvesség, hogy a közelében

való huzamosabb tartózkodással a bőrrákot kockáztattam.

- Na tehát - mondta. - Mit akarsz az élettől, fiam?
- Hát, uram, azt hiszem, a gumiabroncsokat szeretnék árulni.
- Gumiabroncsot?
- Visszaadni az autózás élményét azoknak, akik defektet kaptak. Nagyon jó érzés lenne.
- Értem, mire gondolsz. De ha már álmodozol, miért ne álmodnál nagyot?
- Nagyot. Rendben.
- Ha volna egy nagy álmod, mi lenne az?
- Hát, azt hiszem, talán... egy saját fagyizó.
- Ennél nagyobbat el sem tudsz képzelni?
- De igen, hogy a barátnőm is ott legyen, és együtt vezessük a fagyizót életünk végéig. Igen, uram, az csodálatos lenne!

Komolyan beszéltem. Életem leghőbb vágya volt, hogy Stormyval legyen egy saját fagyizónk. Az lenne csak gyönyörű.

- Bizony, bizony - mondta barátságosan. - Jó is volna egy biztos pont, most, hogy jön a kicsi.
- Milyen kicsi?
- Hát a baba. A barátnőd terhes.

Azt hiszem, a megrökönyödés a legjobb szó ide.

- A barátnőm? Maga ismeri a barátnőmet? De hát akkor azt is tudja, én ki vagyok!

Mármint... apa leszek?

- Utgard látott titeket beszélgetni délután. Mielőtt leugrottál a mólóról.

Bizonytalanul megráztam a fejem.

- Ja, az durva volt, a mólóval meg a szökőárral. De a lányt, uram, azt nem ismerem.
- Vagy csak nem emlékszel rá, hogy ismernéd.

- Nem, nem. Amikor megláttam a mólón, gondoltam, hátha gyakran járok ide, és ő tudja, ki vagyok.

- És nem tudta.
- Nem bizony.
- Annamariának hívják.
- Helyes név.
- A vezetéknevét senki se tudja. Még azok az emberek sem, akik befogadták a garázsuk padlására, méghozzá ingyen.

- Ingyen? Rendes emberek lehetnek.

- Hát, kedves marhák - mondta a legmelegebb mosollyal, ami telt tőle.

- Szegény lány. Nem mondta, hogy ő is amnéziás. Ennek mi az esélye?

- Nem sok. Elég fura, hogy felbukkan ő, akinek nincs vezetékneve, és ugyanaznap te is, akinek semmilyen neve nincsen.

- Nem olyan nagy, város ez, uram. Csak ki lehet deríteni, kik vagyunk.

- Nem hinném, hogy bármelyikőtök idevalósi lenne.

- Hú, remélem, téved. Ha nem vagyok idevalósi, hogy fogom megtudni, hogy honnan jöttem? És ha azt nem tudom, hogy találom meg azokat, akik tudják, ki vagyok?

Elbűvölő-politikus üzemmódban a rendőrfőnök humorérzéke olyan megingathatatlan volt, mint a Sziklás-hegység. Most is töretlen maradt a mosolya, bár néhány pillanatra lehunyta a szemét, mintha tízig számolna.

Odasandítottam Mr. Sinatrára. Feltartotta a két hüvelykujját.

Hoss Shackett kinyitotta meleg, ír szemét. Úgy mosolygott rám, mintha én lennék a szerencsehozó kobold, akit egész életében keresett.

- Térjünk vissza az álmokhoz.
- Én maradok a fagyizónál. - válaszoltam.
- És azt elmondjam, hogy énnekem mi a nagy álmom, fiam?

- Ó, ön annyi mindent elért már, hogy biztosan teljesült az a nagy álom is. De mindig érdekes dolog ilyesmiről hallani.

Továbbra is a Rendes Hoss Shackett Rendőrfőnök ült velem szemben, a Gonosz Hoss Shackett Rendőrfőnöknek nyoma sem volt, pedig ugyanolyan szótlanul meredt a szemembe, mint amikor bejött. De mégsem ugyanúgy. Akkor úgy nézett, mint egy krokodil, most meg úgy, mintha egy kisállat-kereskedés kirakatában látott volna meg, és azon tűnődne, hazavigyem-e.

- Meg kell, bízzak benned, fiam - szólalt meg végül. - Pedig az énnekem nem könnyű.

Együtt érzően bólogattam.

- Értem én, uram, végül is maga nap, mint nap a söpredékkal kell, hogy szembeszálljon.

- De benned most teljesen meg fogok bízni. Szóval... az én nagy álmom százmillió dolcsi adómentesen.

- Tyúha. Ez tényleg jó nagy, uram. Nem tudtam, hogy ilyen nagyra gondol. Most egy kicsit hülyének érzem magam ezzel a fagyizóval.

- És az álmom teljesült. Megvan a lóvé.

- Ó, hisz ez csodálatos! Nyert a lottón?

- Az egész pénz - folytatta - négyszázmillió volt. Én kaptam egy másikkal együtt a legnagyobb részt, de páran még jól meggazdagodtak itt a városban.

- Jaj, már alig várom, hogy lássam, amint szétszítja ezt a rengeteg pénzt, uram! „Mindenki szomszéd, és minden szomszéd barát!”

- Én ehhez még hozzá szoktam tenni négy szót. „De mindenki magának gyűjtöget.”

- Ez nem vall magára, uram. Inkább a másik Shackett rendőrfőnökre.

Előredőlt, összefonta a karját az asztal lapján, és szinte sziporkázva a jókedvtől, így szólt:

- De akármilyen mocskosul gazdag vagyok, fiam, nekem is van problémám.

- Szomorúan hallom.

Olyan nyomorúságos képet vágott, hogy az ember legszívesebben megölelte volna.

- Mégpedig te vagy itten a probléma - mondta. - Nem tudom, ki vagy, vagy mi vagy, és itt van az, az álom vagy látomás, vagy micsoda, amit nekem is átadtál, meg Utgardnak is.

- Igen, hát azt nagyon sajnálom, uram. Idegesítő kis álom.

- És nagyon, nagyon pontos. Annyi tiszta, hogy te túl sokat tudsz. Én meg itt helyben kicsinálhatnálak, és eláshatnálak utána, mondjuk a Hecate-kanyonban, hogy évekig ne találjon rád senki se.

A Rendes Hoss Shackett Rendőrfőnök olyan légbőlteremtett, amelytől úgy éreztem, mintha felemelkedett volna az alacsony mennyezet. Most olyan hirtelen zuhant vissza, hogy önkéntelenül is lebuktam egy kicsit. Hirtelen a léghűtő alól előtört a hányás szaga.

- Ha számít a véleményem, uram, én ellenezném ezt a megoldást.

- Nekem se igazán tetszik. Hátha a barátnőd a kamu terhességgel várja, hogy jelentkezzen.

- Kamu terhesség?

- Gyanítom. Idejöttök, mint két kis senki, aki sose tűnik fel az embernek. Te, mint valami szörfös, ő, meg mint egy menekült. De dolgoztok valakinek.

- Ha jól értem, gyanakszik is valakire.

- Nemzetbiztonság. Valami titkosszolgálat. Annyi van belőlük mostanában, mint a rosseb.

- Uram, mennyi idősnek nézek ki?

- Húsznak. De lehet, hogy fiatalabbnak látszol a korodnál, és huszonhárom-huszonnégy éves is megvagy.

- Még az is elég fiatal kor egy kémnek, nem gondolja?

- Miért? Egy csomó különleges osztagnál szolgálnak még fiatalabbak is.

- De nem én. Én félek a fegyvertől.

- Na, csak nem?

Én is az asztalra könyököltem. Barátságosan megveregette a karomat.

- Esetleg ha nem jelentkezel a társadnál, ennél az Annamariánál, ő azonnal riasztja, a

felettéseiket Washingtonban vagy mit tudom én, hol.

Most már nem olyan voltam, mint egy amnéziás, hanem mintha tényleg profi titkos ügynök lennék.

- Esetleg.

- A bizalom jegyében, amit remélem, komolyan veszel, elmondom, hogy a munkának, amely gazdaggá tett, ma este végeztem el a rám eső részét. Két hét múlva már egy másik országban fogok élni, más személyazonossággal, és olyan védelem alatt, hogy sosem találják meg. De ahhoz, hogy letérjek az útról, kell az a két hét.

- Amely alatt sebezhető.

- Úgyhogy három lehetőségem van. Egy: megtalálom ezt az Annamariát, mielőtt eljár a szája, és mind a kettőtöket kinyírlak.

Az órámrá pillantottam, mintha azt nézném, odaérek-e még a találkozási pontra. - Az nem fog menni.

- Szerintem sem. Kettő: téged itt és most elintézek, aztán amikor Annamaria jelzésére idejön a bandátok, játszom a hülyét. Sose láttalak, nem tudom, mi lehet veled.

- Ez sem hangzik jól... De ezek szerint Moran tiszteletes is benne van.

- Nincs benne. Találkozott veled a templomában, elmondtad neki, hogy gajra ment az életed, aztán elkezdted az Armageddonról hadoválni, meg is ijesztetted vele. Azt mondtad, a retriever neve Raphael, de ő tudja, kié az a kutya, és hogy Murphynek hívják.

- Hát igen, egy zaklatott fiatalember, aki a világvége miatt aggódik, lehet, hogy be van állva valamitől, és jön vele egy kutya, amely nem az övé... azért legalább megpróbálhatta volna a lelki tanácsadást, meg a prédikációt, mielőtt felnyom maguknál.

- Jobban érzi magát, ha szól nekem ilyenkor. Ne is mondd, hogy nem tudod, miért.

- Maga is a gyülekezet tagja?

- Tudod, hogy igen.

- Tudjuk - bólintottam, és úgy megnyomtam a többes számot, hogy legalább nyolcezer hivatalnok jusson eszébe róla egy toronyházban valahol a CIA környékén. - És ne feledje, a tiszteletes tudja, hogy letartóztatott.

Egy mosollyal és egy legyintéssel eloszlatta az aggályaimat.

- Ez semmit nem fog számítani, ha a tiszteletes még napkelte előtt megöli a feleségét, aztán öngyilkos lesz.

- Felteszem, ön nem túl, buzgó hívő.

- Talán eddig kereszténynek tűntem? - kérdezte, és halkán felnevetett, nem úgy, mintha büszke lenne bűnös mivoltára, hanem mintha a keresztény az agyatlan véglény szinonimája volna.

- A második lehetőségénél tartottunk, emlékszik?

- Kinyírlak, nem tudok rólad, sose láttalak.

- Ezt felejtse el. Már tudják, hogy itt vagyok.

- Kik?

- Hát a... Megbízóim. Kétkedve bámult.

- Az nem létezik.

- Műholdas követés.

- Nincs is rajtad jeladó, megmotoztunk a templomban.

- Mert sebészileg ültették belém.

A zöld szempárba visszaszivárgott egy kis méreg.

- Hova?

- Nagyon apró kütyü. Bárhol lehet, a jobb farpofámban, a balban, akár a hónaljamban is. De mindegy is, ha megtalálja, kivágja és összetöri, már akkor is tudják, hogy itt vagyok.

Hátradólt, és kicsit helyrefozta a politikusviselkedést, amely kezdett itt-ott megkopni. Az inge zsebéből elővett egy mandulás csokit, és elkezdte kibontani

- Kéred a felét?
- Nem.
- Nem szereted?
- Az előbb meg akart ölni.
- De nem mérgezett csokival!
- Az elv a lényeg.
- Szóval nem fogadsz el édességet olyanoktól, akik megfenyegettek, hogy megölnék?
- Nem bizony.
- Hát... több marad nekem. - Harapott egyet, majd folytatta: - Szóval, itt van még a harmadik lehetőség. Az arról szólna, hogy társulnánk. Ezért kell bíznom benned. Nagyon gazdaggá tehetlek ám.
- Most akkor mi van azzal, hogy „mindenki magának gyűjt”?
- Na, ide figyelj, fiam. Bírlak téged, de komolyan. Meg azt is látom, hogy a legjobb, ha beveszlek a buliba. Az viszont teljességgel ki van csukva, hogy egy árva fillért is adjak neked a részből. Már azon is csodálkozom, hogy a csokival megkínálatlak.
- Jólesik az őszintesége.
- Ha én megbízok benned, akkor neked meg kell bíznod énbennem. Úgyhogy mostantól csak a tiszta igazat mondjuk mindketten.
Illetlenség lett volna nem viszonzni a mosolyát, így hát megtettem. Ha már ilyen becsületesek voltunk, meg kellett mondanom valamit.
- Meg kell mondanom, szerintem ez az Utgard Rolf sem olyan nagylelkű srác, hogy csak úgy megossa velem a részét.
- Naná, hogy nem. A saját anyját megölné egy ezresért. Ja, nem, mintha ötezzret mondott volna.
Tovább eszegetett, én meg próbáltam megemészteni az ajánlatát. Egy idő múlva, amely elég hosszúnak tűnt egy komoly mérlegeléshez, megszólaltam:
- Tehát, feltéve, hogy megvan az áram...
- Mindenkinek megvan az ára.
- Ki fizetné meg?
- Azoknak, akik ezt az egész dolgot támogatják, nagyon mély a zsebük, talán a világon a legmélyebb. És van egy külön keretük előre nem látható eseményekre. Na, most, ha csatlakozol hozzánk, elmondod, mit tudnak vagy sejtenek a megbízóid, nekik meg hamis információt szállítasz, akkor, akkor te is dúsgazdag lehetsz, és élheted a világot valami jó meleg helyen, olyan néven, amelyről az életben fel nem ismer senki.
- Mégis, milyen gazdag?
- Nem tudom, mekkora a keret. És meg kell beszélnem ezt a dolgot a képviselőjünkkel is, de úgy saccolom, huszonöt millát megér nekik a dolog.
- És a társam, Annamaria?
- Na, figyelj. Bejön neked?
- Nem, csak munkatárs.
- Akkor megmondod, hol van, mi meg elintézzük. Aztán átküldjük egy húsdarálón, s ami marad belőle, az megy a tengerbe, és kész; volt, nincs.
- Mehet.
- Ez gyors volt.
- Hát - feleltem -, nemigen látok más lehetőséget, mert, hogy adjak neki a részből, az felejtős.
- Miért is adnál?
- A megfelelő helyen - folytattam - huszonöt millió annyit ér, mint itt száz.
- Úgy élhetsz, mint egy király - helyeselt a rendőrfőnök, és lenyelte az utolsó falat csokit. - Na tehát, újjgazdag barátom, mi is a neved?

- Harry Lime.

Odanyújtotta a kezét, és megszorítottam. Nem jött vissza az álom. Biztos csak akkor jelentkezett, amikor első alkalommal értem hozzá valamelyik összeesküvőhöz.

- Akkor megyek, beszéllek a pénzes emberrel - mondta a rendőrfőnök. - Öt perc. Viszont egyvalamit tudni akar majd.

- És mi lenne az?

- Hogy, hogy a francba csináltad.

- Mit?

- Hogy adtad át azt az álmodat Utgardnak meg nekem? Vagy látomást, vagy nevezd, ahogy akarod.

- Azt tényleg nem tudom. Szerintem azért történt, mert maguk fogják valóra váltani.

Az elkerekedett szemű Hoss Shackett már egy harmadik volt. Sem a szadista gyerekgyilkosra, sem a nyájas politikusra nem hasonlított. Ez a rendőrfőnök mindkettőjükénél fogékonyabb volt a csodára. A másik kettő nem nagyon engedhette felszínre ezt a harmadikat. Csodálkoztam, hogy egyáltalán él még.

- De mi vagy te igazából, ilyen paranormális? - kérdezte. - Eddig nem nagyon hittem az ilyesmiben, de hát, amit a fejembe raktál, ez az álom, ez meggyőzött.

Mivel tudom, hogy olyan világban élünk, amelyben a legképtelenebb összeesküvés-elméletet is többen elhiszik, mint az egyszerű és tiszta igazságot, próbáltam megkönnyíteni Hoss Shackett számára, hogy megértse a másságomat.

- A kormány olyan drogot ad nekünk, amely előhossa a jósálmokat - hazudtam.

- A jó kurva anyjukat.

- De nem mindenkinél működik - folytattam. - Kell hozzá a géneknek egy bizonyos kombinációja. Elég kevesen vagyunk ilyenek.

- Szóval látod a jövőt?

- Nem ilyen egyszerű. Látok pár álmodat, a kirakós egy-két darabját. A többit össze kell szednem, nyomozni, mint magának.

- Szóval álmodban láttad Magic Beachet meg az atombombákat?

- Ja - feleltem, és megpróbáltam úgy tenni, mintha eddig is tudtam volna, hogy azok atombombák voltak.

- De engem vagy Utgardot nem?

- Nem.

- De abban az álomban olyan volt, mintha a bombák itt a parton robbannának. Pedig nem így lesz.

- Ezek az álmok inkább jelképesek szoktak lenni. Miért, hol fognak robbanni a bombák?

- Ahol meglátszik. Városokban. Pár héten belül. Mind ugyanazon a napon. Itt csak szétosztjuk őket, mert a nagy kikötőkben és reptereken van sugázmérő.

Néha a bolyongó holtakon kívül egyéb természetfeletti lényeket is látok, amelyekről korábban már írtam. Koromfekete, arctalan lényeket, amelyek mintha folyékonyak volnának. Néha macska, néha farkas alakúak, de a kulcslyukon vagy az ajtó alatt is be tudnak szivárogni. Azt hiszem, ezek a szellemvilág vámpírjai, és birtokában vannak a jövő ismeretének. Mindig odaözönlenek, ahol valami brutális emberirtás vagy természeti katasztrófa fenyeget, mintha a szenvedéssel táplálkoznának.

Most jöttem rá, miért nem jelent meg egy ilyen lény sem Magic Beachben. A szenvedés valahol máshol lesz. A nagyvárosok felé már biztos egész légiók menetelnek, áhítva az eljövendő halált és nyomorúságot.

- Jól fog jönni a pénz - mondtam, miközben Shackett fölállt. - Mert ha jól értem, egy hónap múlva nem lesz túl kellemes ez a környék.

- Hogy érzed magad? - kérdezte.

Nem tudtam megmondani, hogy most melyik Shackettel beszéllek. Megpróbáltam a szadista

vadságára, a politikus hatalomvágyára és a mindkettőjükben meglévő elkeseredettségre rájátszani. Emlékeztem, mit tanácsoltam Hutchnak, és próbáltam nem túljátszani a szerepemet.

- Hazudtak nekem a szer hatásáról. Azt mondták, csak tizenkét-tizennyolc óráig hat. Pedig pontosan tudták, hogy egyetlen adag elég, hogy örökre megváltozzak. Szinte soha nem alszom nyugodtan. Látomások, rémálmok, élet hübbek, mint maga a valóság. Ezerféleképpen eljőhet a földre a pokol. Néha nem tudok felébredni, és órákon át tart a rettegés. Amikor végre sikerül, az ágyam tocsog az izzadságtól. A torkom száraz, mert egész éjjel sikoltoztam álmomban.

Közben végig a szemébe néztem, kockáztatva, hogy meglátja a tekintetemen, hogy hazudok. A gonoszokat gyakran könnyebb félrevezetni, mert annyit hazudtak, hogy már fel sem ismerik fel az igazságot.

Most a plafonra emeltem a szemem, mintha látnám mögötte a nemzetet, amely elárult. A hangom egyre halkabbá, érzélem mentesebbé vált, a szavaim egyre vádlóbbak lettek.

- Átverték. Most azt mondják, hogy miután már öt éve dolgozom nekik, adnak ellenanyagot. Szerintem nincs is. Most már csak sportból is hazudnak. Aztán szépen tíz év lesz abból az ötből. Dögöljenek meg, ahányan vannak.

Megint a szemébe néztem. Hallgatott, de nem azért, mert gyanakodott, hanem le volt nyűgözve. Mégiscsak készen állt arra, hogy az országát terroristák kezére adja, akik ártatlanok millióit gyilkolják majd le a nukleáris holokauszt során, és újabb milliókat ítélnék halálra a robbanások után kitörő káosz következtében. Aki ennek az ügynek az igazában hisz, az bármit képes elhinni, még az én tudományos-fantasztikus paranoiámat is.

- Kölyök, te nagyon tudsz gyűlölni - mondta végül. - Hasznos leszel nekünk.

- És most mi jön?

- Megyek, beszélek az emberrel, lefixáljuk a megállapodást. Mondom, öt perc, legfeljebb tíz.

- De nekem tőkre elszibadt a lábam. Nem szedné le ezt a bilincset, hogy járkálhassak egy kicsit?

- Leszedem, csak előtte hozzuk Utgarddal a poligráfot.

Próbáltam nem reagálni a poligráf szóra. Hazugságvizsgáló.

- Nem tetszik? - kérdezte a rendőrfőnök.

- Teljesen rendben van, fordított helyzetben én is ezt csinálnám.

Kiment a szobából, és rám csukta a féltonnás ajtót.

A nyugodt csend könnyű, de ez az aggódó, félelmetes hallgatás olyan súlyos volt, hogy szinte megbénított. A fenyőillatú légfrissítő büze olyan erős volt, hogy akkor is éreztem, ha a számon vettem a levegőt, a hányás szagától pedig majdnem az én gyomrom is felfordult. A falak helyben öntött, acélelemekkel megerősített betontömbök voltak, ahogy a plafon is. Egyetlen ventilátor cserélte a levegőt. Ha valamilyen hang kihatolt is a szellőzőnyíláson, a ventilátor zaján át, a kanyargós csatornában biztosan elenyészett.

Mr. Sinatrahoz fordultam, aki a székén ült, könyökét a térdére, arcát a tenyerébe támasztva.

- Na, uram, most jó nagy pácban vagyok.

Huszonhét

Mivel a lánctól nem nagyon tudtam volna a sarokba menni, Mr. Sinatra jött oda hozzám. Leült velem szemben a székre, amelyet korábban Hoss Shackett rendőrfőnök foglalt el.

A mennyezeti lámpát műanyag bura fedte, mint szemet a hályog. Az egyetlen hely, ahol kamera lehetett, a szellőzőnyílás volt. De nem láttam a rácsok között semmilyen gyanús csillogást. Figyelembe véve, milyen kihallgatásokat folytatott le és fog esetleg a jövőben is lefolytatni itt a rendőrfőnök, nem is gondoltam, hogy beszereltetett volna kamerát. Ugyanebből az okból sejtettem, hogy bemikrofonozva sincs a szoba. De a rendőrfőnök egyébként is úgy gondolta, hogy nincs ott senki, akivel beszélhetnék.

Mr. Sinatra elvesztette korábbi magabiztos fellépését. Igen zaklatottnak tűnt.

Életében mindig hazafi volt, szerelmes Amerikába és a benne rejlő lehetőségekbe. Az, amit ebben a szobában az imént hallott, nyilván porig sújtotta.

1941 decemberében, a Pearl Harbort ért támadás után a Hangot is behívták sorozásra, de mivel még születésekor kilyukadt a dobhártyája, alkalmatlannak nyilvánították. Ő viszont mindent megmozgatott, minden befolyásos ismerősét megkereste - voltak elegenden -, hogy segítsenek neki bekerülni a seregbe, de nem járt sikerrel.

Bár csak ötvennégy kilót nyomott akkoriban, elég jó bunyós volt, lendülettel és szívvel pótolva a súlyt. Soha nem hátrált meg a harc elől, jó katona lett volna, leszámítva persze a fegyelmet.

- Maga öt és fél kilóval született - mondtam neki. - Rose nagymama tapasztalt bába volt, de akkora csecsemőt még sosem látott.

Nem egészen értette, hogy ez most, hogy jön ahhoz, amit Hoss Shackett mondott.

- Az ügyeletes orvos sem látott még akkora csecsemőt - folytattam. - Dolly, az anyja, másfél méter sem volt, és alig sikerült magát a világra segíteni.

Türelmetlenül intett, mintha félre akarná söpörni az asztalról a születése témáját, és a vasajtóra mutatott, jelezve, hogy a fontos dolgokra koncentráljak.

- Ki fogok ám lyukadni valahova - ígértem.

Kétkedve fogadta a bejelentést, de továbbra is figyelt. Pedig ismerte a családi legendát a születéséről.

- Az orvos fogót használt, de rosszul. Felszakította az arcát, a nyakát meg a fülét, a dobhártyájával együtt. Mire végre kihúzta magát az édesanyjából, maga már nem lélegzett. A nagymama kikapta az orvos kezéből, a mosogatóhoz rohant, és addig folyatta magára a hideg vizet, amíg el nem kezdett levegőért kapkodni.

- Pedig az orvos már el is könyvelte, hogy halva született. Küzdve jött a világra, uram, és azóta is harcol.

Megnéztem az órám. Elég sok mindent kellett összehoznom öt perc alatt, de Mr. Sinatra sorsa és az én életem is ettől függött.

Mivel a szülei dolgoztak, és az anyja bizottsági tag volt a Demokrata Pártban, az ifjú Frank már akkor kulcsos gyerek volt, amikor ezt a fogalmat még ki sem találták. Hatéves korában már gyakran magának kellett vacsorát készítenie - vagy lopnia, ha az édesanyja nem ért rá bevásárolni.

Mivel gyakran volt egyedül, rokonoknál és barátoknál lógott. Mindenki azt mondta, hogy nem is ismer még egy ilyen csöndes gyereket, aki csak ül a sarokban, és hallgatja a felnőtteket.

- Aztán tizenéves korában az anyja már jobban belefolyt az életébe. Követelt, elvárásokat támasztott; domináns személyiség volt.

Lenézte az éneklést, és az sem győzte meg igazán, amikor a fia lett a világ leghíresebb énekese.

- De maga nem olyan, mint Elvis, uram. Maga nem azért maradt itt, mert nem akarózik találkozni az anyjával.

Az arcvonásai megkeményedtek, már a feltételezésért, hogy esetleg az anyja is lehetett volna a tévovázása oka, legszívesebben bemosott volna egyet.

- A maga édesanyja veszekedős volt, néha biztos idegesítő is, de szerette magát. Sőt, végül maga is rájött arra, hogy azért képes mindig kiállni magáért, mert annak idején vele szemben kellett megvédenie a véleményét.

Mr. Sinatra megint az ajtóra nézett, és intett, hogy siessék jobban.

- Uram, ha én itt ma meghalok, legalább előtte segítsek magának, hogy itt hagyja ezt a világot.

Részben tényleg ezért kezdtem bele a beszélgetésbe. De nem csak ezért.

Bár Dolly acélos akarata sok ellentétet szült kettőjük között, Mr. Sinatra feltétel nélkül tisztelte őt, és mindig törődött vele. Elvis anyjával ellentétben Dolly hosszú életet élt. Amikor ő

meghalt, Frank hatvanegy éves volt, és már nem volt megbánnivaló-ja a kapcsolatukban.

Imádkozta édesapját, Martyt is, aki nyolc évvel Dolly előtt hunyt el. Ha más nem, hát ez a mélyszéles szeretet képessé kellett volna, hogy tegye a távozásra.

- Ne vegye tiszteletlenségnek, uram, de tudott maga forrófejű, szemét, sőt kimondottan gonosz is lenni. De azt olvastam magáról, hogy ezt bőven kiegyenlítette a nagylelkűségével és a hűségével.

A barátai, ha megbetegedtek, vagy más nehéz helyzetbe kerültek, mindig számíthattak a segítségére, nem csupán jelentős és vissza nem térítendő pénzádományok, hanem rendszeres telefonhívások és egyéb lelki támogatás formájában is. De idegeneken is szokott segíteni. Ő maga sosem beszélt erről, és nagyon zavarba jött, amikor a barátai szóba hozták. Így hát ezeknek a történeteknek a többsége csak a halála után látott napvilágot.

- Akármilyen várja is odaát, uram, nincs mitől félnie. Mégis fél, és azt hiszem, én tudom is, miért.

Idegesítette a feltételezés, hogy ő valamitől is félne. Nekem meg most már figyelmem kellett arra is, hogy Shackett hamarosan visszajön.

- Majdnem belehalt a születésbe. Rossz környéken lakott, mindenki ledigózta. A suliból hazafelé menet mindig verekednie kellett. Mindig mindenért meg kellett küzdenie. De meg is lett mindene - vagyon, hírnév, elismerés, nagyobb, mint amekkora bármelyik előadónak jutott maga előtt. És ami most itt tartja ezen a világon, az a büszkeség.

Ez a kijelentés megzavarta Mr. Sinatrát a bosszankodásban. Felvonta a szemöldökét, és tett egy kézmozdulatot, mintha azt kérdezné: Mi a baj a büszkeséggel?

- Nincs azzal semmi baj, ha van neki alapja, márpedig az ön esetében bőségesen van. Csak hogy a büszkeség, még ha jogos is, könnyen átcsaphat nagyképűségbe.

Szájtátva bámult. Aztán bólintott. Tudta ő, hogy volt néha nagyképű is.

- Nem arra gondoltam. Hanem most. Azért nem mer átlépni a túlvilágra, mert fél, hogy ott nem lenne különleges, csak olyan, mint bárki más.

Átgondolta a szavaimat, hiszen azért mégiscsak el akart indulni az úton, mint mindenki. De nekem nem ez kellett, hanem egy erős érzelmi reakció. Már előre sajnáltam, amit tenni készültem, de a lelke, na meg az én nyakam volt a tét, drasztikus lépésekre volt szükség.

- Sőt, rosszabb a helyzet. Attól fél, hogy odaát újra a nulláról kell kezdenie, megint meg kell küzdenie mindenért. Be van rezeivé, mint egy kisgyerek.

Az arca fenyegetően elsötétült.

- Az előző élete is küzdelemmel kezdődött. Vajon ez is úgy fog? Az a helyzet, hogy nem bírja elviselni a gondolatot, hogy megint egy senki lesz, viszont nem is akar újra elkezdni harcolni.

Felemelte az öklét.

- Jól van, fenyegetsen csak. Tudja, hogy nem tudok bántani egy szellemet, milyen bátorság kell ahhoz, hogy fenyegetsen?

Felpattant a székről.

- Elvárja azt a tiszteletet, amit itt kapott, de nem elég tökösen hozzá, hogy ha kell, odaát újra kivívja magának.

Sosem gondoltam volna, hogy azok a meleg kék szemek olyan fagyosan is tudnak meredni valamire, mint most rám.

- Tudja, mi lett magából halálában? Egy olyan beszari kis suttyó, amilyen soha életében nem volt!

Ökölbe szorított kézzel elfordult.

- Nehéz szembenézni az igazsággal, ugye?

Nehéz volt ilyen tiszteletlenül beszélni azzal, akit valójában tiszteltem, végig tartottam tőle, hogy leleplezem magam azzal, hogy uramnak szólítom.

Egyébként komolyan azt gondoltam, hogy megtaláltam az okot, amiért nem képes távozni,

de nem néztem le érte. Más körülmények között nyugodtan, megértően rávezettem volna az igazságra, és arra, hogy a félelme alaptalan. De most igyekezni kellett, hiszen bármikor visszajöhetett Shackett.

- A Hang, a Jó Öreg Kékszemű, a híres énekes, a sztár... és most megint csak a régi kis töketlen New York-i suttyó.

Megfordult.

Az arca pattanásig feszül, a szeme fagyos, ajka visszahúzódott az összeszorított fogakról, feje leszegve, mint a bikáé, aki előtt vagy száz vörös kendőt lengetnek: ennél felhúzottabb kísértetet még életemben nem láttam.

És akkor nyílt az ajtó. Belépett Hoss Shackett rendőrfőnök, mögötte pedig Utgard Rolf, aki egy kocsin tolta a hazugságvizsgálót.

Huszonnyolc

A szobámban, Hutchnál, Mr. Sinatra már megmutatta kopogó szellem tehetségét, amikor a róla szóló életrajzi könyveimet lebegtette. Viszont eddig azt tapasztaltam, hogy csak kifejezetten rosszindulatú szellemek tudják szabadjára engedni azt a sötét erőt, amely a düláshoz szükséges. Mr. Sinatra jól be volt gurulva, de ettől nem lett gonosz.

Az életrajzából kiindulva viszont elég erőteljes léleknek tűnt, és nem zárhattam ki, hogy képes némileg változtatni az általam ismert szabályokon.

A legbiztosabb eszköz, amivel ki lehetett borítani, az igazságtalanság volt. Már ismeretlen zenészként is feldühítette a bigottság, és néha a karrierjét kockáztatta, hogy fekete előadókát juttathasson lehetőséghez, ami abban az időben nagy szó volt. Na, most, amit én műveltem vele, az, az igazságtalanság netovábbja volt. Reménykedtem, hogy ha ellene irányul, az ugyanúgy megharagítja, mint ha valaki más az áldozat.

Emellett abban is reménykedtem, hogy azért nem tör ki, mint valami vulkán, úgy, hogy közben oda vagyok láncolva az asztalhoz.

Ahogy Utgard becsukta maga mögött az ajtót, Mr. Sinatra haragos tekintete felé fordult.

- Beszéltem azzal az emberrel - mondta Shackett rendőrfőnök. - Tied a dohány, ha a gép is megerősíti, hogy rendes csávó vagy.

Mivel a bilincs megnövelte a stressz szintemet, ami zavarta volna a gépet, a rendőrfőnök betartotta a szavát, és levette rólam. Amíg Utgard beüzemelte a poligráfot, és Shackett megkerülte az asztalt, megkérdeztem:

- Mit gondolnak Sinatráról?

- Miről? - kérdezte a rendőrfőnök.

- Sinatráról, az énekesről.

Utgard medveszerű hangja azt sugallta, hogy nem kedvel, nem bízik bennem, és nem szeretné, hogy beszálljak a játékba, akármilyen szupertitkos információval szolgálhatok is a Nemzetbiztonsági Hivatalról.

- Mi a halálért érdekel az téged?

- Sinatra! - böffentette Shackett elutasítóan. - Ki hallgat még ilyen szarokat?

A halála óta néma Hang a rendőrfőnök felé fordult.

- Ez a barátnőm - mondtam - élt-halt érte, de szerintem csak egy töketlen sutyerák.

- Az összes az - felelte. - És mind buzi.

- Gondolja?

- Hát persze. A rock sztárok meg a metálmajmok ugyanúgy, mint az ilyen Sinatra-féle tinglitanglik. Játsszák a kemény gyereket, de közben olyan homokos az összes, mint a Szahara!

Itt volt minden, megvetés, bigottság és sértegetés szépen egymás mellett, ezüsttálcán felszolgálva.

Olyan hálás voltam a rendőrfőnöknek, hogy sírni tudtam volna a meghatottságtól.

- Egyébként - mondtam Shackettnek - Sinatra a világháborúban elbliccelte a sorozást.

Mr. Sinatra olyan erővel fordította felém a fejét, hogy ha élt volna, biztosan eltöri a nyakát. Tudta, hogy én tudom, hogy ez hazugság, és most még igazságtalanabb vagyok vele, mint eddig. Az arca egészen furcsán torzult el, egyszerre tükrözött meglepetést és őrzőgő dühöt.

- El hát - felelte a rendőrfőnök. - Mit csinált volna azokkal a köcsög náccikkal, meglegyinti őket a parfümös zsebkendőjével?

Csak számomra látható koncentrikus energiakörök indultak ki Mr. Sinatra ökleiből.

- Szóval - kérdeztem tovább, megpróbálva tudomást sem venni a kitörni készülő viharról - maga szerint ő és Dean Martin nem pusztán barátok voltak?

- Miről hadoválsz itt? - jött elő Utgard a poligráf mögül. A sarokban a szék lassan ide-oda billegett Mr. Sinatra erőlkedeteitől.

- Csak hogy töketlen suttyó volt - válaszoltam, és azt kívántam, bárcsak kitalálnék egy új sértést. A rendőrfőnök a segítségemre sietett.

- Különben azt a régi zenét Rod Stewart sokkal jobban csinálja.

- Nem is rossz - mondtam. Utgard sárga pillantása feleolyan ijesztő sem volt, mint Mr. Sinatra kék szeme.

- Befognád a pofádat?

- Miért, Rod Stewart-rajongó vagy?

Akkora hús- és csonttömeg volt, hogy ha valaki őt ütötte volna meg, annak is beletörik a keze. Egy fogfájós grizzly hangulatában mordult rám:

- Leülsz!

- Öreg, higgadjál már le! Egy oldalon állunk! Vagy te nem akarsz ronggyá bombázni ezt a lepra országot?

Lehet, hogy Melvina Belmont Singleton nagyfi valamelyik gorillájától származott ez az Utgard, mert az ösztönei sokkal jobban működtek, mint a rendőrfőnökéi. Tudta, hogy valami nem kóser velem.

Visszakézből pofon vágott, olyan gyorsan, hogy nem is láttam, amikor felemelte a kezét, és olyan erővel, hogy az afrikai gorillák is meglepetten tekinthettek fel, amikor elérte őket az ütés szele. Azt is csak akkor vettem észre, hogy padlóra küldött, amikor megpróbáltam elfutni.

Megnyaltam a szám, éreztem a vér ízét, és megpróbáltam fellelkesíteni Mr. Sinatrát.

- Isten áldja Amerikát!

A második világháborúban nem kapta meg az esélyt, hogy a hazájáért harcoljon, hát most nem szalasztotta el. Valósággal robbant.

Ököibe szorított kezét szétnyitotta, és széttárt ujjakkal maga elé nyújtotta. Az energia halványkék hullámai indultak ki a tenyeréből, és életre keltették az élettelen.

A harmadik szék a sarokban pörögni kezdett az egyik lábán, olyan éles csikorgással, mintha fűrná a betonpadlót. Utgard, aki éppen kidekorálni készült az arcomat a lábnyomaival, megpördült. Hoss Shackett rendőrfőnök, akinek hamarosan szembe kellett néznie annak következményeivel, hogy az utóbbi hátrányára hasonlította össze Rod Stewartot Frank Sinatrával, meglepetten felugrott a székéről.

Az első lépésem az ajtó, a szabadság, és a remény felé, hogy eszem még életemben sajtburgert, az volt, hogy bebújtam az asztal alá, hátha nyújt valami fedezéket, amíg kitalálom a második lépést. Aztán a szék nekirepült a plafonnak, majd onnan az asztalra pattant, olyan csattanással, hogy hirtelen azt hittem, egy dobban bújtam el. Aztán a hangzavarból arra következtettem, hogy most mind a három szék fel-alá pattog a szobában. Ilyen kis helyen az elég zavaró mennyiség.

Hoss Shackett káromkodott, de a nyomába sem érhetett Utgardnak. Aztán kiszakadt belőle egy fájdalmas nyögés, ami jelezte, hogy mégiscsak van igazság ezen a világon.

Amikor a fémasztal is lebegni kezdett, négykézláb kiügettem a lábai között, amelyek egy pillanattal később olyan sebességgel forogtak, hogy hangosan zümmögtek a levegőben, mint

egy sáskaraj. Feladtam azt a tervemet, hogy fokozatosan érjem el az ajtót, és úgy másztam, mint valami csótány, hogy odaérjek, mielőtt a súlyos asztal és a még súlyosabb hazugságvizsgáló is elkezd röpködni azzal a halálos lelkesedéssel, mint a székek.

Mögöttem a rendőrfőnök köpködté a szitkokat, olyan véletlenszerű sorrendben, hogy nem is tudom pontosan visszaidézni, Utgard is érdekes szótagokat eregetett magából, jó részüket még nem is hallottam, és már akkor tudtam, hogy nehéz lesz leírni őket.

Ahogy elértem az ajtót, valami nekicsapódott a mennyezeti lámpa burájának. A bura megrepedt, és az a valami újra rásújtott. A lámpa szilánkokra tört, és a szoba sötétbe borult.

Kitapogattam a kilincset, lenyomtam, és nekifeszültem az ajtónak. Könnyen fordult a zsanérjain; csak annyira nyitottam ki, hogy kicsusszanhassak rajta a folyosóra. Kicsit sajnáltam Hosst és Utgardot, de azért nem annyira, hogy nyitva is hagyjam nekik az ajtót. Sőt, teljes súlyommal nekitámaszkodtam, hogy minél előbb bezárjam őket a sötétbe. Rá is zártam volna, de nem volt benne a kulcs.

A rendőrfőnök minden hangszigetelési intézkedése ellenére a csapkodó bútorok zaja még itt is viharos volt, főleg, amikor eltalálták a vasajtót. A két ember ordítását is hallottam, mivel nekik nem volt betömve és leragasztva a szájuk, mint nekem lett volna, ha elhasalok a hazugságvizsgálós teszten.

Akárki hallja is meg a zajt, nem igazán volt kedvem ahhoz, hogy rám találjon ott az érdekes foltokkal tarkított alagsori folyosón. Sietve elindultam a lépcső felé, amelyen a két rendőr ide kísért.

Huszonkilenc

Amikor a lépcsőhöz értem, a kihallgató szobából hallatszó tompa zörej fülsüketítő kakofóniába ment át, ugyanis a vasajtó kicsapódott. Visszanéztem, de sem Hoss Shackettet, sem Utgard Rolfot nem láttam kijönni. Mr. Sinatra sem jelent meg, csak egy halom súlyosan megrongált köztulajdon repült ki a folyosóra, amivel a rendőrségnek nehéz lesz majd elszámolnia az adófizetők felé: egy megcsonkított szék, más székek összevissza hajlott és tekeredett darabjai, plexiszilánkok, egy valamikor masszív, de most félbehajtott fémasztal...

Mindez egy darabig ott keringett az ajtó előtt, neki- nekiverődve a falaknak - aztán elindult felém.

- Nem én mondtam a Rod Stewardot! - kiabáltam oda a tornádónak. - Ő mondta!

Aztán rájöttem, mennyit ér mentegetőzni egy halom hulladékkal szemben, és inkább felrohantam a lépcsőn.

Mostanra már annyit rohantam, ugráltam, kúsztam, másztam és úsztam, hogy mindenem fáj, és kezdett teljesen elhagyni az erőm. Egyre inkább csodáltam Matt Damont. Dacára az amnéziájának, és annak, hogy egy hadseregnyi, a kormány támogatását és kimeríthetetlen erőforrásokat élvező ellenség állt szemben velem, simán halomra ölte a ráküldött gyilkosokat, s akit életben hagyott, az is azt kívánta, hogy bárcsak sose kötelezte volna el magát fasiszta eszmék mellett. Ő meg csak ment, ment rendíthetetlenül.

És akkor itt voltam én, a botcsinálta lovag, és már kimerültem, pedig még egy vacak karambolom sem volt. Neki eddigre már lett volna vagy hat.

Ahogy felértem, borzalmas hangok jeleztek mögöttem, hogy a lépcsőre felléptek a Halál Irodabútorai. A csattogás, kopogás és csikorgás olyan pokoli erőről tanúskodott, amelyet csak egy szupersztár engedhetett szabadjára.

A lépcső tetején lévő ajtó nem volt zárva, amikor lehoztak. Szerencsére most sem. Kiléptem a hosszú földszinti folyosóra. Nem emlékeztem rá, melyik ajtón jöttünk be az utcáról, de úgy sejtettem, jobbra lesz. Az első jobb oldali ajtó egy szertárba nyílt, a második egy üres irodába.

Ekkor két egyenruhás rendőr jelent meg a folyosó végén, akik vagy a zörejekre figyeltek fel, vagy Hoss Shackett riasztotta őket mobilon. Még nem láttam őket, de ők egyből levágták, hogy

nem ide tartozom - talán mert úgy néztem ki, mint az űzött vad. Az egyik rám kiáltott, hogy ki vagyok, és mit keresek itt. Visszakiabáltam, hogy csak a férfvécét keresem.

Nem vették be. Az egyik fegyvert húzott, a másik meg rám parancsolt, hogy maradjak, ahol vagyok, és feküdjek arccal a földre. De Matt Dámon sosem hasalt volna olyan padlóra, amely úgy nézett ki, mintha lehányták volna valami kékkal, vagy bármilyen más padlóra, csak mert valaki pisztollyal a kezében felszólítja erre.

Szerencsére nekem nem kellett semmilyen tömegpusztító fegyvert elővarázsolnom az órámból vagy a cipőmből, mert amint a felszólítás elhangzott, kivágódott mögöttem az ajtó. Hátranézés nélkül is tudtam, hogy valami olyan jött ki rajta, amit a modern szobrászok szoktak kiállítani a múzeumokban, miután összeguberálták a szeméttelenen.

Most, hogy a rendőrök figyelme elterelődött rólam, előremozdultam, és szorosan a fal mellett maradván kerestem tovább a megfelelő ajtót.

Újabb szörnyű, recsenő-csosszanó zaj keveredett a hangzavarba, és amikor hátranéztem, láttam, hogy a folyosóra kilép Kopogó Frank. A kezéből áradó energia feltépte a kék linóleumot, és úgy forgatta körbe a darabjait, mint őszi szél a lehullott leveleket.

A dermedten álló rendőrök nem láthatták Mr. Sinatrát, úgyhogy csak a művét bámulták rémülten. Nem borította el őket a vakrémület, mivel fel sem tudták fogni az eléjük táruló látványt a maga szörnyű teljességében. Ha a művész urat és tomboló haragját is látják, biztosan eldobják a fegyvert, és szaladnak haza a mamájukhoz.

A lyukas dobhártya többé nem akadályozta meg a haza szolgálatában. Angelo Maggio közlegény volt a Most és mindörökkéből, a kemény Tom

Reynolds az Elsőpró túlerőből, a bátor és eltökélt Joseph Ryan a Von Ryan Expressből és a becsületes Sam Loggins az Indulnak a királyokból. De mindenekelőtt Mr. Francis Albert Sinatra volt, akinek veszélybe került a hazája, és akinek leszólták a művészetét.

Elsőre úgy tűnt, még mindig csak a röpködő fémdarabok jelentenek veszélyt, de a linóleum teljesen merev volt a padlóragasztótól, és bizonyos sebesség fölött minden darabkája borotvaéles pengéként működött. A felszakadó padló hulláma felém tartott, olyan zajjal, mintha egyszerre ezernyi filéző kés csikordulna meg a csonton. A zsaruk behúzott farokkal menekültek arra, amerről jöttek.

A következő ajtó, amellyel próbálkoztam, a férfvécéé volt. A tomboló vihar meggyőzött róla, hogy nincs idő tovább keresgélni. Beléptem a mosdóba, és becsuktam az ajtót, hogy legalább az elválasszon a kísértettől. Ahogy a hulladék halom végigkarcolta az ajtót, be kellett fogynom a fületem, annyira sértette a zaj.

Jól felpiszkáltam Mr. Sinatrát, de reméltem, van annyi esze, hogy rájöjjön, kényszerből cselekedtem, és nem gondoltam komolyan. Azért megkönnyebbültem, amikor a zörej már távolodott az ajtótól.

Az ablak remek menekülési útvonalat kínált, de nem szöktem meg azonnal a vécéből. Előtte pisilnem kellett.

Íme, egy újabb különbség Matt Dámon és köztem. Neki soha nem kell kilátogatnia az illemhelyre, legfeljebb azért, hogy élethalálharcot vívjon egy fasiszta ügynökkel.

Kezet mostam, majd kiugrottam az ablakon a sikátorba. Amennyire a ködben meg lehetett mondani, egyedül voltam. Keletre indultam, majd olyan ötven-hatvan méter után délnek fordultam, a rendőrség és a bíróság közti kivilágított sétányra, ahol nem uralkodott el a köd. Siettem, mert nem tudhattam, meddig tart ki Mr. Sinatra dühe. A bíróságon úgyszemint lehetett senki a takarítókon kívül, a rendőrök meg jobban el voltak foglalva az épületben zajló X-aktás esettel, hogyszemint bármelyikük kiugrott volna egy gyors cigire. Végigfutottam a sétányon, be a Közszolgálati Parkba, amelyet a Magic Beach-i hagyományokkal ellentétben tényleg a kormányzati szervek épületei vettek körbe, tehát stimmel a neve.

A hatalmas örökzöldek sötét ágai csöpögtek a lecsapódott párából. Lehullott fenyőtobozok recsegték a lábam alatt, azon mesterkedve, hogy elessek rajtuk. A betonpadok, mint egy

kanyargó temetési menet koporsói tűntek elém időről időre.

A rendőrség épületének ablakai kezdtek kiobbanni. Egy, kettő, három, fél tucat. Úgy hallgattam a záporozó cserepek zaját, mint valami üvegharang koncertet. Tehettem, nem voltam a hatósugarukon belül.

Észak felől ordibálást hallottam, és még a ködben is láttam, hogy elmosódott alakok rohanganak a lámpafényben. Igazából persze nem voltam látnoki drogokkal feltuningolt szuperkém, de így is tudtam, hogy ezek a fészükből menekülő rendőrök.

Messziről szirénázás is hallatszott, nyilván rendőrautóké, de lehet, hogy már jöttek a mentők és a tűzoltók is. Bár rejtett a homály, újra futásnak eredtem, és nagyon szerettem volna, ha megint itt van a golden retriever, hogy lásson helyettem.

Pár perc múlva, amikor már biztonságos távolba értem a parktól, lelassítottam. Sétáltam két sarkot, és csak akkor néztem meg az órát - 9.38.

Hoss Shackett rendőrfőnök és Utgard Rolf éjfélkor, ha ugyan nem előbb, nukleáris fegyvereket szándékozott amerikai földre hozni a Magic Beach-i kikötőn keresztül. Ha most meghaltak vagy legalábbis súlyosan megsérültek a kihallgató szobában, akkor lehet, hogy az egész tervnek annyi. De erre nem bázírozhattam. Akik csak kenőpénznek fel tudtak használni négyszázmiliót, azoknak biztos van tervük ilyen esetre is.

Arra tippeltem, hogy az órák nem azt az időt jelezték, amikor a bombákat a kikötőbe viszik. A tengeren veszik át őket, még jóval azelőtt. Az órák az utolsó percet mutatták, amikor a tervet még keresztül lehet húzni. Amikor a bombákat teherautókra pakolják, amelyek elindulnak velük a mit sem sejtő, halálra ítélt városok felé.

Harminc

Amióta találkoztam a mólón Utgarddal és a két vörössel, annyi minden történt, hogy alig volt időm átgondolni. Csak sodortattam magam az eseményekkel, az ösztöneimmel és a paranormális képességemmel, amely olyan érdekessé, bonyolulttá és időnként elviselhetetlenné teszi az életemet.

Tizenöt perc nyugalomra volt szükségem, negyed órára, amíg sem az én, sem senki más életem nincs közvetlen veszélyben. Olyan dolgok történtek ezen az estén, amelyeket még sosem tapasztaltam, a természetfölötti olyan módokon nyilvánult meg, amitől teljesen összezavarodtam. Olyan áttekintést igényelt mindez, amire nem volt lehetőségem, miközben az életemért futottam, vagy a rendőrfőnökkel szócsatáztam egy vágóhidra emlékeztető szobában.

Miután lelassítottam és kifújtam magam egy kicsit, elkezdtem keresni egy olyan helyet, ahol nem zavar senki. Általában a templomok meg szoktak felelni erre a célra, de Moran tiszteletes óta ez nem volt egyértelmű.

Az alsó ajkam jobboldalt mintha megduzzadt volna. Kitapogattam a nyelvemmel, akkor meg csípett. Többet nem nyalogattam. Viszont a vérzés elállt. Belegondolva Utgard ütőerejébe, igazából szerencsés voltam, hogy nem köptem ki egy-két fogamat.

A vastag köd még az egyébként ismerős utcákat is felismerhetetlenné tette. Mintha egy másik bolygón sétáltam volna. Valójában egy üzleti negyedben sétáltam, de nem a móló és nem is a kikötő mellettiben.

A kovácsoltvas lámpaoszlopok valószínűleg még a gázlámpák korából származtak. A mostani sárga fényük viszont egyáltalán nem volt romantikus, füstté változtatta a ködöt, és minden árnyékot koromfelhővé. A betonjárda göröngyös volt, repedezett, foltos és tele szeméttel, amit egyébként nem nagyon tűrtek a főként turizmusból élő városban. A nagyobb összegyűrt papírdarabok madár-, a kisebbek rovarhullára emlékeztettek.

A boltok már bezártak. Többségük teljesen sötét volt, csak néhány kirakatban égtek

neonfények. Kék, zöld, piros - valami nem stimmel a neonfényel. Örült, dögevő karnevált idézett, ahol az utolsó sátorban még az eddigieknél is örültebb valami vár.

Egy-két koszos kirakat olyasmit hirdetett, amiről nem is hittem, hogy előfordulhat egy ilyen jómódú városban. Találtam egy zálogházat, aztán még egyet, csődbe ment tetováló szalont meg egy olyan üzletet, ami fizetésnapra kedvezményt hirdetett. Egy használtruha-üzlet kirakatából nyolc hasonlóan használt próbababa bámulta az utcát halott, örömtelen arccal.

A forgalom máshol is gyér volt a városban, itt meg egyáltalán semmi sem járt. Még gyalogosok vagy sokáig nyitva tartó boltosok sem. A boltok fölött egy-két ablak világos volt, de arcokat nem láttam mögöttük.

Találtam egy buszmegállót, és leültem a padra gondolkodni. Felhangzó motorzaj vagy felvillanó fényszórók esetén be tudtam húzódni a házak közé.

Imádom az olyan regényeket, amelyekben a főhős csak autóba vagy buszra száll, és megy. Csak úgy megy. Otthagyja a világot, és elindul keresni valami újat. Nálam ez nem működne. Tök mindegy, milyen messze mennék, a világ megtalálna.

Életem legrosszabb napján megöltem egy embert, és megnyomorítottam egy másikat, akik lövöldözni kezdtek a városomban, Pico Mundóban. Mire a másodikat elkaptam, tizenkilenc embert öltek meg, és negyvenegyét megsebesítettek. Záróakkordként bombát rejtettek a bevásárlóközpont alá egy teherautóba. Megtaláltam, és hatástalanítottam.

A média kinevezett hősnak, de szerintem nem voltam az. Egy hős mindenkit megmentett volna. Mindenkit. Egy hős megmentette volna azt, aki fontosabb volt neki mindennél, és aki feltétel nélkül bízott benne. Én azon a véres napon is csak egy szakács voltam. És most, majd másfél évvel később, Magic Beachben még mindig csak egy szakács voltam. Most még inkább, mint máskor.

Wyatt Porter, a Pico Mundó-i rendőrfőnök nem csak barátom volt, hanem egyfajta apafigura is. Ő mutatta meg nekem, hogyan legyek férfi, miután az igazi apámról kiderült, hogy nem igazán képes az lenni. Néhány komoly esetben én voltam Porter nem hivatalos segítőtje, és még a paranormális képességemről is tudott. Ha felhívnám, és elmondanám neki, mi van, hinne nekem. A tapasztalat megtanította arra, hogy akármilyen lehetetlennek hangzik is egy-egy történetem, az utolsó szóig igaz szokott lenni.

Minden Magic Beach-i rendőr nem lehetett benne a buliban. A nagy többségük nyilván becsületesen dolgozik, persze gyarló ember, de nem szörnyeteg. Hoss Shackett nyilván csak annyi embert szervezett be, amennyi feltétlenül szükséges volt, hogy csökkentse a lebukás esélyét.

Wyatt Porter viszont messze délkeletre lakik innen, és nem ismer itt senkit. Semmi esély arra, hogy segít nekem elválasztani a búzáat az ocsútól. Az FBI-nak szólhat, hogy nukleáris fegyverekről van tudomása, de a szövetségi ügynököknek nem szokásuk komolyan venni egy kisvárosi zsarut. Különösen, ha elmeséli, hogy a természetfeletti képességekkel bíró haverjától kapta a fülest.

Egyébként is már csak alig több mint két óra volt hátra addig, hogy a bombákat szétküldjék a szélrózsa minden irányába. Elkezdődött a harmadik felvonás, és volt egy olyan érzésem, hogy Isten megnyomta a Gyors előre gombot.

Valami halk sustorgásra lettem figyelmes, mintha vékony vízerecske csordogálna laza talajon. Kutakodva végignéztam a kihalt kirakatokat, de nem találtam meg a forrását. A próbababák sem mozdultak a kirakatban. Ahogy ezt megfigyeltem, elgondolkodtam rajta, miért jutott egyáltalán eszembe, hogy elmozdulhattak. Az üzletek ponyvái foltosak voltak, és jóval kevésbé feszesek, mint kellett volna. Úgy lógtak, mint a temetési drapériák, de víz nem csöpögött róluk.

A titokzatos hang közben olyan lett, mintha rengetegen suttognának egyszerre egy barlangban.

A túloldali boltokat nem láttam, de biztos voltam benne, hogy nem is onnan jön a hang,

hanem közelebből. Elöttem valami fény libbent jobbról balra, aztán vissza. Olyan volt, mint a tóklámpásba rakott gyertya fénye Halloweenkor. De most január volt.

Azt mondják, aki kíváncsi, hamar megöregszik. Ez ugyebár a gyakorlatban azt jelenti, hogy nem él sokáig. Mégis felkeltem, és közelebb léptem. A járdán négyszögletes rostély fedte a csatornanyílást, abból az időből, amikor még a közműveknek is volt stílusuk. A vasrácsok közepén egy tíz centi átmérőjű gyűrűbe csatlakoztak. A gyűrűben stilizált villám csapott le jobbról balra.

A hang a csatornából jött, de már egyáltalán nem emlékeztetett vízcsobogásra. Sőt már suttogásra sem, inkább rengeteg láb kaparászására.

Feltűnt a villám eleganciája, de inkább azon gondolkoztam el, jelent-e valamit a rossz időn kívül. Talán csak a gyártó cég emblémája.

A fény is a rács mögül jött. A rostély most úgy nézett ki, mint egy kilyuggatott kemenceajtó. Így állva messze voltam, hogy megállapíthassam, mi okozza a fény pillanatnyi szüneteit. Leléptem a járdaszegélyről, és a csatornanyílás mellé térdeltem.

A betonon súrlódó bakancstalp adhat ilyen hangot, mintha fáradt katonák vánszorognának egyik csatából a másikba - na, jó, de béke volt, és a katonák különben sem szoktak a föld alatt közlekedni. Közelebb hajoltam a rostélyhoz.

Enyhe, hűvös fuvallat csapott meg, olyan szaga volt, amelyet sohasem éreztem még, nem kellemetlen, csak különös. Idegen. Meglepően száraz, ahhoz képest, hogy honnan jött. Három mélyet szippantottam belőle, próbáltam azonosítani - és azt vettem észre, hogy feláll tőle a szőr a nyakamon.

Amikor újra felvillant a fény, azt reméltem, meglátom, mi halad el a rács alatt, de a lüktető, tekergőző árnyékok teljesen összezavartak, és mindent elrejtettek előlem.

Talán öntudatlanul megnyaltam vagy megharaptam a felrepedt ajakam, mindenesetre, bár eddig nem véreztem, most egy friss vércsepp hullott a kezemre, amely a rácson pihent, közvetlenül a villám mellett. A következő átesett a rácson, be a sötét csatornába.

A kezem is mintha a tudtom nélkül tévedt volna oda a rácsra.

A fény újra felvillant, kitágult és összehúzódott, a furcsa árnyak most mintha nagyobbak lettek volna, mint eddig, de az eredetük továbbra is rejtve maradt. Viszont láttam a fényben, hogy a jobb kezem ujjai próbálnak átnyúlni a rácson. Aggasztott ez a jelenség, de képtelen voltam elhúzni a kezem. Valami más is idevonzott a kíváncsiságon kívül, valahogy úgy, mint a gyertyaláng a molylepkét, hogy repüljön bele.

Épp arra gondoltam, hogy a rácshoz kéne nyomni az arcom, hátha jobban látok úgy, amikor fékcsikorgást hallottam. Közvetlenül a hátam mögött megállt egy autó, amelyet eddig észre sem vettem.

Harmincegy

Úgy keltem fel, mint aki transzból tér magához, arra számítva, hogy rendőrautó az, amelyből egyenruhások szállnak ki, gyilkos mosollyal, és még gyilkosabb gumibotokkal.

Ehelyett egy 1959-es Cadillac Sedan DeVille állt előttem, amely mintha most gördült volna ki a szalonból. Masszív, fekete, krómozott, még hátsó vezérsíkjai is voltak. Állam-, sőt csillagközi utazásra is alkalmasnak látszott.

A sofőr a letekert ablakból bámult rám. Kék szemű, pirosposzsgás arcú, dús keblű hölgy volt, körülbelül másfélszer olyan idős, mint a kocsija. Fehér kesztyűt viselt, szürke kis kalapkáját sárga szalag és toll díszítette.

- Jól van, kedveském? - kérdezte.

- Köszönöm, hölgyem, jól - hajoltam oda az ablakhoz.

- Beleejtett valamit a csatornába?

- Igen, sajnos - hazudtam, mert fogalmam sem volt, hogy mi történt... Majdnem. - De

igaziból nem olyan fontos.

Kicsit felemelte a fejét, közelebről is megvizsgálta, majd kijelentette:

- Azért valamennyire biztos az volt. Maga olyan fiúnak tűnik, akinek barátokra van szüksége.

A csatorna most sötét maradt a villamos rostély alatt.

- Mi történt a szájával? - kérdezte a hölgy.

- Egy ismerőssémmel összekülönböztünk azon, hogy Rod Stewart vagy Frank Sinatra-e a jobb énekes.

- Sinatra.

- Én is éppen ezt mondtam, hölgyem. - A zálogházra sandítottam, majd a próbababákra a kirakatban. - Ez a köd teljesen összezavart. Azt sem tudom, merre járok.

- Mit keres?

- A kikötőt.

- Én is arra megyek. Elvigram?

- Nem okos dolog idegeneket felvenni.

- Az ismerőseimnek van kocsija. A sarokra sem mennének, ki gyalog megnézi egy elefánt felvonulást. Kit vegyek fel, ha nem egy idegent?

Beszálltam, és becsuktam az ajtót.

- Rajtam egyszer majdnem átment egy elefánt.

- Néha meg tudnak vadulni - felelte, miközben felhúzta az ablakot. - Akárcsak az emberek. Bár az elefántok nem lövöldöznek osztálytermekben és veszik videóra.

- Ez nem az elefánt hibája volt - magyaráztam. - Egy rossz ember bedrogozta szegény Jumbót, hogy megvaduljon, engem meg bezárt a karámjába.

- Én is ismertem egy-két rossz embert - mondta -, de egyik sem használt elefántot emberölésre. Tényleg, miért hívnak minden elefántot Jumbónak?

- A cirkuszosoknak bántóan szegényes a fantáziájuk, hölgyem.

Gázt adott, és elindultunk.

- Birdena Hopkins vagyok, de a barátaim csak Birdie-nek hívnak. Magát hogy hívják a cimborái?

- Harry. Harry Lime.

- Szép név. Olyan friss és tiszta. Jó érzés hallani. Örülök, hogy találkoztunk, Harry Lime.

- Hasonlóképpen, Birdie.

Az üzletek belevesztek a ködbe, mintha kifutottak volna Magic Beachből még furcsább partok felé.

- Maga idevalósi? - kérdezte Birdie.

- Csak látogatóba jöttem. De ki tudja, lehet, hogy maradok.

- Nem rossz hely ez. Csak a turisták vannak túl sokan tavasszal az aratási fesztiválon.

- Mit aratnak itt tavasszal?

- Semmit. Eredetileg két fesztivál volt, csak összevonták, és most vetéskor ünneplik, hogy milyen jó lesz ősszel az aratás.

- Nem is tudtam, hogy errefelé ilyen fontos a mezőgazdaság.

- Nem is az. Az aratás fogalmát ünnepeljük. De hogy az mi... A várost mindig is ugyanazok a családok vezették, idioták belterjes bandája.

Az épületek látótávolságon túlra úsztak. Egy-két neonfolt villant csak fel, de már nem voltak szavak, csak elmosódó fényszótagok.

- Mi a foglalkozása, Harry? - kérdezte Birdie.

- Szakács vagyok, hölgyem.

- Egyszer beleestem egy szakácsba. Beans Burnet, a mágus. Egy álom volt az, az ember!

- Hát igen, mi, szakácsok, elég romantikus lelkek vagyunk.

- Hát ő pont hogy nem volt elég romantikus. A palacsintáit jobban szerette, mint a nőket.

Éjjel-nappal melózott.

- A védelmére hadd hozzam fel, Birdie, hogy ez egy imádnivaló szakma. Könnyű befeleledkezni.

- De jó illata volt neki!

- Marhafaggyú és szalonnazsír.

- Sült hagyma és zöld bors - sóhajtott. - Magának közel sincs olyan jó illata.

- Az elmúlt hónapban más munkám van, hölgyem. De vissza fogok térni a serpenyőmhöz.

Nagyon hiányzik.

- Aztán jött Fred, és én egy életre elfelejtettem minden szakácsot. Ha nem haragszik.

Észre sem vettem a kereszteződést, csak amikor Birdie jobbra fordult benne.

A szedánt úgy tervezték, hogy elszigetelje utasait az út egyenetlenségeitől, így aztán úgy siklottunk a ködben, mintha Velence csatornáin gondoláznánk. Birdie Hopkins a megengedett sebességhatáron belül, de a látási viszonyokhoz képest mégis túl gyorsan hajtott.

- Muszáj vakon vezetnie, hölgyem?

- Kedveském, attól, hogy maga nem lát semmit, én teljesen jól kiismerem magam. Majdnem hatvan éve furikázok már ebben a városban. Sose volt balesetem. Ilyen időben meg pláne biztonságos, alig jár valaki az utcán. Ha valaki betegnek vagy szenvedőnek szüksége van rám, én ugyan nem váratom reggelig!

- Maga ápolónő?

- Nem volt nekem időm tanulni. Freddel kukáztunk.

- Ezt szomorúan hallom.

- Nem úgy! Szemetet szállítottunk. Két teherautóval kezdtük. Meg azzal, hogy nem féltünk összekoszolni a kezünket. Végül már hat város szemetét gyűjtöttük. A szemet olyan, mint a napkelte: nem szűnik meg sose.

- Milyen igaz.

- Abból meg lehet gazdagodni, ha elvégzi az ember az olyan munkát, amit más nem akar. A szemétből is lehet aranyat csinálni.

- Időnként - mondtam -, amikor sok a vendég, elég stresszes dolog a szakácskodás.

- Azt elhiszem.

- Gondoltam is, hogy váltok, és cipőt vagy gumiabroncsot fogok árulni. A szemétszállítás stresszes szakma?

- Az igazgatás néha az. A kukásoknak minden nap egyforma, egy idő után olyan, mint az izé, a meditáció.

- Szóval medítálok, és közben még hasznára is vagyok a köznek. Ez egész jól hangzik.

- Fred hét éve meghalt, én két évvel később eladtam a céget. De ha akarja, kedveském, beajánlhatom a szakmába.

- Nagylelkű ajánlat, hölgyem. Lehet, hogy egy nap szaván fogom.

- Nagyszerű sofőr lehet magából, ha nem nézi le ezt a munkát. Márpedig magán látszik, hogy nem néz le másokat.

- Ez kedves öntől. Tudja, azért kérdeztem, nem ápolónő-e, mert a betegeket és a szenvedőket említette.

Birdie úgy fordult bele a fehérségbe, és talált el megint egy utcát, mintha műholdas térkép lenne a fejében. Rám pillantott, aztán megint a láthatatlan utat figyelte, felnyúlt, hogy megigazítsa a kalapját, újból rám nézett, majd lehúzódott, és megállt.

- Harry, maga valahogy más. Magával nem megy a szokásos módszer. Meg kell, mondjam egyenesen, hogy nem véletlenül botlottam bele magába.

- Nem?

Járva hagyta a motort, de a fényszórót lekapcsolta. A köd körbefolyta az autót, olyan volt, mintha a tenger fenekén állnánk.

- Éreztem a görcsöket, mielőtt találkoztunk. Azt hittem, maga is valami rákos Nancy lesz,

vagy öngyilkosjelölt Bodi.

Válaszra várt, így hát válaszoltam.

- Azt hiszem, hölgyem, a köd szállhatott a fejembe, ugyanis egy szót sem értek abból, amit mond.

- Én meg azt hiszem - mondta -, hogy maga nagyobb bajban van, mint Swithin, akit csődbe vitt a szerelem.

Harminckettő

Birdie Hopkins levette fehér kesztyűit. Az egyiket a sebváltóra, a másikat az index kapcsolójára tette, úgyhogy olyan látvány nyújtottak, mintha a Cadillac integetne nekem.

- Hetvennyolc vagyok, de még mindig pörgök. Pedig már rég nem akarok, de muszáj valamit kezdeni a görcsökkel.

Belenyúlt hatalmas retiküljébe, elővett egy kis japán legyezőt, és legyezgetni kezdte pufók arcát.

- Azóta van, hogy Fred meghalt.

- Vagyis hét éve - szóltam közbe.

- Ha valakit tizenkilenc éves korod óta szeretsz, aztán egyszer csak fogja magát, és meghal, akkor a könnyek üresre mosnak.

- A veszteség mindig szörnyű - helyeselt. - De sok mindenre meg is tanít.

A legyező megállt. Birdie olyan arckifejezéssel nézett rám, amelyet meglepetéssel vegyes egyetértésként értékeltem. Várta, hogy folytassam, úgyhogy elmondtam, amit szerintem hallani akart:

- A gyász összetörheti az embert - de össze is rakhatja. Gondolhatjuk, hogy a kapcsolat hiábavaló volt, ha a másik meghalt, és mi egyedül maradtunk. Vagy felismerhetjük, hogy minden percének több jelentése volt, mint amennyit képesek voltunk felfogni, hogy megijedtünk tőle, és inkább csak éltünk, és magától értetődőnek vettük a szeretet, bele sem gondolva, hogy mennyire szent dolog. Aztán amikor vége, rájövünk, hogy többről szólt a dolog, mint közös mozizásról, vacsorákról, naplementékről, mosogatásról vagy a villanyszámlán való aggódásról. Hanem mindenről, magáról az életről, minden egyes pillanatról. A létezés misztériumára a szeretet a válasz, amit néha oly tökéletesen osztottunk meg a másikkal, és amikor a veszteség rádöbbsz a szépségére, a szentségére, térdre kényszerít, nem a veszteség, hanem a hála azért, ami előtte volt. És a fájdalom ugyan megmarad, de az üresség egy napon megszűnik, mert táplálni az ürességet, vigaszt találni benne annyi, mint semmibe venni az élet ajándékát.

Kis idő múlva újra elkezdte legyezni magát, és lehunyta a szemét. Kinéztem az ablakon, bele a ködbe, ami mintha az emberek és állatok előtti ürességet tükrözne volna vissza.

- Ez volt - szólalt meg Birdie. - Amit mondott. Ugyanez volt nálam is. Egy nap megtelt az üresség. Jött az első görcs. Május volt, kedd délután. Nem igazi görcs. Csak egy érzés, hogy be kéne járni a régi szemétszállító útvonalat. Hát Nancy Coleman házában lyukadok ki, aki régen nálunk dolgozott. A férje egy évvel korábban hagyta ott. Négy órával azelőtt, hogy benéztem, kiderült, hogy rákos. Egyedül volt, és félt. Aztán én vittem kemoterápiára, kontrollra, parókát venni; annak idején sose gondoltuk volna, hogy ennyit leszünk együtt és ennyit nevetünk.

Összecsuksa a legyezőt, és eltette.

- Máskor meg, amikor megint muszáj volt autóznom, Bodi Booker házához jutok. Biztosítási ügynök és örök agglegény. Azt mondja, elfoglalt, de én bedumálom magam. Éppen forró csokit csinál. Elkezdünk beszélgetni Fredről. Együtt jártak tekézni, meg pecázni, mintha a fia lett volna, ami nekünk sose volt. Na, félóra múlva kiderül, hogy a forró csokival egy doboz altatót akart bevenni, hogy megölje magát. Aztán egy évvel később elvette Nancy Colemant, aki meg közben meggyógyult.

Visszavette a kesztyűjét, és eligazgatta az ujjain.

- És Swithin, akit csödbe vitt a szerelem? - kérdeztem.

- Swithin Murdoch. Jó ember, csak teljesen hülyét csinált magából a miatt a lány miatt.

Leanna leszívta a bankszámláját, aztán meglépett. Swithin majdnem elvesztette a házát és a cégét is. Én meg kölcsönadtam neki, és azóta visszafizette. Hát maga, Harry?

- Azt hiszem, velem valami rossz történt volna ott a csatornánál, ha ön nem jelenik meg.

- Mégis mi?

Bár Fred halála óta alighanem rádöbbsent már, hogy az élet látszólagos káosza mögött valami különös rend uralkodik, az én történetemet nem tudtam volna megértetni vele a kikötőig hátralévő úton.

- Azt nem tudom. Csak van egy ilyen érzésem. Bekapcsolta a fényszórót, és indított.

- Komolyan nem tudja?

Bármi leleselkedett is ott a kanálisban, köze volt a prérifarkasokhoz és a magától lengő hintához. De fogalmam sem volt, mi kapcsolta össze a három dolgot, vagy milyen szándék rejlett mögöttük, így hát őszintén válaszolhattam:

- Komolyan. Milyen messze van a kikötő?

- Három-négy perc - felelte, visszavigyálva a Cadillacet a köd lepte útra. A karórám és a műszerfali óra ugyanannyit mutatott - 9.59.

Rövid hallgatás után Birdie megkérdezte:

- Mi olyan más magában, kedveském?

- Nem tudom, hölgyem. Talán azért van, mert pár hónapig egy kolostorban vendégeskedtem.

Valami átragadhatott rám a szerzetesek derűjéből.

- Ragadt a fenét. A maga mássága, az abszolút saját.

Bármi, amit erre mondhattam, hazugság vagy kertelés lett volna, és mivel valamiképpen megmentett, nem akartam neki a szükségesnél többet hazudni.

- Maga is érzi néha, hogy jön valami nagy? - kérdezte.

- Hogyhogy nagy?

- Világméretű.

- Nem néz maga túl sok híradót?

- Nem arra a sok baromságra gondolok, amelyekről a hírekben hablatyolnak. Háborúra meg járványra, meg hogy rákot lehet kapni a víztől, meg jön a jégkorszak, meg mittomén.

- Akkor mire?

- Olyasmire, amire senki se számít.

Visszaemlékeztem arra a mindent elnyelő fehérségre, amelyben a golden retrieverrel vándoroltunk, de ha tényleg jel volt, hát nem értettem a jelentését.

- Még nem tettem magával semmi jót - jegyezte meg Birdie.

- De, nagyon köszönöm a fuvart.

- Nem azért rángatott ki otthonról a görcs, hogy taxisofőr legyek! Mire van szüksége, kedveském?

- Tényleg semmire, hölgyem.

- Szállásra?

- Az jár a munkámhoz. Szép, tengerre néző szoba.

- Ügyvédre?

- Nem, nem mintha bajom volna velük, de az sem kell.

- Valami rosszat sejtek.

- Nem lesz semmi baj.

- Valamire szüksége van. Érzem. Figyelembe véve, hogy Hoss Shackettel, Utgard

Rolfal és ki tudja, hány hasonló fazonnal állok szemben, nem beszélve a megbízóikról, elég sok mindenre lett volna szükségem, kezdve egy osztagnyi kommandóssal.

- Pénzre?

- Nem, hölgyem.
  - Fegyverre? - kérdezte halkán, nagyon komolyan. Kicsit haboztam a válasz előtt.
  - Nem szeretem a fegyvereket.
  - Azt kérdeztem, szüksége van-e rá.
- Nem feleltem, már így is túl sokat mondtam.

- A retikulőmben van.

Ránéztem, de ő az utat figyelte, ami fölött a reflektorok fénye mintha megszilárdította volna a ködöt.

- Minek hord maga fegyvert?
- Manapság egy idős hölgy nem lehet elég elővigyázatos.
- Legálisan vette?
- Minek néz maga engem?
- Semmi rossznak, de minden, amit a fegyverével csinálok, visszavezethető lesz magához.
- Pár napja bejelentettem, hogy ellopták.
- És ha bankot rabolok vele?
- Nem fog.
- Mitől ilyen biztos benne? Alig ismer.
- Figyelt eddig arra, amit mondtam, fiacskám?
- Igen, hölgyem.
- Mi volt Nancy Colemannel?
- Rákos lett.
- Bodi Brookerrel?
- Öngyilkos akart lenni.
- Swithin Murdoch-kal?
- Csódbbe vitte a szerelem.
- És van még ilyen doszt. De bankot, azt egyik se akart rabolni. Akin segítettem, az mind jó ember volt. Vagy azt hiszi, átálltam a sötét oldalra?
- Meg sem fordult a fejemben.
- Maga is jó ember. Bízom magában.
- Ez már több mint bizalom.
- Lehet. Nézzen már bele abba a retikulbe. A fegyver egy pisztoly volt. Megvizsgáltam.
- Nincs rajta biztonsági retesz - mondta. - A tárban tíz golyó van. Tudja, hogyan kell

használni?

- Lábon talán nem lövöm magam.

Annamaria is azt mondta, hogy nem dolgozik, hanem az emberek egyszerűen adnak neki szállást, esetleg pénzt, ha szüksége van rá. Nekem most egy pisztolyra volt nagy szükségem, és íme, csak úgy kaptam egyet.

Valami más is történt Magic Beachben azonkívül, hogy valakik atombombákat szerettek volna becsempészni a kikötőbe, én pedig meg akartam akadályozni. Itt és most a világ sorsa fog eldőlni valamerre. Olyan hatalmas erők gyülekeztek, amelyeket nem is bírtam - vagy mertem - felfogni.

Az eddigi életem, minden örömmel, bánattal, szenvedéssel és csodakereséssel, olyannak tűnt, mint a golyó útja a flippergépben, pusztán ide-oda csapódásnak. Pedig születésemtől kezdve egész életemben Magic Beach felé sodródtam, hogy szabad akaratomból vegyek magamra egy óriási terhet - vagy meghátráljak. Nem tudtam pontosan, miféle teher ez, de éreztem, hogy a súlya egyre nő, és a döntés pillanata közeledik.

Mindent a maga idejében.

Birdie Hopkins megint lehúzódtott a Cadillackel.

- A kikötő arra van - mutatta. - Talán jobb, ha gyalog teszi meg az utolsó szakaszt a... Nem tudom, mihez.

- Csak önvédelemre használok a pisztolyt.

- Különben oda se adtam volna.

- Vagy mások védelmében.

- Na, csitt! Ahogy már mondta.

- Hogy mondtam?

- Hogy több mint bizalom.

A köd, az éjszaka és a jövő nekinyomakodott az ablakoknak.

- Egy valamire még szükségem volna.

- Mondja!

- Van mobilja?

Elővette és a kezembe nyomta.

- Ha már rendben van minden, szól nekem?

- Természetesen, hölgyem. Köszönök mindent. Ki akartam nyitni az ajtót, de megálltam.

Birdie szeméből könnyecsek peregtek.

- Hölgyem, valamire azért ráhibázott. Tényleg nagy dolgok fognak történni.

Az ajkába harapott.

- Én is érzem. Azt hiszem, egész életemben éreztem. - folytattam.

- De mi az, kedveském, mi?

- Azt nem tudom. De világméretű lesz, ahogy mondta. És azt is jól mondta, hogy olyasmi, amire senki sem számít.

- Néha úgy félek, főleg éjjel. És nincsen ott Fred, hogy megnyugtasson.

- Semmi oka, hogy féljen, Birdie Hopkins. Egy ilyen asszonynak sohasem kell félnie.

Felém nyújtotta a kezét. Megfogtam.

- Aztán baja ne essen - mondta.

Amikor eleresztette a kezem, kiszálltam. A telefont a zsebembe dugtam, a pisztolyt pedig az övembe, és ráhúztam a pulóvert.

Átkeltem a kereszteződésen, és ahogy gyalogoltam a kikötő felé, lassan elhalt mögöttem a Cadillac motorjának hangja.

Harminchárom

A szűk bejáratú öböl déli partja mentén sorakoztak a kereskedelmi és halászflootta hajói, hogy a lehető legkevésbé zavarják a lakosságot és a többi vízi járművet. Az északi partról, ahol én álltam, semmit nem lehetett látni belőlük a köd miatt, de harminc másodpercenként eljutott hozzám a ködkürt gyászos bögése.

Az északi rész védve volt a hullámok elől, amelyek vihar idején be-betörtek az öbölbe. Összesen négyszáz, különböző célokra szolgáló hajó fért el itt: öbölnéző sétajáratok, sporthorgászok hajói, a híd fölé magasodó fém őrtoronnyal, bevont vitorlájú jachtok, vitorla nélküli jachtok és motorcsónakok. A legnagyobb olyan húszméteres lehetett. Felmentem a felső rakpartra, de onnan is csak a legközelebbieket láttam, azok is úgy festettek, mint a szellemhajók. A szabályos közönként elhelyezett lámpák, mint egy ködbe vesző gyöngysor; alattuk sötétben csillogtak a nedves póznák. Figyeltem, nem hallok-e hangokat vagy lépéseket, de ilyen időben senki nem járkált itt.

Néhány jacht lakásként is szolgált. Kivilágított ablakaik régi aranydukátként ragyogtak, ahogy elsétáltam mellettük. Elég könnyű volt elkerülni a lámpákat, mert a köd összeszűkítette a fényköröket. A cipőm olyan halkán csoszant a kövezeten, hogy még én magam is alig hallottam.

A tenger egész nap csendes volt, a csónakok éppen csak ringatóztak. Néha megnyikordultak, de egyéb zaj nem hallatszott. Mélyen beszívtam a sós levegőt, és az álomra koncentráltam, hogy a pszichikai magnetizmus elvezessen az összeesküvőkhöz. Lángok visszfényei, mint tüzes

fantomok sereglenek a partra...

A kikötő nyugati végében állt a rendőrség hatáskörébe tartozó révkapitányság épülete. Az alatta álló néhány dokk a kapitányság hajóinak volt fenntartva. Ezekből három vörösre festett őrnaszád volt, azok elfogására, akik túllépték az öbölben előírt óránkénti nyolc kilométeres sebességhatárt. A másik hátról csak egy vontatógép volt igazán magára a figyelmemet: egy vontatóhajó, másfélszer akkora, mint az, amelyik az öbölben közlekedett. A működő generátor ritmikus zaja szűrődött ki belőle. Több ablakából is fény áradt. A hosszú, lapos hátsó fedélzeten álló daruról lógó lámpa is égett, ahogy a fényszórók is. Minden arra utalt, hogy a hajó hamarosan kifut.

Hirtelen cigarettafüst csapta meg az orrom, jelezve, hogy nem vagyok egyedül. Ha valaki a hajón szívta volna azt a cigit, el sem jut hozzám a szag. Közelebb húzódtam a falhoz, és elbújtam egy bódé mögé, amely piros színe alapján tűzoltó-szertár lehetett. Amikor kikukucsáltam, láttam, honnan indul a rámpa le a dokkhoz, amelyben a hajó állt. Az őrt csak pár perc múlva láttam meg, amikor egy kis rés nyílt a ködben. A lejárathoz vezető oldalán ült, a falnak támaszkodva. A fölötte lévő lámpát összetörték, talán éppen ő tette, hogy elrejtőzhessen.

A rendőrségen Shackett nyilván azt hitte, amikor Kopogó Frank elszabadult, hogy én, Harry Lime paranormális szövetségi ügynök használtam különleges hatalmam. Azóta a banda valószínűleg az egész városban engem keres. És közben rettegnék, hogy egy telefonhívással a nyakukba zúdíthatok vagy száz FBI-ügynököt, mielőtt átvinnék a bombákat, és kivinnék őket a városból.

Újjonnan szerzett vagyonukat féltve azonban nem mondták le a találgatásukat. A készülődésből ítélve arra készültek, hogy a tengeren pakolják át a rakományt egy másik hajóról. De most, hogy tudtam a szándékukról és elszöktem, talán nem ebbe a kikötőbe tervezik visszahozni, hanem egy másik felé indulnak. És akkor csak úgy állíthatom meg őket, ha velük tartok. Ehhez ki kellett iktatnom az őrt, de semmilyen módot nem láttam arra, hogy ezt csendben meg tudjam tenni. Nem beszélve arról, hogy egyrészt ehhez át kellett volna vágnom a nyílt terepen, másrészt nem volt kétségem afelől, hogy jobban fel van fegyverkezve nálam. Na meg jobban verekszik. Gátlátalan. Képzett harcos. Esetleg kung-fu mester. Késeket meg csillagokat dobál, amelyek akárhol el lehetnek rejtve tökéletesen kidolgozott testén. És ha ezeket el tudnám is venni tőle valahogy, valószínűleg a cipőjét is képes halálos fegyverként használni.

Amikor már betegre aggódtam magam, egy ember jelent meg a hátsó fedélzeten. Ezt a köd ellenére is láttam, mert a hátsó lámpa pont oda világított. Valami Jackie-t szólókatott, akiről kiderült, hogy nem más, mint a kikötőhíd mellett gubbasztó őr, aki meg akar ölni a cipőjével. Jackie felkelt, és leballagott a dokkhoz.

Összegörnyedve odafutottam, ahol az előbb ült. Először nem láttam Jackie-t, de aztán feltűnt a fedélzetre vezető másik rámpán. A másikkal együtt nekilátott valami utolsó fontos előkészületnek, gondolom, macskát áldoztak Belzebubnak, vagy valami hasonlót, amit a gonosz emberek szoktak művelni, hogy a sikerüket biztosítsák.

A kikötőhíd ki volt világítva, máshogy viszont nem lehetett lejutni a hajóhoz. Ha beugrom a vízbe, hogy odaússzak, mindenki összegyűlik a fedélzeten, hogy megnézzék, golyóálló-e a híres-nevezetes Harry Lime.

A darunál lévő két férfi háttal állt nekem. Mindent a maga idejében. Most a vakmerő cselekvés ideje volt.

Kihúztam az övemből a pisztolyt, és a lejárathoz léptem. Gyorsan lemásztam rajta, s közben reméltem, hogy ha kilép is valaki az első fedélzetre, azt fogja hinni a köd miatt, hogy velük vagyok.

Felbődült a ködkürt, mintha valami történelem előtti szörnyeteg utolsó példánya siratná a magányát.

Leértem, és elindultam a másik rámpa felé. A hátsó fedélzet olyan alacsony volt, hogy innen is láttam a két fickót a darunál. Még mindig hátat fordítottak nekem, úgyhogy kockáztattam, és

felléptem a hídra. Az előző a dokk állandó tartozéka volt, ezért szilárdan rögzítették. Ez az ideiglenes rámpa viszont billegett, és az én hallásomnak iszonyatosan hangos volt. Ezzel együtt észrevétlenül felértem a fedélzetre.

Jackie és a haverja öt-hat méterre lehetett tőlem. A halogénlámpa fénye áttört a ködön, úgyhogy ha megfordulnak, azonnal látják, hogy nem közülük való vagyok. Legrövidebb úton az első fedélzetre vezető hat lépcsőfokon tűnhettem el innen, ott voltak rögtön jobbra tőlem. Azon a fedélzeten ablakkal ellátott építmény állt, különböző helyiségekkel, amelyeket egy gyakorlott tengerész bizonyára felismert volna, de nekem olyan ismeretlenek voltak, mint egy pankrátornő öltözője - és éppen olyan félelmetesek is.

Az ösztönöm azt súgta, hogy ha lemegyek a fedélzet alá, sokkal kisebb az esélye, hogy összefussak valakivel. A válaszfalon, amelyen a lépcső volt, láttam egy ajtót, nyilván ez volt az, amit kerestem.

A fél hátsó fedélzeten át kellett vágnom, a két • férfi háta mögött, de elértem az ajtót, kinyitottam, és beléptem rajta anélkül, hogy hátba lőttek volna. Az ajtó mögött csigalépcső kezdődött. Szűk, alacsony folyosóra vezetett, amelynek mindkét oldaláról kabinajtók nyíltak, meg a végében is egy, amely nyilván a hajó orrába vezetett.

Ezen a ponton önök most biztosan - és teljesen érthető módon - megkérdezik: Tulajdonképpen mi a terve ennek a marhának?

Nos, mint rendesen, most sem volt tervem. Egy esetleges külső szemlélőnek úgy tűnhet, tökéletesen kidolgozott stratégia alapján cselekszem, és előtte minden mozdulatot stopperrel gyakorlok be. Önök azonban jól tudják, hogy lesz, ami lesz alapon szoktam cselekedni, torkomban dobogó szívvel, és az összeomlás határán reszkető belekkel. Az évek során azt tapasztaltam, hogy ez a fajta hozzáállás eredményre szokott vezetni. Kivéve, ha nem.

Cselekvés közben jövök rá, mit is akarok tenni. Menet közben tudom meg, hova tartok. Egy nap majd megtanulom, hogy kell meghalni, elhagyom a világot, és reménykedem, hogy a fényben kötök ki.

A pisztolyt készenlétben tartva végigmentem a folyosón, ügyet sem vetve az oldalajtókra. Csak annyit szerettem volna, hogy ne érjen meglepetés, de hát ebben a világban, ahol hatmilliárd lélek cselekszik szabad akaratból, és ebből elég sokan meggondolatlanul, elkerülhetetlenek a meglepetések, amelyek legnagyobb része nem éppen szívderítő.

Kinyitottam az ajtót, ami megtörte a csendesen nyílás eddigi szép hagyományát, örültem egy kicsit, hogy nem kaptam egy golyót a képembe, aztán átléptem a magas küszöböt, és a gépházba jutottam. Tele volt zsúfolva mindenféle gépezettel meg csövel, mint egy háromdimenziós kirakójáték, tökéletesen a helyére passzintva, emléket állítva az ember mérnöki képességeinek. A helyiség egyébként tisztább volt, mint sok konyha, mindenütt frissen festve, sehol egy rozsdafolt. Láthatóan a kikötőben nem sikerült mindenkit afelé terelni, hogy lerombolja a civilizációt.

Haboztam becsukni az ajtót, bár úgy láttam, egyedül vagyok. Ez egy vontatóhajó volt, nem romboló vagy cirkáló, úgyhogy nem tartózkodott benne állandóan egy marcona, de aranyszívű, skót származású gépmester egy csapat lelkes és izzadt gépésszel, akik - amikor éppen nem pókereznek, harmonikáznak, vagy a csajokról beszélgetnek - egyfolytában frászt kapnak a túlmelegedő kazánoktól meg a túlnyomás matt szétrobbanó csövektől. Ezeket a gépeket nem kellett folyamatosan ellenőrizni, ezért is lehet, hogy a hollywoodi háborús filmekben sosem szerepelnek vontatóhajók.

Ugyanakkor égett a lámpa odabent, amikor benyitottam, tehát kénytelen voltam feltételezni, hogy valaki nemrég itt járt, és vissza akar jönni. Épp amikor kimentem volna, hogy másik rejtekhely után nézzek, hallottam is, hogy valaki jön le a fedélzetről. Mégiscsak becsuktam az ajtót.

A gépházban kialakítottak néhány folyosót a szereléshez. Ezeket nyomakodtam az ajtótól legtávolabbi pont felé. Sajnos ez sem volt elég messze ahhoz, hogy biztonságban érezzem

magam. Lebújtam pár csó és dugattyú mögé. Nem láttam az ajtót, de hallottam, hogy kinyílik és becsukódik. Valaki bejött, de nem csinált semmit, csak állt. Ha csak kicsit is mozdul, azt meghallom, mert még nem jártak a gépek, és tökéletes volt a csönd.

Ahogy Hoss Shackett rendőrfőnöknek is bevallottam, amikor amnéziás voltam, és nem emlékeztem rá, nem én vagyok-e Matt Dámon, élénk a fantáziám. Most kicsit elszaladt vele a ló. Egy gázmaszkos alakot képzeltem el, aki éppen kihúzza a biztosítószeget egy mérgező gázzal teli gránátból, hogy úgy nyírjon ki, mint valami csótányt.

Mielőtt operává kerekítettem volna ezt a kis jelenetet, megint nyílt az ajtó, és valaki megkérdezte:

- Mi van veled?
- Leestem - válaszolta Utgard Rolf medvehangja.
- Honnan?
- Lépcsőn.
- De mennyin?
- Nem számoltam. Barom.
- Apám, ez biztos fájt. Utgard becsukta az ajtót.
- Változott a terv. El kell vágni pár nyakat.

Harmincnégy

- Ide figyelj, Joey, ha átvettük a csomagot, nem hozzuk ide vissza - mondta Utgard Rolf a gépház túlsó végében, amely sokkal közelebb volt, mint szerettem volna.

- Micsoda? Miért nem?
- Valaki ránk szállt.
- Ki?
- A kormánytól valami faszszopó.
- A jó életbe...
- Ne hisztizzél már.
- De annyira vigyáztunk!
- Megtaláljuk, és elbánunk vele.
- Itt van Magic Beachben? - kérdezte idegesen Joey.
- Szerinted hol estem le azon a lépcsőn, Washingtonban?
- Ez a csávó volt?
- Nyugi már.
- De mekkora az, aki ilyet csinált veled?
- Ő rosszabbul járt.

Majdnem felpattantam, hogy megcáfoljam ezt az égbekiáltó hazugságot.

- De ha nem hozzuk ide vissza - tűnődött Joey -, akkor hova visszük?
- Ismered az elhagyott csónakkikötőt Rooster Pointtól délre?
- Az menni fog.
- Még jó, hogy menni fog. Ott könnyebb lesz kirakodni, mint itt.
- A teherautósok tudják már?
- Tudják. De van még valami.

- Asszem, sejtem.

- A tengeri átrakodáshoz öten kellünk, a kipakoláshoz viszont elegenden leszünk hárman is.

Amikor felmáztam a hajóra, az egyik fő gondom az volt, hogy nem tudtam, pontosan hány emberrel kell szembenéznem. Most hallottam, hogy öttel.

- Attól a kettőtől egyébként is megszabadultunk volna - mondta Joey. - Most legalább előbb túl leszünk rajta.

Lehet, hogy Sam Whittle-t nem is nézeteltérés miatt lőtték agyon. Azok, akik az egész tervet

kifundálták, eleve úgy tervezték, hogy a fölösleges alkalmazottakat eltávolítják. Pár golyóval olcsóbban meg lehetett fizetni a szolgálataikat.

- Amint átrakodtunk, Buddy elintézi Jackie-t, én meg Hassant.

A Hassan név meglepett és egy kis csalódást is okozott. A Jackie, Joey és Buddy nevekből úgy gondoltam, hogy Utgard csupa munkanélküli táncoskomikusból válogatta össze a legénységet, és úgy tippeltem, hogy az ötödik bandatagot mondjuk Shecky-nek hívják.

Viszont a második legnagyobb gondom megoldódott. Eddig azon aggódtam, hogyan leszek képes szembeszállni a teljes legénységgel, de most kiderült, hogy csak a hatvan százalékkal kell megküzdenem valahogy.

- De ne úgy, hogy elvágod a nyakát - mondta Joey.

- Mi van?

- Közel kell menni hozzá. Veszélyes. Lődd fejbe, aztán jól van.

- Hát persze, hogy azt csinálom.

- Csak mert az előbb azt mondtad, hogy a nyakát kell elvágni.

- Azt csak úgy mondtam.

- De én aszittam, úgy is gondolod.

- Fejbe fogjuk őket lőni - erősítette meg Utgard.

- Tarkón.

- Az istenit, Joey, nyilván tarkón!

- Az a legjobb.

- Tudom!

- Mert akkor nem lát.

- Megértettem! - emelte fel a hangját türelmetlenül Utgard.

Csak néhányszor volt alkalmam rossz embereket kihallgatni, miközben megbeszéli a tervüket, de mindig olyanok voltak, mint most Utgard és Joey. Akik a bűnt választják, azok általában nem a legnagyobb elmék közül kerülnek ki.

Ez felvet egy újabb kérdést: ha olyan ritkák a zseniális gonosztevők, hogy menekül meg annyi rossz ember a büntetéstől, és hogy kerülnek egy-egy nemzet élére?

Edmund Bürke már 1795-ben megadta a választ: A gonosz győzelméhez semmi más nem szükségeltetik, csak hogy a jók ne tegyenek semmit.

Szerintem azért az is jó lenne, ha a jókba nem nevelnék bele, hogy a gonosz valójában nem létezik, és minden bűn mögött a csonka család meg a rossz társadalmi helyzet áll, amit tanácsadással és egy-egy új közgazdasági elmélet alkalmazásával orvosolni lehet.

Látókörmön kívül, de hallókörmön belül Utgard így szólt:

- Amíg meg nem érkezünk, te vagy a rádiónál.

- Ahogy megbeszéltük.

- Úgyhogy ha huggyoznod kell, most menj.

- Ott leszek a rádiónál.

- De nem kapcsolhatjuk ki az adóvevőt, mert azt észreveszi a parti őrség.

- Tudom, mit kell mondanom.

- Megkapják a GPS-jelet, hogy kifutottunk éjszaka, és meg fogják kérdezni, miért.

- Tudom már, na! - Joey kezdett türelmetlen lenni.

- Szóval semmi jó pofizás. Azt mondod, amit megbeszéltünk. Joey felmondta a szövegét:

- Egy vendég a Holdsugáron allergiás rohamot kapott valami tengeri herkentyűtől. A jacht merülése túl nagy az öbölhöz, hívtak minket, mi meg partra visszük azt a kurvát.

- Te hülye vagy?

- Nyugi, nekik nem így fogom mondani.

- Néha nagyon nem értelek.

- Komolyan azt hitted, hogy így mondom? Csak poénkodok, ember!

- Nem vagyok poénos kedvemben.

- Mondjuk, én se lennék abban, ha ledobnának a lépcsőn.
- Szóval nem kozmetikázni a sztorit - szögezte le Utgard. - Egyszerűen.
- Oké. Egyébként hogy lehet egy ekkora hajót Holdsugárnak hívni?
- Mit tudom én, nem mindegy? Semmi közünk hozzá.
- Szerintem tök buzis.

Szóval, akik nukleáris pusztítást, milliók meggyilkolását tervezik, pont ugyanolyan unalmasak, mint a rokonok, akiket minden jobb meggyőződése ellenére hív meg az ember hálaadásra.

- Húzzál a rádióhoz - mondta Utgard.
- Jól van, na.
- Három perc múlva indulunk.
- Igenis, kapitány!

Az ajtó kinyílt, de nem csukódott be. Hallottam, ahogy Utgard végigrappol a folyosón. Joey várt.

Aztán lekapcsolta a lámpát. Az ő lépéseit nem hallottam, mert nem rendelkezett olyan jetiszzerű méretekkkel, mint Utgard.

Az élet megtanított az óvatosságra, úgyhogy nem mozdultam. Nem voltam biztos benne, hogy egyedül vagyok.

Harmincöt

Amikor beindultak a gépek, és szűkös búvóhelyem megtelt zümmögéssel, dobogással, surrogással meg még millióféle más zörejjel, és a hajótest lassan megmozdult, már tudtam, hogy nincs ott senki más, hiszen Joeyt azzal bízták meg, hogy a rádiós szobában üljön az egész út alatt. Kicsit megnyugodtam, de nem nagyon, mert tudtam, hogy valami rettenetes következik, és ha nem lőnek is agyon vagy szúrnak le, olyan sebeket szerzek ezen az éjszakán, amelyek nem gyógyulnak be soha.

Korábról vannak már ilyen sebeim. Az ártatlanok védelmezése, az igyekezet, hogy ne tartozzam Bürke tétlen jó emberei közé, a szív és az elme sérüléseivel jár, amelyek időről időre felszakadnak. Aki valóban tenni akar valamit az igazság védelmében, annak néha olyasmit kell cselekednie, ami ha eszébe jut egy álmatlan éjszakán, gondolkodóba ejti, vajon tényleg olyan jó ember-e.

Az ilyen kételyek az ördög legerősebb lapjai, és nagyon ért hozzá, hogy kijátszva őket, kétségbe, közönybe, nemritkán önpusztításba taszítsa az embereket.

Ozzie Boone, a Pico Mundó-i regényíró, barátom és mesterem, azt tanácsolta, amikor az elsőt írtam ezek közül a feljegyzések közül, hogy végig könnyed hangnemben beszéljek. Szerinte csak az érzelmileg éretlen és intellektuálisan lezüllött emberek élvezik a komor, nihilista hangvételű történeteket.

Amint már mondtam, és reményeim szerint meg is bizonyosodtak róla, hajlamos vagyok szeretni az életet és a legviharosabb időkben is a dolgok napos oldalát nézni. A legmögörvább arcba is belelátom a mosolyt, és a legszadistább rendőrfőnök fenyegetéseim is képes vagyok derülni.

Meg kell azonban jegyeznem, hogy bizonyos eseményeken nem fog a humor. Sötét zátonyok felé közeledünk a viharos tengeren, szűk szorosokhoz, amelyekben oly közel halad egymás mellett az erény és az ármány, hogy egyre nehezebb megkülönböztetni őket egymástól.

A hajó gyomrában ültem, amíg kiúsztunk az öbölből a nyílt vízre. Bár a zaj borzasztóan zavart a koncentrációban, átfutottam azon, amit tanultam, amióta a fedélzetre léptem.

A Holdsugár csak pár kilométerre horgonyozhatott a parttól, mert rövid idő múlva a vontatóhajó lassított, és manőverezni kezdett. A másik hajó mellé próbált kerülni, hogy egyszerűsítse a rakodást. Nem volt nehéz dolga, mert az óceán itt is majdnem olyan nyugodt

volt, mint az öbölben.

Felkeltem, és tapogatózva elindultam a vaksötétben, felkészülve arra, hogy az eddig biztonságos felületek most tűzforróak lehetnek. Az ajtó képére koncentráltam, hogy a magnetizmus odavezessen.

Amikor azt éreztem, hogy meg kell fognom a kilincset, kinyúltam, és már ott is volt.

Résnyire nyitottam az ajtót, és láttam, hogy a folyosó üres. Joey nyilván a rádiónál ül, Utgardra és a másik háromra meg szükség van az átrakodáshoz. Megnéztem a jobb első kabin ajtaját, és mivel nem volt bezárva, a pisztolyt két kézre fogva belöktem a vállammal. Sötét volt odabent, de az ablakban fény látszott. Mivel biztos lehettem benne, hogy senki nem alszik itt, akit felébresztenék, odamentem.

Három-négy méterre az ablaktól ott volt a Holdsugár oldala. A fehér jacht akár el is rejtőzhetett volna a ködben, de úgy ki volt világítva, mint egy luxushajó. A legénysége hatalmas gumiabroncsokat engedett le a fedélzetről, hogy felfogják az ütközést, ha a hullámok egymáshoz dobnák a két hajót.

Visszamentem a folyosóra, és a bal oldali hátulsó ajtóhoz fordultam. Ide is úgy akartam berontani, mint az előbb, de ebben a kabinban sötét volt. Csak egy kis lámpa égett halványan, alatta Joey tekintett fel meglepetten a Maxim magazin középső, kihajtható oldalából.

Hagytam becsukódni az ajtót, közelebb léptem, és mire az elejtett magazin földet ért, már az arcának szegeztem a pisztolyt.

Harminchat

Joey, a hajónevek nagy kritikusa a rövidhullámú rádiókészülék mellett ült. Ahogy a fegyver csövébe bámult, egy pillanattal azt hittem, mindjárt végévé alakítja a rádiós szobát. Amikor láttam, hogy többé-kevésbé túl van az első megrázkódtatásom, lejjebb vittem a pisztolyt a torkához, hogy az arcának minden rezdülését lássam.

- Hívd a parti őrséget!
- Már csevegtem velük.
- Hívd őket, mert kapsz egy golyót a lábada!
- Mi van, nem tudod használni a rádiót? Amint leeresztem a pisztolyt, nekem jön.

A hányinger miatt felgyült a számban a nyál. Most kihasználtam ezt, és szemem köptem. Önkéntelenül összerándult, és becsukta a szemét, mire az arcába vágtam a pisztollyal. Felrepedt a bőre, kis vérpatakok csorgott belőle. Odakapta a kezét. A szeméből süttött a gyűlölet, de most már tisztelt annyira, hogy meggondolja, mielőtt ugrálni kezd.

- Hívd őket - ismételt.
- Nem.

Komolyan gondolta. Nem lehetett meggyőzni. Az életfogytiglani börtönnél a halál is jobban tetszett neki. Az ajtóra pillantott, majd újra rám, remélve, hogy azt hiszem, belépett valaki mögöttem, de láttam, hogy csak cselez.

- Egyébként - mondta, amikor látta, hogy nem veszem be a trükköt - a legközelebbi őrnaszád ötven tengeri mérföldre van innen. Nyomunkba se érnek.

A két hajó gépeinek dübörgése és a rakodás zaja miatt nem aggódtam, hogy esetleg meghallja valaki a lövést. Beleeresztettem egy golyót a bal lábába. Felordított, én meg rászóltam, hogy maradjon csendben, és még egyszer megütöttem.

Utat engedtem magamban a kegyetlenségnek, de olyan gyorsan le akartam zárni, amennyire csak lehetséges. Most viszont egy nemzet sorsa és milliók élete volt a tét, habozás nélkül kellett cselekedni.

A fájdalomtól egyszerre megváltozott. Sírt.

- Elhiszem neked, hogy messze van a hajó. Akkor most sorolom a lehetőségeidet, Joey. Elmondasz néhány dolgot az akcióról, cserébe gyorsan és fájdalommentesen öllek meg.

Egyetlen szóval válaszolt, amit most nem ismétlek meg, pedig őt felszólítottam, hogy mondja még egyszer. Ezt megtagadta, mire folytattam:

- Ha nem mondod el, amit tudni akarok, olyan fájdalmas sérüléseket okozok neked, hogy azt te el sem tudod képzelni. Lassan fogsz meghalni, mozgásra és beszédre képtelenül. Órákig fogsz haldokolni, több könnyet sírsz, mint amennyit az összes csecsemő sírna, akit meg akartok ölni. Annyit, hogy kiszáradsz, mielőtt elvéreznél.

A padlóra akart ülni, hogy megfogja sérült lábát, és tompítsa kicsit a fájdalmat, de nem hagytam.

- Honnan jönnek a bombák?

Már azt hittem, erre sem fog válaszolni, de aztán fájdalomtól és félelemtől remegő hangon megnevezett egy közel-keleti országot.

- Hogy kerültek a jachtra?

- Egy teherhajóról.

- Hol kerültek oda?

- Ötszáz kilométerre innen.

- A tengeren?

- Ott. Ahol a parti őrség nem látja. - Összeszorított foggal, sziszegve lélegzett. - Beledöglök, úgy fáj!

- Nem ebbe fogsz beledögleni. Hány bomba van?

- Négy.

- Mennyi?

- Négy! Mondom, hogy négy!

- Nem ajánlom, hogy hazudj. Melyik városokba mennek?

- Nem tudom.

- Melyikekbe?

- Nem tudom! Tényleg! Nem mondták el!

- Kié a jacht?

- Valami milliárdosé. Nem tudom a nevét.

- Amerikai?

- Az, basszus...

- Miért tenne ilyet egy amerikai?

- Miért ne, ha megteheti?

Megint megütöttem. Felrepedt a szemöldöke.

- Miért?

A sebre szorította a kezét. Az arca pillanatok alatt visszafejlődött a gyerekkorba.

- Jól van, na, jól van, figyelj, jó? Elmondom, mi van. Frankón, oké? Mielőtt robbannak a bombák... merényletek lesznek.

- Ki ellen?

- Az elnök, az alelnök... sok mindenki.

- Aztán a bombák. Utána?

- Van egy tervük.

- Kiknek? Milyen tervük?

- Nem tudom. Tényleg, oké? Már ezt se volna szabad tudnom! Ők nem is tudják, hogy tudom! De többet nem! Az Istenre esküszöm, többet nem!

Hittem neki, már csak azért is, mert úgysem volt lehetőségem tovább faggatni.

A kés az inge ujjában lehetett elrejtve. Nem tudom, hogy került a kezébe, egyszer csak ott volt, és a markolatból kipattant a penge. Láttam a villanást, de mielőtt torkon löttem, Joey még felém döfött.

A gépek, az egymáson súrlódó gumiabroncsok és a rakodás zaja elnyomta a fegyver dörrenését. Joey lecsúszott a székről, és a padlóra csuklott, mint valami szalmabábu.

A borotvaéles penge úgy hatolt át a rajtam lévő vastag pulóveren, mintha selyemből lett volna. Benyúltam a lyukon, és megtapogattam a jobb oldalamat, a legalsó borda fölött. Megvágott.

Harminchét

Leültem a rádiós asztalára, ahova nem fröccsent vér. A falon viszont nagy ívben húzódott, egészen a kis kerek ablakig, mintha az azon kimenekülő lélek nyoma lenne.

A sebem felszíni volt, alig vérzett, nem is nagyon fáj, viszont zavart. Rászorítottam a bal kezemet, lehunytam a szemem, és megpróbáltam felidézni magamban a remény tavát.

Tizennyolc évesen mentünk le a tóhoz Stormy Llewellynnel, hogy ússzunk egyet, és napozzunk. Volt ott egy felirat, hogy aznap nincs szolgálatban vízi mentő, ezért inkább maradjunk a parthoz közel, a sekély vízben.

A sivatagi nap gyémántokat varázsolt a homokra és a vízre. Mintha megoldadt volna az idő gépezete is, azt ígérve, hogy nem öregszenk meg, nem változunk, és sohasem fogunk elválni egymástól.

Fogtunk egy csónakot, és beveztem a nagy kékség közepére. Bevontam az evezőket. Alulról a víz, fölülről az ég, kékje úgy vett körbe, mintha valami másik, kisebb világba kerültünk volna mi ketten. Becsúszunk a sós vízbe, és lebegtünk hátunkon, lustán csapkodva a karunkkal. Behunytuk a szemünket, és úgy beszélgettünk. Egyetlenegy témánk volt: a közös jövőnk. Időnként észrevettük, hogy a csónak arrébb úszott. Utána mentünk, és folytattuk az álmodozást.

Ahogy visszafelé eveztünk, ő hallotta meg először a sikolyokat és vette észre a fuldokló fiút.

Kilenc-tíz éves lehetett, és szemmel láthatóan túl messzire úszott be. Elgyengült a karja, a lába görcsöt kapott, és nem bírta magát a felszínen tartani. Stormy odaúszott hozzá, könnyedén és kecsesen, de határozottan hajtva előre magát a vízben.

A kisfiú anyja és nővére nem tudott úszni, a parton állva csak akkor vették észre, mi történt, amikor Stormy már kifelé úszott a gyerekekkel. Gyorsabban haladt, mint ahogy én eveztem. Kiszálltam a partra, és odarohantam, hogy segítek, de már nem volt rám szükség. Sikerült elkapnia a fiút, mielőtt annak víz ment volna a tüdejébe.

Ez a pillanat örökre az emlékezetembe vésődött: a köhögő kisfiú, a zokogó anya, a rémült kislány - és Stormy, aki mindannyiukkal úgy bánik, ahogy szükséges. Mindig amolyan megmentő típus volt. Tudom, hogy engem is megmentett.

Azt hittem, rendesen kikötöttem a csónakot, de valószínűleg túlságosan siettem, hogy odaérjek Stormyhoz, mert mire felnéztem, a csónak már messze bent himbálózott a vízen.

A tó elég nagy volt, és bár a felszíne nyugodtnak látszott, mindenféle áramlatok mozogtak benne.

Belegázoltam a vízbe, aztán úsztam, de az áramlat egyre messzebb vitte tőlem a csónakot.

Talán a fuldokló kisfiú képe, a mindenüttléleskedő halál tudata hozta rám azt a hihetetlen félelmet, meg az, hogy Stormyval a jövőt tervezgetve megkísértettük a sorsot. Akárhogy is, amikor láttam, hogy a csónak távolodik, az idegesség átcsapott rettegésbe. Őrület, de meg voltam győződve róla, hogy ha nem érem el, az álmodott jövő sosem teljesül be, és a halál, amely elől a kisfiú éppen csak megmenekült, eljön helyette valamelyikünkért.

A csónak lassan sodródott, én meg egész jól haladtam, úgyhogy végül is utolértem. Ültem benne, és reszkettem, eleinte még a félelemtől, aztán a megkönnyebbüléstől.

Most már úgy gondolom, hogy akkor úszás közben halványan előre megsejtettem a lövést, aki néhány évvel később elvette tőlem Stormy-t.

De néha jó újra felidézni azt a napot. Az eget és a vizet. A biztonságot abban a kék gömbben. Ahogy hanyatt lebegünk a vízen, tempózás közben összeér a kezünk, és megszorítjuk egymást, mintha azt mondanánk: Itt vagyok. Mindig itt leszek.

A hajó farolni kezdett, a gumiabroncsok csikorogtak egymáson, és föntről hangos puffanás hallatszott, ami az egész hajótestet megrázta. Leugrottam az asztalról.

A halott az oldalán feküdt, de a feje annyira kitekeredett, hogy a plafont bámulta. Szája tátva maradt, a szem olyan volt, mint a jégre tett halaké a piacon. Mérhetetlen hálát éreztem azért, hogy sohasem láttam Stormy holttestét, csak a hamvait mutatták meg nekem egy urnában.

Kiléptem a rádiós szobából. Tudtam, eljött az ideje, hogy felmenjek a fedélzetre. Ha a rakodásnak vége, és a Holdsugár beleveszett a ködbe, Utgard és Buddy azonnal végez Jackie-vel és Hassannal. A legtöbb esélyem akkor lesz, ha erre a véres pillanatra időzítem a felbukkanásomat.

Volt még egy kabin, amelyet nem néztem meg, a jobb hátsó, a rádiós szobával szemben. Benyitottam, felkattintottam a villanyt, és a mosdóban találtam magam. A sarokban vörös kereszt jelzéssel ellátott szekrényke állt, tele elsősegély-felszereléssel.

Levettem a pulóverem és a pólóm, az ujjammal széthúztam a sebet, és öntöttem rá egy kis alkoholt. A vérzés újra megindult, de tudtam, hogy eláll majd magától, nincs szükség, varrásra. Viszont biztos, hogy zavaróan fájni fog, ha kiteszem a levegőnek és a ruhám dörzsölésének. A géz akadályozott volna a mozgásban, úgyhogy csak ragtapaszt tettem a vágásra. Amikor leszedem, biztosan feltépem vele a sebet. De ez nem izgatott különösebben, hiszen ha egyszer lesz majd időm letépni a ragtapaszt, az azt jelentené, hogy túléltem Utgardot és a bandáját.

Ahogy felhúztam a pulóverem, újabb puffanás rázta meg a vontatóhajót.

Nem gondoltam, hogy bárki lejön, amíg folyik a munka, de mindenesetre lekapcsoltam a lámpát. Teljes sötétségben álltam, mert a mosdónak nem volt ablaka, és az ajtó körül sem szűrődött be fény a folyosóról. Viszont ha benyit valaki, le tudom löni, amíg a kapcsolót keresi.

Sam Whittle fürdőszobátükre jutott az eszembe, ami foglyul ejtette a lelkét. Itt is volt a mosdó fölött egy koszos tükör, de nem láttam, mi folyik a felszíne alatt. Máskülönben lázas képzeletem ennyi mindennel már nem tudott mit kezdeni.

Eljött az erőszak. És még több volt hátra. Az ajtó, amelyet a könyörtelenségnek nyitottam magamban, nem zárult be, és sokkal jobban féltem attól, ami mögüle jöhet, mint ami esetleg a tükörből.

Az erős remegés azt jelezte, hogy a rakodásnak vége, és a Holdsugár útjára indul. Az általa keltett hullámok elkezdtek himbálni minket. Kiléptem a mosdóból, és ellensúlyozni próbálva a padló mozgását, a feljárat felé indultam.

A lépcső tetején ott volt az ajtó, amelyen az előbb lejtöttem. A rajta lévő kis ablakból beláthattam a hátsó fedélzetet, amelyet még mindig megvilágított a halogénlámpa. A fedélzeten két láda állt, amelyek induláskor még nem voltak ott. Akkorák voltak, mint egy-egy koporsó. Valahogy olyan volt az egész, mintha nem is tömegpusztító fegyvereket rakodtak volna a hajóra, hanem Drakula grófot és a menyasszonyát, akik erdélyi földbe ágyazva, napfénytől védve alszanak odabent, és hamarosan felébrednek.

A fekete, testhezálló ruhába öltözött Utgard Rolf egy férfivel tárgyalt a darunál, akit eddig nem is láttam. Két másik ember szerszámokat pakolt el egy lerögzített ládába.

Utgard és a másik férfi, aki biztosan Buddy volt, pisztolyt húzott, odament a másik kettő mögé, és hátba lőtték őket. Azok arcra zuhantak, hóhéraik pedig föléjük hajoltak, és megadták a tarkójukba a kegyelemlövést.

Harmincnyolc

Azt gondoltam, kötnek valami súlyt a két testre, mielőtt a tengerbe dobják őket. Aztán úgy döntöttek, ilyen messziről csak napok múlva sodorja partra őket a víz - ha egyáltalán -, és addigra ők már az új életüket élik majd a világ egy távoli sarkában. Eltették a fegyvert, megragadták a hullákat az övüknél és a gallérjuknál, és a korlát felé kezdték vonszolni őket. Hátat fordítottak nekem, de nem maradtak sokáig sebezhetőek. A bivalyerős Utgard néhány

lépés után már nem is húzta az áldozatát, hanem felkapta, és vitte.

Nem mertem arra gondolni, mit kell megtennem, inkább arra koncentráltam, miért nem vallhatok kudarcot: a szétszaggatott férfiak és nők, a szénné égett gyerekek, a porrá zúzott épületek, összeomlott múzeumok, lerombolt templomok, felforr, lávafolyamként bugyogó aszfalt utak és a milliók véréből átitatott hamu lehetőségére.

Észre sem vettem, mikor léptem ki az ajtón, csak azt, hogy kint vagyok, és megyek előre. Körülöttem ezüstös volt a köd a lámpafénytől, fölöttem fehér, a hajón túl pedig szürkén nyelt magába minden fényt. A nedves, hideg levegőben fehér pamaccsá vált a lélegzetem.

Utgard hamarosan odaért a mellvédhez, és átdobta rajta a terhét, de hulla lába beleakadt a korlátba. Egy borzalmas pillanatig ott lógott, aztán Utgard belökte az óceánba.

Az eleséstől való félelmemben olyan ügyesen mozogtam a nedves, billegő fedélzeten, mintha egész életemben ezt csináltam volna. Két kézzel markoltam a pisztolyt.

A másik férfi a saját áldozatát próbálta átfordítani a mellvéden. Utgard odament, és megfogta a hulla karját, hogy segítsen. Megvártam, amíg végeznek.

Ahogy a holttest eltűnt, másfél méterről kétszer hátba lőttem Utgardot. Nekizuhant a mellvédnek, de nem esett át rajta. A másik férfi meglepetten hőkölt hátra, de már nyúlt is a csípőjére szíjazott pisztolytáskához.

Rá is kettőt lőttem, a has és a mellkas tájékára célozva, de túl magasan tartottam a fegyvert. Az egyik golyó arcon találta, a másik csak a hajába csinált egy választékot, de az első elég volt, holtan esett össze.

Utgard a mellvédnek támaszkodva felém fordult. A lámpafény megcsillant örült kőjot szemében, mintha szentségtelen szertartások mécsesei égnének benne. A másik szeme annyira bedagadt, hogy nem tudta kinyitni, az arca összezúzva, egyik fülét elborította a vér. Mindez a kihallgató szobában történtek következménye volt. Közelebb léptem, erre felém kapott, úgyhogy még kétszer belelőttem. A mellvéd tövébe zuhant. A feje olyan erővel vágódott a fedélzethez, hogy pattant is egyet.

Egy ideig csak álltam, mélyeket lélegeztem, és próbáltam megfékezni a kezem remegését.

Láttam, mit szenvedtek a két hullával, ezért úgy döntöttem, én nem így szabadulok meg tőlük. Különben sem értem volna vele sokat, hiszen Joey is ott feküdt holtan a rádiónál, és biztos voltam benne, hogy onnan nem tudom ide felrángatni a tengerésztemetéshez.

Csak van valami módja, hogy a hajót a bombákkal úgy juttassam el az illetékes hatóságokhoz, hogy én magam névtelen maradok, és nem kell megmagyaráznom az itt véghezvitt gyilkolást.

Hátat fordítottam a holttesteknek, és átmentem a koporsószerű ládákhöz a fedélzet jobb oldalára.

A filmekből megtanulhatjuk, hogy ilyenkor a halottnak hitt bűnöző idegtépő hegedűszó kíséretében felpattan. A valóságban azonban szó sincs zenéről, és a holtak is holtak maradnak. Csak a lélek száll fel belőlük. Egyedül voltam a hajón, és nem gondoltam, hogy az Utgard lelkére számot tartó gyűjtő engedni őt kopogó szellemként kóricálni.

Amíg az ölés járt az eszemben, biztos lábbal közlekedtem a hajón, de most sokkal nehezebb volt megtartani az egyensúlyomat. Olyan akadályokban botlottam meg, amelyek ott sem voltak, és olyasmikbe próbáltam kapaszkodni, amik szintén nem voltak ott.

A minden irányban áthatolhatatlan köd és víztömeg, na és az, ami a hajón volt körülöttem, szinte elviselhetetlenné tette a magányt. A halottak is zavartak persze, de elsősorban a bombák, a négyvárosnyi sűrített halál, ládába csomagolva, amelyek mintha az emberiség hamvainak urnáit jelképezték volna.

A ládák acélból készültek, fedelüket négy retesz rögzítette. Az egyiket félretoltam a reteszeket, és rövid habozás után felemeltem a fedelet.

Két bonyolult szerkezetet világított meg a halogénlámpa. Acélból voltak, minden hajlatuk, minden tökéletesen kidolgozott részletük folyékonyan, szinte csábítóan verte vissza a fényt.

Nem is fegyverek voltak, hanem a gonosz kvintesszenciái.

A láda úgy volt kiképezve, hogy a bombák meg se mozdulhassanak benne. Különleges szerszámokra lett volna szükség a kiszerezésükhöz. Ott, ahol a készülék magját sejtettem, volt egy tíz centi átmérőjű lyuk, biztosan valamiféle csatlakozóaljzat. Egy ideig bámultam, mire rájöttem, hogy van a ládában még egy doboz is, egyetlen retesszel lezárva. Egy filczsák volt benne, abban pedig az aljzatba való csatlakozó. Nyomott vagy másfél-két kilót. A formája alapján, miután bekerült a helyére, meg is kellett tekerni. Az egyik végén volt egy LCD-kijelző, meg egy billentyűzet az adatbevitelhez.

A gyutacs.

Visszatettem a zsákjába, leraktam a fedélzetre, és összeszedtem a többi hármat is. Bezártam a ládákat, és a szűk lépcsőn felmentem az előfedélzetre, amely egy központi helyiségből és a körülötte futó járásból állt. Bementem a helyiségbe, ami valamiféle ebédlő lehetett.

Az egyik szekrényben esőkabátok és egyéb ruhák között találtam egy ócska, üres börtáskát is. Sikerült mind a négy detonátort beleraknom, és még a cipzárt is rájuk húznom. Valahogy idegennek tűnt a cipzárt húzó és a táskát tartó kéz, mintha hirtelen másik testbe kerültem volna.

Azóta, hogy Stormy meghalt, rettenetes dolgokat műveltem ezekkel a kezekkel. Amikor elvették őt tőlem, megfosztottak az ártatlanságom egy részétől is. Most viszont olyan volt, mintha a maradékot magamtól dobtam volna el.

Tudtam, hogy helyesen cselekedtem, de a helyes nem mindig tiszta és nem mindig jó. Egyes egyébként helyes cselekedetek büntudatot kelthetnek a szívben, és ez nem is baj. Az ilyesmi véd meg attól, hogy valóban rosszat cselekedjünk.

Hogy megtörjem az érzést, hogy nem a saját testemben vagyok, felfordítottam a jobb tenyeremet. Azon ugyanis van egy tejfehér, egy centi széles és három centi hosszú félhold. Ez volt az egyik bizonyítéka annak, hogy Stormy és én összetartozunk, hiszen ő egy ugyanilyen jelet viselt. Ez és a remény tavának emléke bizonyította, hogy még mindig Odd Thomas vagyok - talán más, mint amilyen korábban voltam, de paradox módon mégis ugyanaz.

Kicipeltem a táskát a ködbe. Az éjszaka hidegebb volt, mint emlékeztem. Újabb szűk lépcső vezetett a főfedélzetre, amelyen a parancsnoki híd is állt. Bementem, és szembenéztem a kormánynál álló nővel, aki felém fordulva is a keréken tartotta a kezét.

Eddig is rájöhettem volna, hogy ha senki nem kormányoz, a hajót kedvükre sodorták volna összevissza az áramlatok. Márpedig folyamatosan egyenesben maradt, mialatt én megöltem Utgardot és Buddyt, majd átkutattam a ládákat.

Azonnal tudtam, hogy ki lehet ez a nő.

Harminckilenc

A fehér nadrág és a gyöngyökkel kivarrt pulóver fölött sűrű, rókaprém szegélyes irhakabátot viselt. Letettem a táskát a padlóra, és így szóltam:

- Egy orvos se fogja elhinni, hogy rosszul vagy a kagylótól.

Nem volt több huszonöt évesnél, és gyönyörű. Nem úgy, ahogy a nők a Maximban, hanem inkább, mint valami divatkatalógusban: érzéki, de nem közönséges, elegáns, vastag ajkak, finom vonalú arc, hatalmas kék szemek. Egyetlen éles szeglet sem volt rajta.

Az egyik kezével a kabátzsebére ütött.

- Van nálam egy kis cucc, ami produkálja a tüneteket.

Mivel a parti őrséggel azt közölték, hogy allergiás rohammal visznek valakit, nyilván utána fognak nézni a helyi kórházban, hogy valóban hoztak-e be valakit ilyennel.

A radar pittyenésére odakaptam a szemem a képernyőre. Néhány fénypont mozgott a hatósugár szélén, meg egy közelebbi, amely távolodott tőlünk. Biztosan a Holdsugár.

- Te ki vagy? - kérdezte a lány.

- Harry - feleltem.

- Nem is tudtam, hogy van egy Harry.
- Anyám szeret így hívni. Szerinte én vagyok az egyetlen, akit így hívnak.
- Jó lehet, ha nem egy hülye ribanc az anyád.
- Téged hogy hívnak? - kérdeztem.
- Valonia.
- Életemben nem hallottam ilyen névről.
- Latin név, azt jelenti, hogy „makk”. Anyám biztos azt hitte, nagy, erős tölgyfa nő majd ki belőlem. Utgard hol van?

Nem látott le a hátsó fedélzetre.

- Van még valami... dolga.
- Nem vagyok ám az a törékeny virágszál - mosolyodott el..
- Aha - vontam meg a vállam.
- Mondta, hogy meg fogja rostálni a legénységet.
- Így mondta?
- Nem tetszik a szó?
- Inkább az tetszik, hogy én átmentem a rostán.
- Gondolom, elég érzékenyen érint.
- Már miért érintene?
- Neked mégiscsak a spanjaid voltak. Én nem is ismertem őket.
- Nem vesztettél sokat.

Tetszett neki, hogy ilyen érzéketlen vagyok. Kezdett egyre jobban érdeklődni irántam.

- Neked mi a szereped a darabban? - kérdezte.
- Gondolom, én leszek Guildenstern.
- Te zsidó vagy? - komorodott el.
- Nem, csak utaltam Shakespeare-re.

A komorság átment valami csodaszép ajak-biggyesztésbe.

- Nem olyan könyvmoly srácnak látszol.
- Te meg nem olyan városokat felrobbantós lánynak.
- Nem ismersz te még engem.
- És van rá sansz, hogy megismerjelek?
- Most azt mondanám, ötven százalék.
- Az jó esély.

Mivel nem tudtam, gyanakszik-e rám, inkább nem léptem közelebb Valoniához. Minél inkább bízott bennem, annál több esélyem volt ártalmatlanná tenni úgy, hogy egyetlen csinos porcikáját se törjem el. A hatóságok rengeteg értékes információt nyerhettek tőle.

Nekitámaszkodtam az ajtófélfának.

- És mi a vezetékneved, Valonia?
- Fontenelle. Jól jegyezd meg.
- Az nem lesz nehéz.
- Hamarosan híres lesz.
- Semmi kétség.
- Neked mi a neved, Harry?
- Lime.
- Olyan, mint a slájm.
- Éppen nem vagyok megfázva.

A nevetése szebb volt, mint gondolta, kislányos, és mégis erőteljes. Nem akartam, hogy tetsszen ez a nevetés. Megijesztett a szívből jövő öröm, ami egy valaha ártatlan gyermeké volt. Most láttam, hogy még fiatalabb, mint gondoltam, húsz-huszonegy éves.

Valonia eddig a prémgallér alá tűrte hosszú haját. Most egy kézmozdulattal kiszabadította. Megrázta a fejét, és az arcát körülölelte az aranyzuhatag.

- Készen állsz a megváltozott világra, Harry?
- Gondolom, lassan muszáj lesz.
- Úgyis olyan régi és roskatag az egész.
- Azért nem az egész - néztem rá nyílt csodálattal. Tetszett neki, hogy csodálattal néznek rá.
- Imádni fogják őt!
- Kit?
- Na, kit?
- Ja persze, persze.
- Ahogy átveszi az uralmat. Ahogy rendelkezik. A könyörületességet, az erejét...
- A tökéletes fogsorát...

Nevetett, de aztán rendre utasított.

- A szenátor nagy ember, Harry. Nem lennél itt, ha nem így gondolnád!

Vigyáztam, nehogy elcsábuljak, és kilépjek az általam kreált - vagy inkább egy Graham Greene-regényből lopott - szerepből.

- Én azért főleg a pénzért csinálom - válaszoltam.

Valonia kibámult az ablakon, felfújta az arcát, majd egy nagy puffal fújta ki a levegőt.

- És a vén, bepunnyadt világnak annyi - tette hozzá.
- Ezt csináld még egyszer - kértem. Rám nézett, felfújta az arcát, és még egyet puffantott.
- Talán mégsem csak a pénzről szól - mondtam. Kék szeme szinte vakított.
- Véget ér végre az a sok pofázás, ami sosem old meg semmit! Nem fog hiányozni senkinek!
- Nem hát! - helyesltem, de közben elöntött a bánat, hogy valaki ilyen fiatalon ilyen

gyűlöletre képes.

- Majd ő befogja a pofájukat!

- Éppen itt az ideje.

- És meglátod, az embereknek végül tetszeni fog. Most úgy vett levegőt, mintha az orrát akarná kitisztítani.

- Az a sok szájtépés - mondta. - Amikor már úgyis rég eldöntötték mindent.
  - De milyen rég - bólogattam. Megint megszívta az orrát.
  - Mindenki hálás lesz az Új Rendnek. Lehetett hallani, hogy nagy kezdőbetűvel mondja.
  - Híszel benne, Harry?
  - Mélységesen. Meg ott az a sok dohány is.
  - Olyan csodálatos dolog hinni!
  - Valahogy kivirulsz, amikor kimondod ezt a szót.
  - Hinni - ismételte, gyerekesen gügyögve. - Hinni.
- Hangosan beszívta a levegőt, aztán még egyszer.
- Rohadt allergia - panaszkodott, és a kabátzsebébe nyúlt zsebkendőért.

Na, ekkor húztam elő a pulóverem alól a pisztolyt, amelyben még két töltény volt. Az ő fegyvere, egy nőies, de attól még halálos kis pisztoly, beakadt a kabát bélésébe, ahogy megpróbálta kirántani.

- Valonia, ne!

A megtekeredett bélés elszakadt.

- Kérlek - mondtam.

Kiszabadította a pisztolyt, és a fanatikus hit szenvedélyével tüzelt. A fejem melletti ablakon pókháló futott szét a golyó ütötte lyuk körül.

Egyszer lőttem meg, nem azért, hogy csak megsebesítsem, azt nem lehetett. Aranyhaja örvénylett, ahogy a becsapódástól összerándult. Elejtette a pisztolyt, aztán a mocskos padlóra zuhant. Orchidea a sárban.

Elvettem a fegyverét, és mellé térdeltem. A szeme nyitva volt, de még nem üresedett ki. Valamit nézett, talán egy emlékképet, aztán felém fordult.

- Sosem látom meg... - suttozta.

Két kezembe fogtam a kezét, és a vörös dagály nem jelent meg. Azt a jövőt sikerült megghiúsítani.

- Sosem látom meg... az új világot...
- Nem - feleltem. - Megkíméltelek tőle.

A keze erősebben markolta az enyémet. A szeme becsukódott, de azonnal fel is pattant.

- Ne engedj el... - könyörgött, gyerekhangjában ezúttal nem volt semmi mesterkéeltség.
- Nem engedlek - ígértem.

A szorítása egyre erősödött, aztán egyszer csak egészen elernyedtt. De továbbra is fogtam a kezét, és magamban imádkoztam, hogy ne hosszabbítsa meg a szenvedéseit bolyongással. Azon töprengtem, ki fordíthatta el az elméjét a fénytől, mikor, hol és hogyan. Meg akartam találni őt vagy esetleg őket - és megölni.

A szekrényben, ahol a táska is volt, megtaláltam, amit kerestem. Fogtam két takarót, és visszamentem velük a hídra. Kiráztam őket, és az egyiket hosszában félbehajtottam, egyszerű és puha ravatalnak. A karomba vettem őt, és ráhelyeztem. Könnyebb volt, mint gondoltam. Sokkal kisebb, mint amilyennek mutatta magát. Lefogtam a szemét, és a két kezét egymásra tettem a mellén. Aztán a másik takarót is félbehajtottam, és betakartam vele Valonia Fontenelle-t, aki immár sohasem lesz híres. Igaz, hírhedt sem.

A köd kíváncsian szimatolt be a küszöbön, csalogatta a benti meleg. Kimentem, és becsuktam az ajtót.

A tengerbe dobtam Birdie Hopkins pisztolyát. Aztán egy ideig álldogáltam a híd nyitott részén a korlátnál, és néztem, amit a köd látni engedett az óceánból.

Félórán belül három férfit és egy nőt öltem meg, mégsem lettem gyilkos. Meggyőztem magam, hogy sikerült megtalálnom a középutat jó és rossz között.

Most, hogy senki sem állt a kormánynál, a vontatóhajót szabadon terelgették az áramlatok. A remény kék taván a napsütés meleg volt, a szellő gyengéd, és a jövő csak arra várt, hogy megálmodjuk. Ez a víz alattam nem volt kék, és reményt sem láttam, csak az óceánt.

Negyven

A Pico Mundo melletti Malo Suerte-tavon sokféle csónakot vezettem már, de ekkora hajót, mint ez, még soha. Sőt, a nyílt óceánon még soha semmit nem vezettem.

A műszerfal hasonlított a kis tavi hajókéhoz. Kuplung balra, kormány középen, gázkarok jobbra. Mellettük egy kapcsoló, LEÁLL felirattal. Aztán a kijelzők: olajnyomás, vízhőmérséklet, feszültség, fordulatszám, merülés, üzemanyagszint. Iránytű nem is kellett, mert a vontatóhajó a legmodernebb GPS-es navigációs rendszerrel és egy óriási térképes képernyővel is el volt látva. Ezen középen volt a hajó pozíciója, jobbra meg a kaliforniai partvidék, mivel éppen északnak haladtunk. Megnéztem a radart is. Ugyanazokat a fénypontokat láttam rajta, egyikük sem jött közelebb, sőt az egyik - a Holdsugár - jócskán eltávolodott.

A mélységmérőt Utgard vagy kikapcsolta, vagy annyira ismerte a vizet, hogy sohasem használta. Nekem is csak a rövidke út utolsó szakaszához volt rá szükségem, de azért bekapcsoltam.

Próbáltam nem gondolni a mellettem heverő halott nőre és a másik három holttestre a fedélzeten. Arra koncentráltam, hogy most valami olyan helyre kell szállítanom a bombákat, ahonnan senki nem viszi el őket valami megbízható ember érkezéséig.

Tehát északnak tartottunk. A Rooster Point melletti elhagyott csónakkikötő, ahol a teherautók várták a szállítmányt, úgyszintén északra volt. Megpróbáltam délnek fordítani a vontatót, és eközben a műszerfalon egy otthagyt telefon az Örömóda ismerős dallamát kezdte játszani. Valószínűleg Utgardé volt, aki korábban már szólt valakinek, hogy átvették a bombákat, és a találkahely felé tartanak.

Úgy sejtettem, Mr. Sinatra tombolása Hoss Shackettben sem tett nagyobb kárt, mint Utgardban. Tehát majdnem biztos, hogy ő telefonál.

Mire megfordítottam a hajót, jelentkezett a telefon hangpostája, majd néhány pillanat múlva a hívó újra próbálkozott. Megint hagytam, hadd vegye fel a rögzítő.

A parton várakozók most már tudták, hogy valami gubanc van.

Miután százyolcvan fokos fordulatot tettem a hajóval, a GPS most bal felé jelezte a partot. Beúszott a képernyőre a MAGIC BEACH felirat, alatta mindenféle számokkal, amelyek nem mondtak nekem a világon semmit.

Eddig úgy találtam, hogy a révkapitányság emberei meglehetősen udvariatlanok, durvák és gyilkos hajlamúak is, úgy döntöttem, nincs több dolgom velük, és nem térek vissza a kikötőbe. A radar halk pittyegésétől és a szonár hangosabb puttyogásától kísérvé gázt adtam, és úgy hasítottam délnek, mintha tudnám, mit csinálók, miközben az elektronika megvédett a parton éneklő szirénektől.

Továbbra sem tehettem persze semmit az óriás tintahalak és tengeri kígyók ellen, amelyek olyan könnyedén nyelnek le egy hajót, mint mi a szardíniát, de mivel tizenöt percnél többet nem szándékoztam a fedélzeten tölteni, nem volt sok esély, hogy pont azalatt ránt magával egy ilyen a mélybe.

Bár a hajón volt rádió, ellátták egy rádiótelefonnal is, amelynek a 22-es csatornáján hamarosan fel is hívott az őrnaszád, amelyekkel Joey is csevegett. A helyes eljárás valószínűleg az lett volna, hogy megismétlem a rádiós által megadott hívójelet, majd azonosítom magam a vontató hívójelével. Ehelyett egyszerűen nem vettem fel.

Nagyon örültem, hogy a nemzet szolgálatában álló parti örök olyan szorgalmasak és kitartóak. Biztos a műholdas követésnek köszönhetően már tudnak a vontató és a Holdsugár randevújáról. Azt akarják tudni, miért vesztegeltünk a találkozási ponton, miután a jacht eltávozott. Na meg, hogy miért délnek visszük a beteget, miért nem egyenesen a kikötőbe. Éveket töltöttek a tengeren, gyorsan rájöttek, hogy valami nem stimmel.

Korábban, amikor éppen pisztolyt szegeztem Joeyra, még beszélni akartam a parti őrséggel, de azóta megváltoztak a körülmények. Eszemben sem volt elraboltság termonukleáris fegyverekről csacsogni egy olyan frekvencián, amelyet bárki lehallgathat, beleértve Hoss Shackett rendőrfőnököt is.

Egy sor egyre türelmetlenebb üzenet után feladták. Világos volt, hogy a naszád most irányt változtat, és megpróbálja megállítani a vontatót, ami nekem teljesen megfelelt, feltéve, hogy én addigra már nem vagyok a hajón.

Amint bejött az újabb hívás a fedélzeti telefonon, megint felcsendült az Örömóda is. De népszerű lettem egyszerre. Persze ha az ember sokáig szakácskodik egy gyors kajaldában, hozzászokik a népes rajongótáborhoz - amelynek legtöbb tagja mustárfoltokat visel az ingén.

Már Birdie Hopkins kocsijában ülve, utasként is zavart, hogy nem látok semmit. Most, a műholdas navigáció ellenére, minden pillanatban idegesítőbb lett a köd. Talán az alattam örvénylő mélységnek is köze volt az idegességemhez. Meg a már említett termonukleáris fegyvereknek.

A hajó a hullámokkal párhuzamosan haladt, úgyhogy nem nagyon imbolygott, viszont jobban kifarolt, mint szerettem volna.

A műholdas térkép a természeti képződményeket és az emberi építményeket is jelezte, így a Magic Beach-i mólót is, ahol ez az egész elkezdődött, amikor odamentem pár szót váltani álmaim hölgyével. Néhány száz méterre, délre pedig ott volt a Hecate-kanyon szűk torkolata.

Két eset volt lehetséges. Ha a kanyonban folyó patak a tengerszint fölött van, akkor lerakja a hordalékát, úgy, ahogy a Mississippi is kialakította a maga deltatorcolatát a Mexikói-öbölben. Ha viszont olyan mélyre véste már magát a sziklába, hogy a tengerszint alá került, akkor a hordalékot elmosta az óceán, amely betört a kanyonba, kialakítva egy hajózható tölcéért. A kaliforniai partvidék geológiai korát és ennek a szakasznak a meredekségét figyelembe véve én

a második lehetőségre tippeltem. A térképhez hajolva, és a mélységet jelző színes foltokat méregetve láttam, hogy még könnyebb dolgom lesz, mint amire számítottam.

Aranyszín jelezte a szárazföldet. Fehér a mély vizet, ami alattam is volt, kék a sekélyebbet, a zöld pedig a csak a dagály által elárasztott partszakaszokra figyelmeztetett. Egy kelet felé szűkülő, de még mindig elég széles csatorna vezetett a part vonalát megtörő tölcseértorkolathoz.

Ez az.

A Hecate-kanyon vonalában a part felé fordultam. A radarnak hirtelen elkezdett nagyon nem tetszeni az útirány. Ki is kapcsoltam.

Egy kilométert sem haladtam, amikor megint jelentkezett a parti őrség rádiója, és tovább kérdezősködött. Úgy sejtettem, hogy az, amit teszek, többet mond neki ezer szónál, és a naszád teljes sebességgel felém tart.

Az ablakból semmit nem láttam, csak a ködfüggőnyt, aztán amikor szétvált, egy másikat. De tudtam, hogy hamarosan valami jóval szilárdabb kerül elélem. Gázt adtam, és erősen megmarkoltam a kormánykereket. A térkép szerint egyenesen a Hecate-kanyon közepének tartottam, de még mindig vagy másfél kilométerre voltam tőle.

Még hat hete sem volt, hogy a Szent Bertalan-kolostorban először láttam havat életemben, aztán hamarosan annyit kaptam belőle, amennyi egy életre elég volt. Aztán jött Magic Beach, életem első tengerparti városa. Elsőre nagyon barátságosnak tűnt a kolostort betemető hóviharhoz képest.

Most a köd lepte tengeren hajókázva hirtelen nagyon elkezdett hiányozni Pico Mundo, és a száraz Mojave-sivatag. Elegem lett a vízből, csak annyit szerettem volna belőle látni ezentúl, amennyiben meg lehet, mosdani vagy amennyivel le lehet öblíteni a klotyót.

A 22-esen a parti őrség rádiója ugyanazokat a kérdéseket ontotta, de most már hozzátett néhány ijedt figyelmeztetést is. Elég ideges voltam nélküle is. Inkább kikapcsoltam a telefont.

A mélységi radar puttyogása egyre gyorsult.

Ekkor ismét felcsendült az Örömóda. Utgard Rolfról alkotott képem alapján Wagner vagy valami gengszterrap sokkal jobban illett volna a személyiségéhez. Mit ártott neki szegény Beethoven, hogy egy ilyen piszkos célokhoz használt telefonra állította be csengőhangnak?

A képernyőn a fehér csatorna egyre szűkül, ahogy közeledett a keskeny kék félholdhoz, a mögötte lévő zöld sávhoz és az utána következő aranyszínű szárazföldhöz, Amerika csodálatos nyugati partvidékéhez.

A csatorna közepén maradni.

Az üzemanyagszintet fölösleges volt figyelni. Már csak pár cseppre volt szükségem a manőverhez. Feszültségmérő. Francba a feszültségmérővel. Szerintem nem is tudja szinte senki, hogy mire való. De akkor is ott terpeszkedett a bal alsó sarokban, gúnyosan vigyorogva mindenkire, aki nem volt egész életében feszültségmérő-figyelő tengerész. Olajszintmérő, vízhőmérséklet-mérő, fordulatszám-mérő: csupa felesleges, haszontalan adat.

A tengerészeti technológiának fenntartott minden tisztelem a mélységi radarra irányult, amely egyre gyorsabban és gyorsabban jelzett.

Sebtében összedobott tervem arra alapult, hogy az atombomba ugyanúgy nehezen robban be ütésre, mint a dinamit. A dinamitot falhoz vághatjuk, ütögethetjük kalapáccsal, szurkálhatjuk késsel - amennyire tudom, nem robban fel. Egy szikrától a levegőbe repül az egész, de ha valakinek az, az ötlete támad, hogy húszezer dinamitrudon áthajt egy kamionnal, a haja szála sem fog görbülni.

A tiszta nitroglicerin, az már más tézsza.

A bombákat elkülönítettem a gyutacsoktól, pontosabban azoktól a dolgoktól, amelyekről úgy gondoltam, hogy gyutacsok. Akkoriban nem voltam atomfizikus - mint ahogy most sem vagyok az -, de olyan biztos voltam benne, amennyire csak egy nem fizikus biztos lehet, hogy rázkódásra vagy ütődésre egyik sem fog elpárologtatni.

A köd továbbra sem vonult vissza. Mindenütt köd, köd, köd.

Széles terpeszbe álltam, megvettem a lábamat, nekidőltem a műszerfalnak, és még erősebben markoltam a kormányt.

A szonár egyre gyorsuló jelzése most már teljesen aszinkronban volt az Örömóda futamaival, én pedig kiválasztottam a szerintem utolsó pillanatot, és megnyomtam a LEÁLL gombot.

Markoltam a kormánykereket, próbáltam tartani az irányt, de leginkább csak kapaszkodtam.

A hajón nincs fék. A megállításának egyetlen módja, ha hátramenetbe kapcsoljuk. A leállítás megakadályozza a további gyorsulást, de semmi hatása nincs a lendületre. Márpedig a csatornán jelentős lendülettel haladtunk végig. A víznek persze van némi közegellenállása, de korántsem akkora, mint gondolják, főleg olyan hajóknál, ahol a tökesúly kicsi, a fenék pedig gömbölyű.

Mindezt ezekben a pillanatokban voltam kénytelen megtanulni.

A homok ellenállása, mint bizonyára sejtik, nagyobb a vízénél, a sáré pedig még a homokénál is. Nem állítanám, hogy éreztem, amikor a hajó a homokos fővényről felfutott a parti sárba. Én csak arra emlékszem, hogy az egyik pillanatban a csatorna még elég mély volt, a következő pillanatban meg már nem volt elég mély.

A golyótól átütött ablak, úgy, ahogy volt, összetört, és a fedélzeten minden rögzítetlen tárgy repült egyet, mint a földrengésnél. Engem nem ütött meg semmi, ami arra vallott, hogy Utgard dicséretes alaposággal tartotta be a biztonsági előírásokat. A lábam ugyan kicsúszott alólam, de kapaszkodtam a kormánykerékbe.

A hajó csikorogva, recsegve, pattogva, sziszegve és nyöszörögve, egyre emelkedő orral kimászott a vízből, mint egy őskori kétéltű, amelyik úgy döntött, hogy most már elég fejlett a szárazföldi élethez.

Amikor a hajó végül megállt, talpra kecmeregtem, de begörcsölt kezem egy hosszú pillanatig képtelen volt elengedni a kormányt.

Negyvenegy

Bár leállítottam a motort a becsapódás előtt, és a dízelolaj sem olyan gyúlékony, mint a benzin, azért mégis előfordulhatott, hogy tűz üt ki. Az előző kérdésre, hogy felrobbannak-e ütődésre a termonukleáris fegyverek, megnyugtatóan nemleges választ kaptam. A tűz valószínűleg nemigen árthatott az acélburkolatnak, így amiatt nem aggódtam, hogy ha mégis kiütne, kiszabadulna a sugárzó anyag. Amikor végre el tudtam mozdulni a kormánytól, felkaptam a táskát a gyutacsokkal. Korábban annyira igyekeztem, hogy többé-kevésbé biztonságos helyet találjak neki, hogy észre sem vettem, milyen nehéz. Egyenként másfél-két kilóra becsültem a gyutacsok súlyát, ez összesen legfeljebb nyolc kilót jelentett, a csomag azonban legalább másfélszer ennyit nyomott.

James Bond, főleg ez a legújabb, Dániel Craig-féle úgy kapta volna fel, mintha politikusok ígéretei lennének benne, aztán olimpiai bajnok hosszútávfutókat megszegyenítve eltűnik vele a balfenéken. Mondjuk, Bondnak megvan az, az előnye, hogy az étrendje túlnyomórészt martiniból áll. Én a vörösbornál erősebbet nem iszom, azt is ritkán.

Motyogtam valami sértőt a bomba tervezőiről, akik mindent nagyobbra alkottak, mint amekkorának lennie kellett volna, és nem spóroltak az értékes alapanyagokkal. Kicipeltem a táskát a kormányfülkéből, becsuktam az ajtót, és egy kicsit nekidőltem.

A vontató kicsit balra dőlt, és lejtett a tat felé is, mivel az orra megemelkedett. A nedves fedélzet eddig viszonylag könnyű terep volt, így azonban sokkal izgalmasabbá vált. Ahogy mondani szokás, úgy csúszkáltam végig rajta, mint malac a jégen. Elgondolkoztam rajta, hogy egyáltalán hogy kerül a malac a jégre, de ekkor a köd alatt megláttam, a földet.

Átdobtam a táskát a mellvéden. A gyutacsokat dupla filczsákba csomagolták, mintha valami puccos áruházban vették volna őket. Ezért aztán nem csattantak nagyot a földön. Én is

átmásztam a korláton, leugrottam, és megfogadtam, hogy részemről ennyi volt a tengerészélet. Korábban sokszor megszegtem az ilyen ígéreteket, de most, ebben a pillanatban teljesen biztos voltam benne, hogy a továbbiakban szárazföldi patkány maradok.

Megfontoltam, hogy bemenjek-e egyenesen a Hecate-kanyonba, ahol prérifarkasok kóborolnak, és még legalább két lány - Arliss Clerebold áldozatai - hever eltemetve valahol.

Na, nem.

Inkább felkaptam a csomagot, és továbbra is oldalra dőlve, mintha még a síkos fedélzeten ereszkednék, északra indultam a parton. A végeláthatatlan fehérségben csak a víz vonalát tudtam követni.

A térkép szerint a partvidék félhold alakú volt, és a kanyon meredek sziklafala szegélyezte. A falat az északnyugati végén lehetett megkerülni, és haladni tovább északra, a kikötő felé. Amikor tetőzött a dagály, ez a rész, a félholdon belül, biztos víz alá került, de most szerencsére nem tetőzött, és jól kilépve két-három perc alatt kijutottam belőle. Feltűnt egy kis emelkedő, amely vagy fél kilométer hosszan húzódott. Követtem, majd a végén befelé fordultam, és addig gyalogoltam, amíg el nem értem Magic Beach utcáit, amelyeken újra észak felé indultam.

Fáradt voltam. Ezt persze bőven indokolták az éjszaka eseményei. Úgy éreztem, minden jogom megvan arra, hogy lefeküdjek aludni a járdára, és magasról tegyek a reggeli görkorcsofolyókra. Na, bumm, még egy akadály a botos bácsik és járókeretes nénik mellett.

Csakhogy a fáradtság önmagában nem magyarázta meg, miért egyre nehezebb a táska. Persze, ha valami súlyosat cipelünk, az mindig egyre nehezebbnek tűnik, de a táska súlya villámgyorsan nőtt. Még tíz perce sem indultam el, de már kétszer olyan nehéz volt, mint akkor.

Óvatosan megközelítettem Hutch Hutchison házát. Bár nem kellett félnem attól, hogy Utgard Rolf vár odabent, Hoss Shackett pedig valószínűleg a haját tépte valahol, és azt tervezgette, hogy megváltoztatja a személyazonosságát, sőt lehetőleg a nemét is, de például a két vörös nyugodtan leselkedhetett errefelé, mint a zsákmányra leső pók.

Mire bementem a garázs melletti kiskapun, már két kézzel kellett cipelnem a táskát. Mintha az a bizonyos zongora lett volna benne, amelyet Stan és Pan próbál feltuszkolni a lépcsőn. Letettem a kovácsoltvas szék mellé, amelyre este kiterítettem a farmerem és a zoknim. Kinyújtottam és forgattam a karom, hogy ellazítsam az izmaimat.

Arrébb mentem a háztól a garázshoz, ahol kinyitottam a Birdie Hopkinstól kapott mobiltelefont, és felhívtam a Szörny tanyát. A harmadik csengés után Annamaria vette fel.

- Én vagyok - mondtam. - Blossom?
- Pattogatott kukoricát csinál. Tündéri nő!
- Tudtam, hogy szeretni fogod.
- Mindig velem marad.

Furán fejezi ki, hogy sosem felejt el Blossomot, gondoltam.

- Én is megyek hamarosan - mondtam. - Egy órán belül. Ha neked is megfelel, el kéne tűnnünk a városból.

- Lesz, ami lesz.
- Na, már megint.
- Te vagy a védelmezőm, és én a védenced. Azt tesszük, amit te jónak látsz.

Nem értettem, hogy miért nehezedik rám nagyobb súly, mint amikor a halálhajón négy atombomba volt a birtokomban, gyutaccsal együtt.

Amikor nem válaszoltam, folytatta:

- Bármikor meggondolhatod magad, Odd Thomas.
- Felrémlett az alakja az olajlámpa fényében. Meghálnál értem?
- Én pedig igent mondtam, és elvettem a harangot.

- Nem - válaszoltam. - Veled maradok. Akármi legyen is. Végig. És most el kell hagynunk a várost. Egy óra múlva ott vagyok.

Becsuktam a telefont, és zsebre tettem.

Bár Ozzie Boone gyámkodásának és a négy megírt könyvemnek köszönhetően szereztem némi jártasságot a nyelvben, képtelen voltam szavakba önteni az érzést, ami hirtelen elfogott. Végiggondoltam, mi vagyok én. Például gyilkos. A jó ügy érdekében, meg minden, de mégiscsak gyilkos. És bolond. Egy örült anya és egy önimádó apa egyetlen gyermeke. Egy becsődölt hős. Egy összezavarodott kisfiú. Egy srác, aki csak úgy él bele a világba. Eltévedt útkereső.

Nem volna szabad kincset bízni olyasvalakire, mint én. Nem tudtam, hogy Annamaria maga a kincs, vagy a gyereke, esetleg valami titokzatos dolog, amiről még nem is tudok, de azt tudtam, hogy van valami kincse, amelyet meg kell védelmezni. Ebben olyan bizonyos volt, hogy engem is meggyőzött.

Bármennyire sejtettem, hogy alkalmatlan vagyok erre, éreztem, hogy ez a kötelességem és a jutalmam is. Szóval nem tudom leírni, mit éreztem. Valami mélységes alázatot. Nem olyat, amelyet a gyenge érez a hatalmasok árnyékában, hanem amit egy veréb érezne, ha apró szárnyain neki kellene a haldokló Föld minden élőlényét egy új világba menekítenie.

És még csak azt sem tudtam, miért érzem ezt, hiszen fogalmam sem volt róla, mi a feladatom. Vagy lehet, hogy legbelül tudtam, de nem árultam el magamnak, mert a tudat megbénított, kővé változtatott volna, mint az élő fát az évezredek.

Negyvenkettő

Felkészülve arra, hogy a két vörös meglátogatta Hutchot, és ő nem győzte meg őket az alakításával, megvizsgáltam Valonia pisztolyát. A tizből kilenc golyó még a tárban volt. Kibiztosítottam a fegyvert.

- Na, most ugrik a majom a vízbe - mormogtam, pedig pont a vízből egy életre elegendő lett ma.

Virágcserep, gyógyszeres doboz, pótkulcs.

Ajtó nyit. Csend. Halvány fahéjillat. A szekrényekbe épített lámpácskák aranyló fénye.

Minden a helyén. Sose jó jel.

Ugyanúgy lopakodtam át a konyhán, be a hallba, mint este, csak nadrágban. Belestem az ajtón, és láttam, hogy Hutch ott ül a fotelben, ahogy hagytam. Csak a könyvet rakta le azóta, és most halkán hortyogott. Visszazártam a pisztolyon a biztonsági reteszt, és zsebre raktam az apró fegyvert.

Hutch valószínűleg megvacsorázott, amíg távol voltam, és utána ült vissza tévézni. Egy régi filmje ment éppen, de levette a hangot. Álltam, és néztem a némafilmet.

Az isteni Deborah Kerr volt a partnere, ugyanolyan gyönyörű, mint a Blimp ezredes élete és halálában, épp olyan megrendítő, mint a Félévente randevúban, elegáns, mint a Jó reggelt, búbanat! - ban, és ártatlan, mint a Fekete nárciszban.

Hutch akkoriban nem volt ilyen gólyaszerű. Magas természetével és sörényével inkább egy oroszlánra hasonlított. Az idő még nem változtatta az arcát két szemöldökből, egy csörszerű orrból és egy csapott állból álló karikatúrává.

Bármiről is beszéltek éppen Deborah Kerrel, igencsak hevesen tették. Gyengéden átkarolták egymást, és olyan biztos volt, hogy csókolózni fognak, mint ahogy a villámot követi a mennydörgés.

- Csodálatos volt - mondta Hutch, aki időközben felébredt.

- Szerelmes volt belé, uram?

- Hogyne. Távolról. De hát érinthetetlen volt. Igazi dáma.

Közben megtörtént a csók. Megint néhány szó. Újabb csók. A kép egy európai csataterre váltott. Hutch felsóhajtott.

- Fél évszázad úgy elszalad, mint egyetlen esztendő. Egy pillanatot se pazaroljon unatkozásra vagy álmodozásra, fiam.

- Mindent megteszek, hogy elfoglaljam magam - biztosítottam. Feljebb ült a fotelben.

- Sajnálattal kell közölnöm, hogy senki nem kereste.

- Én viszont örömmel hallom.

- Pedig elsőpró alakítást nyújtottam volna, világgraszólót! Remek dolog ám a színészkedés, fiam! Ha az ember eleget alakít másokat, a saját személyével nem kell annyit törődni.

- Ma nekem is valaki más bőrébe kellett bújnom. Harry Lime-nak adtam ki magam.

- Ehhez azért pofa kell, fiatalember! Maga nem Orsón Welles!

- Ezzel nem is ellenkeznék, uram.

- Annak idején majdnem én kaptam A harmadik ember főszerepét. De nem sajnálom Joseph Cotten-től. Óriási színész volt.

Leültem a lábtartó sámlira.

- Mr. Hutchison...

- Hívjon Hutchnak! Mindenki úgy hív.

- Igen, uram. Szóval, mint tudja, nem volt sok ruhám, amikor idekerültem...

Felvillanyozva előrehajolt ültében.

- Holnap megyünk a turkálóba! Nem tudom kiverni a fejből, amióta beszélt róla!

- Ööö, igen, hát valójában azt akartam mondani... szóval felmennék pulóvert cserélni. És nagyon sietek, úgyhogy arra kérném, ha nem túl nagy kényelmetlenség, legyen szíves, és tüntesse el innen a ruháimat.

Értette, de nem akart hinni a fülének.

- Merőben különös kívánság.

- El kell mennem innen, uram.

- De hát miért? - kérdezte, felemelve az egyik kezét, amely valaha Deborah Kerrt ölelte. - Ja, igen, persze. A nagydarab kecskeszakállas meg a vörös hajú, lehet, hogy rossz fogú.

Feltételezem, hogy nem sikerült elsimítaniuk a nézeteltérésüket.

- Nem egészen, uram.

- És most olajra kell lépnie, mi?

- Pontosan.

- Egyszer nekem is kellett.

- És Henry Fonda lihegett a nyomában.

- A maga nyugodt módján. Azt hiszem, jobb lett volna, ha lelő.

- De hiszen ártatlan volt!

- Van, hogy az ártatlanok hálnak meg. A közönség szereti a tragédiát. - Elkomorult az arca. - Fiam, maga egyetlen táskával jött ide, és most, hogy elmegy, csak azt viszi, ami magán van.

- Nem szeretek cipekedni.

- De gatyát mindig húzzon.

- Igyekszem, uram.

- Hívjon már Hutchnak! Szóval ezek a turkálós ruhák... járnak valamiféle kötelezettséggel?

- Ezt nem egészen értem.

- Ha valaki a turkálóban vesz ruhát, azzal kötelezi magát arra, hogy amikor elhordta, továbbadja valakinek, aki szegényebb nála?

- Jaj, nem, uram. Nyugodtan kidobhatja őket.

- Akkor jó. Azt hittem, van valamiféle szabályzat. - Félrehúzta a lábáról a takarót, és készült felkelni a fotelből.

- Még volna valami, de alig merem megkérni rá - mondtam.

- El akarja vinni a maradék sütit is, ugye? - kérdezte csüggedten.

- Nem, dehogyis, az, az öné.

- Jaj, hál' isten! Csodás!

- Azt akartam kérdezni, uram, hogy kölcsönvehetem-e az egyik kocsiját.

- Hát persze! Maga kivételesen jó sofőr.

- Rizikós lenne busszal vagy vonattal eltűnni a városból.
- A tömegközlekedést biztos figyelik.
- Így van. De ha elvihetném a kocsiját Santa Barbarába, ott tudnám hagyni az unokaöccsénél, ő meg majd visszajuttatja önhöz.

- Na és magával mi lesz utána? - vont a fel aggodalmasan a szemöldökét.

- Majd csak lesz valahogy. Nekem ez be szokott jönni.

- Ijesztően hangzik.

- Pedig nem az. Bár elég izgalmas. - Felálltam a sámliról. - Akkor én átöltözöm, és megyek. Ahogy kinyújtotta a lábát, mintha mindkettőben két-két térdízület lett volna.

- Hozom a koci kulcsait. A konyhában találkozunk.

- Jó - mondtam. - Kéne egy zseblámpa is. De most már tényleg ennyi.

- Világos, szökéshez nem árt egy zseblámpa. Hozom.

A szobámban jöttem rá, hogy itt hagyok egy rakás Sinatra-életrajzot is. De gyanítottam, hogy nem lesz rájuk szükségem többé.

Kimentem a fürdőszobába, derékig levetkőztem, és megmosakodtam, vigyázva, hogy ne érjek a letapasztott sebhez. Tiszta pólót vettem, meg egy pulóvert, amelyre a változatosság kedvéért semmi sem volt írva.

Amikor lementem a konyhába, az asztalon ott láttam a zseblámpát és a Mercedes kulcsait.

- Uram, a Mercedest nem vihetem el!

- Sokkal jobb álca, mint az Explorer! Arra esetleg számíthatnak, hogy egy tornacipős-pulóveres fiatalember Explorerrel menekül a városból, de hogy Mercedesszel, arra soha.

- Mégis inkább az Explorert vinném.

- Megtagadom, hogy odaadjam az Explorer kulcsait! És most én vagyok a rendező!

- De...

Hutch egy celofánba tekert csomagra mutatott a konyhaasztalon. Akkor vehette ki a fagyasztóból, jeges volt, és az állt rajta, hogy Sertésbőrke.

- Ezt vigye magával.

- Húha, köszönöm, uram, imádom a bőrkét, de tudja, jó ideig nem lesz alkalmam főzni, és...

- Az csak egy kód, hogy tudjam, mi van benne. Ha Marhanyelv lenne ráírva, húszasokkal volna tele. Ha Borjúmirigy, akkor fele húszas, fele százas.

- Pénz? Na, nem. Nem, nem, nem. Ezt nem fogadhatom el.

- Van bankszámlám is, de azért teljesen nem bízom meg a bankokban. Kilencéves koromban elég sok ment csődbe egyszerre.

- Van pénzem - erősködtem. - Félretettem a fizetésemből.

- Az nem elég. Szökéshez sok dohány kell, ezt a magam bőrén tapasztaltam.

- De ez túl sok!

- Hát ezt honnan tudja? A Sertésbőrke történetesen az egydolláros kötegek kódja.

- Mire jó ez a kódolás, uram?

- Ahhoz magának semmi köze. Elővarázsolt egy rózsaszín zacskót, amelyen sárga madarak röpködtek kék szalaggal a csőrükben. Beletette az úgynevezett disznóbőrkes csomagot, és két aranyozott fülénél fogva átnyújtotta. Magam elé tettem a kezem, hogy elhárítsam.

- Nem. Tényleg nem lehet.

Az arca elsötétült, nem szokott hozzá az engedetlenséghez. A hangja olyan lett, mint egy hadvezéré, aki olyasmit követel a katonáitól, amiről azt hiszik, képtelenek rá. Szabad kezét ökölbe szorítva felemelte.

- Katona! Elveszi, és jóra használja! Nincs kifogás, nincs visszafőzés! Értve vagyok?

Annamaria mesélte, hogy mások szoktak neki pénzt adni, de nem hiszem, hogy erőszakkal tukmálták volna rá.

- Nagylelkű öntől, uram.

Kilépett a szerepéből, elvigyorodott.

- Ne butáskodjon, vigye csak. Ez úgyis Rágcsi pénze.
- A rettenthetetlen nyúlé?
- Dől hozzá a pénz, én meg nem tudom, mit kezdjek vele. Átvettem a csomagot.
- Ha valaha gyerekeim lesznek, uram, mindnek megveszem a teljes Rágcsi-sorozatot.
Ahogy eltettem a zseblámpát, a fagyott pénzt és a Mercedes kulcsait, Hutch megkérdezte:
- Mit gondol, vacsora alatt, meg úgy egyáltalán ma este hányszor fertőtlenítettem a kezem?
- Nos... Csirkét evett, és bár imádja az ízét, mégis ideges lesz tőle, a szalmonelláról meg az E. Coliról szóló cikkek miatt. Úgyhogy, mondjuk... hússzor?
- Találgasson újra.
- Harmincszor?
- Ötször - jelentette ki jól látható büszkeséggel.
- Csak ötször?
- Ötször - ismételte.
- Ez már valami, uram.
- Ugye? Most is, hogy a pénzes csomagot fogdostam, szinte elepedek egy kis gélért! De nem fogom használni.
- De nem lesznek elvonási tünetei, ugye?
- Nem, nem. Fokozatosan szokom le. A bátyám heroin függő volt. Megpróbálta egyik pillanatról a másikra abbahagyni. Rémes volt.
- Igen, uram. Az ifjú Anthony Perkins.
- Annyira tönkretette a dolog, hogy később embereket szurkált le az anyja ruhájában! A minimálisra csökkentem az adagomat, de ezt nem kockáztatom meg.
Egymásra mosolyogtunk.
- Vigyázzon magára, fiam!
- Fogok, uram. Ön is. Elindultam az ajtó felé.
- Odd!
Megfordultam.
- Azért jó móka volt ez az egy hónap, nem?
- De még mennyire, hogy az volt, uram.
- Jó. Nagyon jó. Reméltem, hogy maga is így érez.
- Sötét ez a világ, uram. De ez a része, ez a ház nem. Öröm volt önnél dolgozni. És megismerni önt.
Kinyitottam az ajtót.
- Fiam!
Újra megfordultam.
- Lehet esetleg... hogy megöleljem?
Letettem a csomagot, és visszamentem hozzá. Magassága és erőteljes fellépése miatt nem is látszott, milyen törekeny.
- Emlékszik a fiamra, aki elesett a háborúban? - kérdezte, amikor meg tudott szólalni.
- Jamie-re, aki sosem létezett?
- Rá bizony. Na, hát, ha valaha is elvettem volna egy Corinna nevű nőt, és lett volna egy Jamie nevű fiunk, akit elveszíték, hát most tudom, mit éreztem volna akkor.
Sokszor meglepett már. Most én is magamat, azzal, hogy meg sem tudtam szólalni. Csak amikor már újra felvettem a csomagot, és odaléptem az ajtóhoz.
- Azon leszek, hogy egy nap visszajöhessenek, uram.
- Mindenki Hutchnak hív.
- Igen, uram. Szóval, ha majd visszajöttem, elviszem egy turkálóba.
Az ajkába harapott és bólintott.
- Jó. Akkor jól van. Most eszem egy sütit.
- Meg egyet helyettem is.

- Mennyei. Jó, persze. Kettőt eszem. Kiléptem az ajtón, és becsuktam. Nem tudtam rögtön elindulni, csak álltam, és kimondhatatlan hálát éreztem azért, hogy az életem minden borzalom ellenére is tele van ilyen bájos pillanatokkal.

Negyvenhárom

A bombák gyutacsait tartalmazó táska időközben olyan nehéz lett, hogy minden erőmre és eltökéltségemre szükségem volt ahhoz, hogy a garázsba cipeljem, és beszenvedjem a Mercedes csomagtartójába. Kicipzárastam, belevilágítottam, de semmi más nem volt benne, csak amit eredetileg beleraktam.

A pszichikai magnetizmusra támaszkodva belehajtottam a ködbe, és elindultam keresni egy telefonfülkét. Valahol az utcákon nyilván ott járkált Hoss Shackett rendőrfőnök is, próbálva menteni a tervet a négy város elsöpréséről, netán menekülve az igazság elől, esetleg keresve a homokszemet a gépezetben, jelenlegi szerencsétlen helyzetének okozóját.

A rendkívül élénk képzelőtehetségű homokszem pedig aggódott a rendőrfőnök miatt, mert kis homokszívében tudta, jól tudta, hogy ha találkozik vele, akkor az nem a Rendes Hoss Shackett Rendőrfőnök lesz, hanem az a Hoss Shackett, aki kiscicákat fal be, és a csontjaikkal piszkálja a fogát.

A magnetizmus egyetlen hátulütője, hogy néha pont ahhoz a személyhez vezet, akit el akarok kerülni. Ugyanis éppen az állandó aggódás megakadályozza, hogy kizárjam az illetőt a gondolataimból.

Ha a tudatomból sikerül is kiszorítanom, az a fránya tudatalatti akkor is működik tovább. Így hát félelmeim tárgya gyakran megtalál - fordított pszichikai magnetizmus -, vagy én találom meg őt, éppen a legrosszabb pillanatban.

Ezért aztán minden erőmet megfeszítve koncentráltam arra a telefonfülkére. Telefonfülke, telefonfülke, telefonfülke.

Amióta elterjedtek a mobilok, egyre nehezebb nyilvános telefont találni. Egy napon a telefon csak egy chip lesz a fül alá beültetve, és a mobiltelefon ugyanúgy elavul, mint a pénzbedobós, amelynek lassan, de biztosan átvette a helyét. Azok, akik folyamatosan magyarázzák nekünk a világot, és hogy hogyan kell gondolkodnunk róla, ezt „haladásnak” fogják hívni. És ha valaki keres a kormánytól, a beépített jeladónak köszönhetően mindig tudja, hol talál.

Mindez hosszú távon ahhoz fog vezetni, hogy egyre többen áhítják az Új Rendet, amely véget vet a céltalan vitázásnak és a régi, elaggott világnak. Mindent, ami van, eltörölnek, és bár megijesztenek majd a változások, azok, akik képesek formálni a társadalmat, meg lesznek róla győződve, hogy egy idő után mindenki imádni fogja ezt a rendet, úgyhogy jobb, ha kussolsz.

Mialatt azon töprengtem a megvakult éjszakában, hogy az lesz-e az én sorsom is, mint Sámsoné, akinek kinyomták a szemét, és bebörtönözték Gázában, a magnetizmus és a Mercedes egy bolt parkolójába vitt, ahol volt nyilvános telefon.

Nem akartam Birdie Hopkinsra hozni a bajt azzal, hogy a mobiljáról telefonálok, amit később lenyomozhatnak, úgyhogy bementem a boltba, vettem egy doboz aszpirint meg egy kólát, és váltottam némi aprót a telefonhoz.

Bevettem két aszpirint, aztán felhívtam a tudakozót, és megkérdeztem tőle az FBI és Nemzetbiztonsági Hivatal legközelebbi irodáinak számát. Felhívtam az FBI-t Santa Cruzban, és beszámoltam nekik a Hecate-kanyon szájánál megfeneklett vontatóhajóról meg a rajta lévő atomfegyverekről. Azt javasoltam nekik, hívják fel a parti őrséget, akik megerősíthetik, hogy kifutott a kikötőből egy ilyen hajó, és figyelmeztettem őket, hogy Hoss Shackett rendőrfőnök is azok között van, akik megszervezték a bombák ideszállítását.

Az ügynök azzal a türelemmel hallgatott, amivel nyilván azokat a lakossági okfejtéseket is hallgatni szokta, hogy minden földlakónak alufóliából készült sisakot kell viselnie, hogy a földönkívüliek ne tudjanak olvasni az agyunkban. Aztán ahogy egyre részletesebben meséltem,

jobban odafigyelt. Aztán még jobban. Minden trükköt bevetett, hogy ne tegyem le, és áruljak el valami olyan részletet, amely alapján azonosíthatnak. A végén már majdnem ott tartott, hogy emlékművet kapok Washingtonban, bélyegre nyomják az arcom, és hetvenkét huri fog kényeztetni, de már itt a földön.

Letettem, és ugyanazzal a módszerrel, ahogy idetaláltam, elindultam Charles Moran tiszteletes templomához, aki nem is tudta, hogy az én jó-voltomból nem kellett ma éjjel megölnie a feleségét és saját magát.

A paplakot egy udvar választotta el a templomtól, benne mindenféle bütykös meg tuskés absztrakt szobrok álltak. Párszor majd összeszartam magam tőlük, ahogy hirtelen előbukkantak a ködből. Végül eljutottam a templomnak ahhoz a sarkához, amelyet a sekrestye foglalt el. Az ajtó zárva volt.

Feltételeztem, hogy a derék tiszteletes és a felesége a büntelenek mély, csendes álmát alussza, úgyhogy Valonia pisztolyának agyával betörtem a sekrestye ablakát. Benyúltam, megkerestem a kilincset és kinyitottam az ablakot. Bent bekapcsoltam a zseblámpát, betájoltam magam, és a nyitott ajtón átmentem a szentélybe.

Ha villanyt gyűjtök, azzal megkockáztattam volna, hogy nemkívánatos figyelmet vonok magamra, amelybe per pillanat mindenfajta figyelem beletartozott. Mellesleg ezzel a károsanyag-kibocsátásomat is csökkentettem, bár szerintem négy atombomba hatástalanításával már így is elég nagy pluszban voltam ezen a téren.

A padban az énekeskönyvek között megkerestem az odarejtett tárcákat. Whittle-ére nem volt szükségem, de a jogsim jól jöhetett, ha mondjuk, lemeszel egy rendőr Hutch Mercedesével. Megkerestem, zsebre vágtam, Whittle tárcáját meg hagytam, ahol volt.

Ebben a pillanatban felgyulladt a villany. A szentélyből a sekrestyébe vezető ajtóban ott állt Hoss Shackett rendőrfőnök.

Negyvennégy

Hoss Shackett rendőrfőnök nem nézett ki valami jól. A kihallgató szobában történt affér során lehorzsolta a homlokát, szerzett egy monoklit meg egy véraláfutást, ami arca bal felét sötétbe borította. Az orra valaha olyan büszke és egyenes volt, hogy bármelyik szadista diktátor megirigyelhette volna, most viszont leginkább egy mutáns padlizsánra hasonlított. Tömör kefefrizurája mintha elhervadt volna.

Gondoltam, valaki megtalálta a tárcámat, és rájött, hogy vissza fogok jönni érte.

- Lime. Harry Lime - cáfolt rá a rendőrfőnök, aki ezek szerint nem tudta, hogy Odd Thomasnak hívnak.

- Szép jó estét, rendőrfőnök úr! - mondtam, és az övembe dugtam a lámpát. - Remek színben van!

- Mit keresel itt? - kérdezte, de a kérdőjel elé még beiktatott egy nem túl eredeti, viszont annál undorítóbb jelzőt.

- Reménykedtem, hogy van még magánál csoki - mondtam. - Rájöttem, hogy hiba volt visszautasítani azt a felet.

Sántikálva felém indult, de két lépés után megállt, mintha nem akarna túl közel kerülni hozzám. Most tíz-tizenkét méterre lehetett.

- Mi történt a hajóval? - kérdezte.

- Ez most valami találós kérdés, uram?

- Mit műveltél velük?

- Velük? Több hajó is volt?

- Most nem amnéziázunk, kisköcsög!

- Amnéziás, uram?

A jobb karja eddig a teste mellett lógott, és azt hittem, megsérült a Mr. Sinatrával való

találkozáskor. Most felemelte. Egy akkora mordály volt benne, hogy csak a súlya el tudta volna törni a csuklóját. A cső végére hangtompítót tekert. Erre én előhúztam a kis pisztolyt, amelyet a vontatóhajón tulajdonítottam el. De hát ezzel a fegyverrel ebből a távolságból nem sok esélyem volt.

- Nekem kellene azok a bombák - mondta a rendőrfőnök. - Kellenek, most!

- Van rá mód, hogy kigyógyuljon ebből a függőségéből, uram.

- Ne szórakozz velem, kisfiam! Nekem már nincs vesztenivalóm!

- Jaj, ne becsülje már alá magát, dehogy nincsen. Arrogancia, önzés, mohóság meg az, az eszelős ragyogás a szemében...

Amikor rám lőtt, a pisztoly csak halkan puffant, mint amikor a rajzfilmekben pofára esik valaki. Úgy gondoltam, meg akar ölni, vagy legalábbis megsebesíteni, de a golyó a padba vágódott, tőlem két méterrel balra. Talán a fejsérülései zavarták Shackettet.

Ha Hutch szerint pofátlanság volt Harry Lime-nak nevezni magam, nem tudom, most mit szőtt volna, mert átmentem Supermanbe.

- Dobja el a pisztolyt, Shackett! A templomban nem akarok kárt tenni a tele kinetikus erőmmel, de ha rákényszerít, ugyanaz lesz, mint legutóbb!

Ez olyannyira hatott rá, hogy gondosan célzott, és újra lőtt. Nem buktam le, részben azért, mert a helyemben Superman sem tette volna, részben mert nem passzolt volna a tele kinetikus mesémhez. Egyébként is olyan bénán célzott, hogy valószínűleg inkább behajoltam volna a golyó útjába, ha megmozdulok. Egy másik padból is záporozni kezdtek a szilánkok.

- Adok egy utolsó esélyt, hogy eldobja! - szoltam a kék ruhás, vörös köpenyes, legyőzhetetlen ember önbizalmával.

- Nem tudom, mi történt abban a szobában - hunyorgott Hoss Shackett a harmadik lövésre készülve. - De ha képes lennél olyasmire, akkor a lábbilincset is le tudtad volna szedni. De nem tudtad!

Egy valóban legyőzhetetlen férfi erre a sekélyes okfejtésre sajnálkozva felnevetett volna, de nekem azt évekig kellett volna gyakorolnom. Ehelyett így szoltam:

- Egy gyerek is észrevenné a hibát a logikájában. A harmadik lövés úgy tíz centivel kerülhetett csak el, de ez is mögöttem csapódott a padba.

- Gyerek? Hozd ide, kinyírom én azt is, ha veled végeztem!

Újra meghúzta a ravaszt, de nem történt semmi. Megint megpróbálta, majd leengedte a fegyvert, és az övéhez nyúlt lőszerért.

Odarohantam az oltárhoz, és négy-öt méterről a lányos kis pisztoly teljes tárát Shackett hasára és mellére ürítettem. A pisztoly jól ki volt egyensúlyozva, és képes voltam végig célra tartani. Három-négy lövés eltévesztette, de legalább öt-hat golyó a testébe csapódott; láttam. A becsapódások ereje a falnak lökte, és minden lövésnél összerándult. De talpon maradt. Fájdalmasan nyögött ugyan, de én ordításra meg halálhörgésre számítottam.

A rendőrfőnök meglepően színpadias mozdulattal feltépte a zubbonyát, felfedve a szétlapult lövedékeket a golyóálló mellényen. Tényleg eltaláltam hatszor, de nem sebeztem meg.

Nem ér.

Ha ezt tudom, a fejére célzok. Azért löttem a felsőtestére, mert jobb célpont volt. A fejet könnyű eltéveszteni, főleg öt méterről, egy játék pisztollyal, olyasvalakinek, aki eleve gyűlöli a fegyvereket.

A rendőrfőnök közben megtalálta az új tárát, és az üresét kiugrasztotta a pisztolyából. Ledobtam a száználmas kis fegyvert, és remélve, hogy nem botlom vagy csúszom meg, rohanni kezdtem a kapu felé. Átvillant az agyamon, hogy esetleg énekeskönyveket vágok hozzá, de mivel kedvelem az egyházi zenét, főleg a gregoriánt és a gospels, na meg tiszteltem a könyveket, inkább visszafogtam magam.

A főbejárat, ahol este bejöttünk a kutyával, kulcsra volt zárva. Két másik ajtó is nyílt az előtérből, de a templom alaprajza miatt biztos volt, hogy a bal oldali csak a harangtoronyba,

vagyis zsákutcába vezethet.

Visszanéztem. Hoss Shackett elindult a szentély ajtajából. Úgy nézett ki, mint Ahab kapitány, akit teljesen a hatalmába kerített a fehér bána megszerzésének vágya. Kirontottam az egyetlen lehetséges ajtón, és egy zárt kőfolyosóra jutottam, amely valami melléképülettel kötötte össze a templomot. A falakat helyes gyerekrájkok borították, a mosolygó szakállas emberről a dicsfény miatt úgy gondoltam, hogy Jézus lehet. Az Isten Fia olyan módokon volt - helytelenül, de lelkesen - ábrázolva, amelyekre valahogy nem emlékeztem a Szentírásból.

Jézus felemelt kézzel virágokká változtatja a hulló bombákat. Jézus mosolyogva fenyegeti az ujjával a sörözni készülő terhes nőt. Jézus megmenti a jegesmedvét a sodródó jégtábláról. Jézus lelángszórózza a CIGARETTA feliratú ládákat. A folyosó végén, egy rajz mellett, amelyen Jézus tofuvá változtatta egy kövér kissrác tortáit, újabb ajtó nyílt egy következő folyosóra, amelyről mindenféle osztálytermekbe lehetett jutni. A végén láttam egy másik ajtót, amely mintha kifelé vezetett volna. Olyan lendülettel rontottam oda, mint Jézus, amikor kiűzte a templomból a műszálas ruhákkal meg ilyesmikkel kufárkodókat.

Az ajtó csak be volt riglizve. Üvegablakai mögött ragyogott a köd, egy utcai lámpa világította meg. Nagyon barátságosnak tűnt a benti, hossos világhoz képest. Éppen kinyitottam volna az ajtót, amikor megláttam, hogy a másik oldalára egy prérifarkas támaszkodik fel a mancsával, és egyenesen rám néz.

Negyvenöt

Amikor az ajtónak dőltem, hogy lássam, egyedül van-e a prérifarkas, az állat kivicsorította mocskos, kusza fogsorát. Az üveget nyalogatta a dög, mintha valami finomság lennék egy automatában, és nem volna elég aprója.

Mögötte a föld közelében nyüzsögtek a sárga szemek, több kojot volt ott, mint amennyit meg tudtam, vagy mertem számolni. Egy másik egyed is feltámaszkodott az ajtóra, a falka pedig izgatottan, de néma csendben kavargott mögöttük.

Annamaria azt mondta ott a mezőn, hogy a minket fenyegető, prérifarkasok többek mint amiknek látszanak. Megértette velük, hogy mi nem vagyunk az övék, hogy távozniuk kell - és el is tűntek. Azt is mondta, hogy nem bánthatnak, ha elég bátor vagyok, de nem éreztem elég bátorságot magamban ahhoz, hogy szembeszálljak egy falka kojottal, amelyeknek van képük olyasvalakit fenyegetni, aki egy vasárnapi iskolában keres menedéket.

Nem is beszélve arról, hogy Annamaria tudott róluk valamit, amit én nem, és ez tette bátorrá. Én viszont bele is halhatok abba, hogy nem tudom.

Gyorsan visszavonultam, behúzódtam egy osztályterembe, és becsuktam az ajtaját. Az ablakain át fény jött be a folyosóról, úgyhogy félrehúzódtam az árnyékba. Hallgatóztam, de nem hallottam Hoss Shackettet.

A prérifarkasok általában csak a közvetlenül a vadonig nyúló települések széléig merészkednek, de időnként akad köztük egy-egy kis Kolumbusz, aki a város szívébe is elindul felfedező útra. Egyszerre egy-kettőnél többet azonban sosem láttam még ilyen messze a természetes élőhelyétől. Meglepően sokan voltak. Igaz, ma már egyszer el akart kapni egy hattagú család, de a prérifarkas rendszeren nem falkában vadászik, hanem először egyedül, aztán a párjával, majd miután a kölykök megszületnek, egy ideig az egész család együtt marad. A nőstény egy alkalommal három-tizenkét kölyköt ellik, ebből néhány halva születik, mások kiskorukban elpusztulnak. Egy nagyobb család nyolc-tíz egyedből áll.

Bár a ködtől nem láttam tisztán, és a képzeletem is hajlamos túlozni, úgy becsültem, hogy ezek legalább húszan vannak. És ha, ahogy Annamaria mondta, többek, mint amiknek látszanak, akkor vajon mik még?

De bármik is voltak, éreztem, hogy Shackették kicsi fia veszélyesebb, mint az összes prérifarkas az óceántól a Mississippig együttvéve. Egyre jobban idegesített, hogy nem hallom.

A zseblámpát letakarva körbenéztem valami fegyver után, bár be kellett látnom, hogy egy vasárnapi iskola nem vethető össze egy fegyverraktárral vagy akár Birdie Hopkins retiküljével. A rendőrfőnök valószínűleg nem olyan lomha, hogy legyen időm agyonverni két táblatorló szivaccsal.

Találtam viszont egy belső ajtót, amelynek az ablakát redőny takarta. A szomszéd terembe nyílt, talán azért, hogy egy oktató egyszerre két osztállyal is foglalkozhasson. Nyitva hagytam, egyrészt, hogy ne csapjak zajt, másrészt, hogy biztosítsam a gyors visszavonulást.

Mindkét teremben volt egy kis szekrény, amelyben elbújhattam, és egy tanári asztal, amely alá pont be tudtam térdelni. Ha viszont Hoss Shackett alaposan átkutatja az iskolát, márpedig biztosra vettem, hogy ezt fogja tenni, esetleg egy-két beosztottja bevonásával, akkor bármelyik búvóhelyen megtalál. Akkor pedig csak az a kérdés, hogy előbb üt szét gumibottal, és aztán lő agyon, vagy fordítva.

Viszont mivel innen is nyílt egy ajtó a következő terembe, és valószínűleg az összesen végig lehetett menni, volt rá esély, hogy Shackett hátába kerüljek, és visszafelé tűnjek el.

Valami megnyikordult. Lekapcsoltam a lámpát, és mozdulatlanra dermedtem. A hang messziről jött, és nem tudtam eldönteni, hogy a folyosóról vagy valamelyik teremből.

Megnézhettem volna, ki lehet-e nyitni az ablakokat, de tudtam, hogy azok mögött is csak a hömpölygő kojot falka várja, hogy velük tartsak a vadonba, mint a kutyák.

Még egy pillanatig álltam meredten, aztán megmozdultam, és felkapcsoltam a zseblámpát. Az ujjaim között szűrve át a fényt, a következő terembe vezető ajtóhoz léptem. A nyitógombra tettem a kezem, és megint megálltam.

Vagy a megérezés, vagy a véremben lévő irdatlan mennyiségű adrenalin azt sugallta, hogy Hoss Shackett ott van abban a teremben. Sőt, nemcsak hogy a teremben, hanem közvetlenül az ajtó túloldalán. És nemcsak hogy ott van, hanem ő is a nyitógombon tartja a kezét, mint én.

Az ablak mindkét oldalán redőny lógott. Ha a saját oldalamon széthúzom, akkor is csak a másik redőnyt láttam volna - kivéve, ha a rendőrfőnök is, éppen akkor kukucskál át, egyenesen a szemembe.

A szívem hevesen vert. A szám úgy kiszáradt, hogy a nyelvem zörgött volna a fogaimon, ha végig merem húzni rajtuk. Ha elfordítom a nyitógombot, azt Shackett megérzi, és pontosan tudni fogja, hol vagyok, míg én még mindig nem leszek biztos az ő helyzetében.

Ha az ember megbénul a rémülettől, egy ponton el kell döntenie, hogy megmozduljon-e végre vagy maradjon úgy, amíg agyvérzést nem kap, vagy őrzöngeni nem kezd. Én ilyenkor mindig a megmozdulást szoktam választani, és most is így tettem.

Elfordítottam a nyitógombot, belöktem az ajtót, és átmentem a szomszéd terembe. Hoss Shackett nem volt sehol.

Kicsit dühös voltam magamra, de nem estem zavarba. A paranormális képességekkel bíró embereknek is nehéz néha megállapítani a különbséget a megbízható előérzet, és az idegbajos félelem között. Ezen nem érdemes dühöngeni, inkább örülni kell, hogy csak az adrenalint termelő mellékvesevelő működött rosszul, és nem az egész mellékvese, mert akkor szőr nőne a tenyeremen, és megindulna a tejtermelés.

Néhány lépés után valami furcsa zaj állított meg. Ritmustalan kattogás és kopogás volt. Először nem tudtam, hova tegyem, aztán rájöttem, hogy a termekben élelem után szaglászó prérifarkasok karmai kopognak a linóleumon.

Shackett biztos kinyitotta a kivezető ajtót, úgy jöttek be. De ha így volt, hogyhogy se nem ordított, se nem lőtt rájuk?

Ha jól számoltam a termeket, akkor a következő ajtónak a T alakú épület rövidebb, bejárati folyosójára kell nyílnia. Oda nyílt.

Nem volt valami nemes gondolat, de erősen reméltem, hogy a rendőrfőnököt darabokra tépték a prérifarkasok. Viszont mivel sem acsargást, sem ordítást nem hallottam, erre nemigen volt esély.

Amint kiléptem az ajtón, balra fordultam, és rohantam a templomba vezető folyosó felé. Bevágtam az ajtót, de amikor visszanéztem, láttam, hogy a kilincs nem akadt be, és az ajtó megint nyitva.

Átrohantam a jézusos rajzok között, közben láttam egy olyat is, amit eddig nem: Jézus megszökteti az állatokat egy vágóhídról. Az ajtóból visszanéztem, és láttam, hogy kojotok nyomulnak be a folyosóra. Csóválták a farkukat örömben, hogy végre olyan inyencfalatra találtak, mint én. Rájuk csuktam az ajtót, és ezúttal meggyőződtem róla, hogy tényleg becsukódott.

A főkapu még mindig be volt zárva, úgyhogy elindultam keresztül a templomon, arrafelé, ahol bejöttem.

Mivel a prérifarkasok maguktól nem tudtak behatolni az épületbe, és egyszer sem hallottam a rendőrfőnök rémült vagy fájdalmas kiáltását, arra kellett gondolnom, hogy direkt engedte be őket, és most segítenek neki megkeresni engem. De ennek nem volt semmi értelme. Az ember és ragadozók nem alkotnak közös falkát, még Kaliforniában sem.

Valami fölött átsiklottam. Nem ez lenne az első eset.

Siettemben sem felejtettem el, gratulálni magamnak az éles eszemért. Most, hogy rájuk zártam az ajtót, a prérifarkasok mind ott tolonganak a folyosón, nekem meg szabad az utam a Mercedesig.

A sekrestyében ropogtak a lábam alatt a betört ablak cserepei. Nyilván Hoss Shackett a közelben volt, amikor behatoltam, meghallotta a zajt, és ő is ugyanott jött be, ahol én. Hogy mit keresett erre, azt nem tudtam, és nem is kellett tudnom. Kíváncsiság egyenlő gyors öregedés. Most csak az számított, hogy elérjem a Mercedest, és elhúzzam a belem, mielőtt a rendőrfőnök meglátja, milyen kocsival vagyok.

Kiléptem az ajtón a ködbe, amelyet most több lámpa, fényé is átszelt, mind a vérfagyasztó szoborpark túloldaláról jött. Talán Moran tiszteletest felkeltette egy szegény hívő, akinek elfogyott a tűzifája, és nem tudott zabkását főzni a hat árván maradt unokahúgának, akiket a roskadozó viskójában nevel. A tiszteletes meg mindjárt elindul szerezni neki valami melegítő kaját meg egy rekesz ásványvizet. De bármire készült is, úgy gondoltam, semmi közöm hozzá. Amikor azonban megláttam, hogy a harangtorony körül is gyülekeznek a prérifarkasok, hirtelen úgy éreztem, hogy mivel már a templomba sem mehetek vissza, mégiscsak megkérdezem a tiszteletest, nincs-e szüksége segítségre.

Talán a prérifarkasok is félték a modern szobrászat termékeitől, talán énbőlőlem sugárzott valami eddig ismeretlen erő, mindenesetre a farkasfattyak nem egyenesen felém tartottak, hanem egy átkaroló hadművelettel megpróbálták előbb odaérni a paplakhoz, mint én.

Lévén a bolygó legokosabb, bár ugyanakkor legostobább fájának egyede, irányt változtattam, és a ház másik oldala felé kezdtem rohanni, reménykedve, hogy elérem, mielőtt rájönnek a trükkre.

Csöndben folytatták a vágat, ami nem volt jellemző rájuk. A fajtájuk általában elnyújtott vonításokat hallat vadászat közben, a halál kísérteties, vérfagyasztó énekét.

Ahogy felugrottam a hátsó verandára, láttam, hogy nem sikerült átverni a ragadozókat, és most éppen azon versengenek, hogy melyikük tud előbb a fenekembe harapni.

Nem volt időm, hogy illendően kopogjak, és bejelentsem magam, úgyhogy egyszerűen csak bezuhantam az ajtón, amely legnagyobb megkönnyebbülésemre nem volt bezárva.

Negyvenhat

Bentről bezártam az ajtót, remélve, hogy a kojotoknak nincs kulcsuk. A kedves, takaros konyhában semmi nem árulkodott arról, hogy egyházi személy tulajdona. A hűtő mágnesekre bölcs, de nem vallásos idézetek voltak írva, például az, hogy MINDEN EGYES NAP ÉLETED ELSŐ NAPJA. Szerintem ez csak egy kifogás a gyerekeskedésre.

Fogalmam sem volt, hogy most mitévő legyek.

De hát ebben nem volt semmi meglepő.

Hoss Shackett nyilván Moran tiszteleteshez igyekezett, amikor meghallotta, hogy betöröm az ablakot. Tehát bármelyik pillanatban megjelenhet. Ráadásul még jobban el van borulva, mint egyébként, úgyhogy akár eszébe juthat, hogy meg kell ölnie a tiszteletest, aki tanúja lesz a letartóztatásomnak. Figyelembe véve, mi történt azóta, hogy bevitt, főleg hogy a tervei porrá zúzódtak, ez már nem osztott, nem szorzott neki. A hozzá hasonlóknál ez így megy. Próbálnak normálisnak látszani, amíg tudnak, aztán egy ponton túl már nem tudnak.

Elindultam megkeresni és figyelmeztetni a tiszteletest - amikor emberi hangokat hallottam. Sebesen osontam helyiségről helyiségre, míg az előszobába nem értem, valami dolgozószoba félig nyitott ajtajához, ahol megtorpantam, amikor meghallottam Charles Moran hangját.

- Az Úr velünk van, Melanie.

Egy nő nevetett fel gyengéden. Dallamos hangja volt, egyes szavai úgy hangzottak, mint a madárdal.

- Charlie, az Úr mindig velünk van! Legalábbis itt.

- Nem tudom, szabad-e.

- De Charlie, maga Jézus is ivott!

Koccintottak, én meg némi habozás után beléptem a dolgozószobába.

Moran tiszteletes szövetnadrágot, barna garbót és sportzakót viselt. Tágra nyílt szemmel nézett fel.

- Todd!

- Nem akarom bántani - nyugtattam meg.

A hölgy, vonzó volt, de a frizurája húsz évvel lemaradt a divattól.

- Mrs. Moran? - kérdeztem, mire bólintott. - Ne féljen.

Moran tiszteletes ekkor nagy meglepetésemre előhúzott a zakója alól egy pisztolyt, és még ennél is nagyobb meglepetésemre agyonlőtte a feleségét. Aztán rám fogta a pisztoly, és látva, mennyire csodálkozom, elmagyarázta:

- Ő töltötte ki az első italt, és arra kért, hogy én töltssem ki a másodikat.

Láttam az üvegen a márkanevet: Lord Calvert.

Az Úr velünk van, Melanie.

De Charlie, az Úr mindig velünk van!

- És ha töltök, közben ő vette volna elő a pisztolyát, és lőtt volna le engem.

- Na, de... Ő... Maga... Felesége...

- Tizennyolc éve. Ezért ismerem ilyen jól.

- Halott. Nézze. Halott. Miért?

- Úgy alakultak a dolgok, hogy a részünk nem lenne elég kettőnknek.

- De hát maga... Egyház... Jézus...

- Hiányozni fog a nyájam.

- Bombák? Maga? Benne?

Hoss Shackett rendőrfőnök zökkenetett vissza a normális kerékvágásba, ugyanis ekkor lehúzott nekem egy olyan tockost, hogy a földre zuhantam a halott nő mellé. A hátamra fordultam, és láttam, hogy engem néz a mutáns padlizsán mögül.

- Tudtad, hogy benne van, te faszfej! Azért jöttél először ide szaglászni!

Mert hiszen este valóban idetévedtem a teljes pusztulás előhírnökének látszó ködben egy kutyával, így belegondolva, van is valami abban, hogy ha a köd előjel volt, akkor nem véletlenül keveredtem benne arra a helyre, amely a látomás mögött megbúvó igazságot jelentette.

Shackett rám szegezte a pisztolyát.

- Nincs jópofizás!

- Nem is érzem magam jópofán - feleltem.

- Öld meg - mondta Moran tiszteletes.
- Semmi röpködő bútor! - figyelmeztetett Shackett.
- Nem, uram, persze, hogy nem.
- Valami megmozdul, szétlövöm a pofádat!
- Pofámat... szét... Értem.
- Öld meg! - ismételte a tiszteletes.
- Egyszer már bepaliztál - mondta Shackett.
- Nekem is rosszul esett, uram.
- Kuss.
- Igen, uram.
- Látod a pisztolyt, faszfej?
- Igen, uram.
- Hol van?
- A pofámban, uram.
- És ott is marad.
- Értettem.
- Mennyi idő meghúzni a ravaszt?
- A másodperc töredéke, uram.
- Látod a széket?
- Igen, uram.
- Megmozdul...
- A pofám... széjjel...
- Az íróasztalt látod?
- Látom, uram.
- Mi van, ha megmozdul?
- A pofámnak annyi.
- Öld már meg ezt a kis mocskot! - türelmetlenkedett Moran tiszteletes. Még mindig a kezében volt a pisztoly. Erősen szorította. Inkább maga végzett volna ki.
- Állj fel! - utasított Shackett. - Beszélni fogsz.
- Nem kell a duma! - ellenkezett Moran tiszteletes, miközben engedelmeskedett.
- Nyugodjál már le! - vetette oda neki Shackett.
- Öld meg, aztán menjünk.
- Válaszokat akarok.
- Tőle nem fogsz kapni.
- Dehogynem - ellenkeztem. - De fog!
- A parti őrség jelentette, hogy a hajó a partra futott - mondta Shackett.
- Igen, uram.
- Nem hozzád beszélek, faszfej!
- Bocsánat.
- Hol? - kérdezte Moran tiszteletes.
- A Hecate-kanyon torkolatában.
- Nem lehetne...
- Nem. Már ott vannak.
- Öld meg! - mondta Moran tiszteletes, valamivel vadabbul.
- Majd a maga idejében.
- Most van itt az ideje!
- Még nincs.
- Nincs bizony - helyeseltem.
- Hoss, vége van! - mondta a tiszteletes. Pisztolyt tartó keze úgy remegett, mint egy pünkösdistá, amikor befogadja a Szentlelket.

- Tudom - válaszolta Shackett.
- Tényleg?
- Igen, tényleg!
- El kell tűnnünk.
- Kis időnk még van.
- Menni akarok! - erősködött tovább Moran tiszteletes.
- Öt percet nem tudsz várni?
- Rögtön el akarok tűnni!
- Szóval rögtön el akarsz menni.
- Igen, Hoss! Most rögtön!

Hoss Shackett föbe lőtte.

- Tessék, menjél - mondta, és mire pisloghattam volna, már újra rám fogta a pisztolyt.
- Nem jó ez - mondtam.
- Szóval úgy gondolod, hogy ez nem jó, Harry?
- Sőt, tudom, hogy nem jó. Nagyon nem.
- Lehet még rosszabb is.
- Igen. Látom is, hogyan.

A tiszteletes és a felesége nem vérzett. Ez nem jelenti, hogy nem voltak emberi lények. Nem volt idejük vérezni, mert azonnal meghaltak. Szép tiszta hullá lett belőlük.

- Azt akarom, hogy add ide - mondta Shackett.
- De mit?
- A szert.
- Milyen szert?
- Amitől az erőd lesz.
- Nincsen.
- Mi a neve annak a bűtormozgatásnak?
- Telekinézis.
- Na. Azt a szert akarom, ami azt csinálja.
- Mondtam már, hogy egyszer lőttek be veled, és kész.
- Lófaszt.
- Tudnám, miért kell ehhez ló, amikor nekünk is van.
- Csak egyszer - bizonygattam. - Annyi elég is.
- Szóval a kormány kibaszott veled?
- De nagyon. Gyűlölöm őket.
- Hol a pisztoly?
- A pofámban, uram. Kérdezhetek valamit?
- Te itt nem kérdezel.

Bólintottam, és az ajkamba haraptam.

Rám nézett.

- Na, mondjad.
- Miért nem tépték szét a prérifarkasok?
- Micsodák?
- Hát, amiket beengedett a vasárnapi iskolába.
- Most be akarod adni nekem, hogy elkattantál a drogtól?
- Nem, uram, dehogy.
- Az ugyanolyan szánalmas lenne, mint az amnéziás faszság.
- Igen, uram.
- Szerintem, ha tényleg a kormány ellen lennél, huszonöt milláért meg lehetne venni.
- Megölnék a családomat.
- Nőtlen vagy.

- A bátyámat.
  - Az meg kit zavar?
  - Ikerbátyám. Nagyon szoros a kapcsolatunk.
  - Ezt nem veszem be, Harry.
  - És béna a lába.
  - Na és?
  - És tanulási zavarai vannak.
  - Mijei?
  - És az egyik szemét elvesztette a háborúban.
  - Mit hadoválsz itt össze?
  - Irakban. A másik testvérünk, Jamie, meg is halt ott.
  - Megmozdult a szék?
  - Nem, uram.
  - Pedig úgy láttam.
  - Nem, uram.
  - Ha csak megmoccan...
  - Annyi a pofámnak. Tudom, uram.
  - Szóval neked van egy béna, félszemű tesód.
  - Tanulási zavarokkal.
  - Nyúlszája nincsen?
  - Az nincs, uram.
  - Az első, amit mondtál, az igaz volt.
- Ez megdöbbenett.
- Tényleg?
  - Tudod, hogy igen.
  - Mi volt az első?
  - Hogy az a drog tizenkét óráig hat.
  - Tizenkettő-tizennyolc. Erre emlékszem.
  - Gondoltam.
  - Ezért ön a rendőrfőnök.
  - Ne nyalizz, Harry.
  - Dehogy, uram, magának úgyis hiába.
  - Annyira szeretném széjjellőni a pofád.
  - Érzem a szenvedélyét, uram.
  - Tehát napi egy tablettát veszel be.
  - Igen, uram, egy olyan multi vitaminosat.
  - Nem arra gondoltam. A teleizésre.
  - Telekinézés, uram.
  - Szóval napi egy.
  - Azt hiszem, be kell ismernem, uram.
  - Megmozdult a tintatartó?
  - Nem, uram.
  - Hol a pisztoly?
  - A pofámban, uram.
  - Ha megmozdul a tintatartó...
  - A pofámnak annyi, uram. Tudom.
- Egész kis litániát dolgoztunk ki. Mintha katolikus paplakban lennénk.
- Szóval be kell ismerned, mi?
  - Igen. Kénytelen vagyok.
  - Szóval van tartalékod a tablettából, mi?

- Igen, uram, van.
- Na, hát az kell.
- Figyelmeztetem, uram...
- Aztán mire?
- Nem minden igaz, amit a telekinézisről beszélnek.
- Nézzél a szemembe, Harry!
- Ez nem hangzik jól, uram.
- Kussoljál, faszfej!
- Igen, uram.
- Hát szerintem meg az utolsó szóig igaz minden. Hoss Shackett háta mögött az ajtóban megjelent az egyik vörös.
- Uram atyám - mondtam.
- Shackett elvigyorodott. Egy-két foga is kitört. Nem semmi, Mr. Sinatra. Szerettem volna, ha a vörös hajút is elintézi. De valószínűleg már a Paradicsomban van. Ilyen az én szerencsém.
- Na, most sarokba vagy szorítva, mi, Harry?
- Semmi esélyem.
- A szétmetamfetaminozott fogú vörös volt az.
- Ne trükközz, Harry!
- Hogy trükköznék, uram?
- Úgy csinálsz, mintha lenne mögöttem valaki.
- Van ön mögött valaki, uram.
- Hogy megforduljak, és nekem ugorhass!
- Nem uram. Önnel jóban van, velem meg nem,
- Hol a pisztoly, Harry?
- A pofámban, uram.
- Na, akkor ide a tablettákkal.
- Nincsenek nálam, uram.
- Hát hol vannak?
- A dobozukban.
- És a doboz hol van?
- Chicagóban.
- Szétlövöm a pofád, Harry!
- Tabletta nélkül nem, uram.
- Ne hidd, hogy nem tudom kiverni belőled, hol vannak!
- Nehezen téveszthetném össze önt egy apácával, uram.
- Ne próbálj már átejteni ezzel a hátam mögé nézegetéssel!
- Minek ejteném, uram? Mondom, hogy a cimborája.
- A vörös hajú erőteljesen ellentmondott nekem azzal, hogy föbe lőtte Hoss Shackettet.
- Kiszaladt a számon egy kifejezés, amely mintha nem is tőlem származott volna, hanem azoktól, akikkel az utóbbi időben érintkeztem. Hátrahőköltem a halott rendőrfőnöktől, megbotlottam, és ráestem a halott tiszteletesnére.
- Mindenféle rémült és undorodó hebegést hallottam a saját hangomon, ahogy megpróbáltam leszállni a holttestről, de mintha belém kapaszkodott volna. Mire sikerült valahogy odébb vergődnöm, úgy makogtam, mintha most menekültem volna ki az Usher-házból vagy Poe képzeletének valami hasonló alkotásából.
- Kelj fel! - reccsent rám a vörös.
- Próbálok...
- Mi bajod van?
- Hogy mi bajom van??
- Béna vagy?

- Te meg vak vagy?
- Te ne beszélj így velem!
- De hát nem látod a hullákat?
- Zavarnak a halottak?
- Azt te el sem tudod képzelni.
- Ezek is emberek, csak halottak.
- Mi van? Ilyen erővel akkor én is hulla vagyok, csak még élek?
- Pontosan - villantott rám egy rettenetes mosolyt.

Eddigre nagyjából átláttam a hierarchiát. A két vörös volt az aljanép. Utgard amolyan középvezető. Shackett lehetett a csúcson, vagy majdnem ott. Ha valaha meghívtam volna őket vacsorára, pontosan tudtam volna az ülésrendet.

Most viszont világosan láttam, hogy a vörös hajú nemcsak elég tökös volt, hogy kinyírja a rendőrfőnököt, hanem valamiféle joga is volt hozzá. Rothadó fogazata ezek szerint mégsem az alacsony státusz jele volt.

- Muszáj azt a pisztolyt a fejemre fogni?
- Jobb volna, ha a melledre fognám?
- Tulajdonképpen igen.
- Így is, úgy is meghalsz.
- Így azért mégiscsak jobban fogok mutatni.
- Ezek a golyók szétszednek.
- Ha úgyis meg akarsz ölni, hajrá.
- Nem mondtam, hogy meg akarlak ölni.
- Akkor nem akarsz?
- De, valószínűleg. De ki tudja?
- Mit akarsz tőlem?
- Először is beszélgetni.
- Az nem szokott jóra vezetni.
- Ül le.
- Micsoda, itt?
- A heverőre.
- De itt a halottak között nem tudok beszélni.
- Nem fognak beleszólni.
- Komolyan mondom, én itt megőrülök!
- Ne kiabálj.
- De ha nem figyelsz rám!
- Ez nem volt szép. Figyelek. Jó hallgatóság vagyok.
- Dehogyan figyelsz!
- Mintha az asszonyt hallanám. Na, ez érdekes volt.
- Van feleséged?
- Imádom.
- Mi a neve?
- De ne röhögj.
- Nem vagyok olyan kedvemben. Megnézett közelről, hátha mégis kedvem van vidámkodni. Jó nagy kaliberű pisztolya volt. Lehet, hogy tényleg szétszed.
- Freddie-nek hívják.
- Nahát, milyen érdekes név.
- Szóval vicces?
- Nem, inkább bájos.
- Nem férfias asszony ám.
- Egy név még nem jelent semmit.

- Teljesen nőies.
  - A Fredericát is Freddie-nek becézik. Ezt meg kellett émesztenie.
  - Most frankón?
  - Teljesen.
  - A Frederica szép, nőies név.
  - Én is így gondolom.
  - De a szülei csak Freddie-nek nevezték el.
  - Szülők - rántottam egyet a vállamon. - Na, mi lesz most?
- Egy hosszú pillanatil rám bámult. Igyekeztem nem a fogát nézni.
- Talán átmehtünk a konyhába - mondta aztán.
  - Ott nincsenek halottak?
  - Ott nem volt kit megölni.
  - Akkor jó lesz.

Negyvenhét

Leültünk egymással szembe a konyhaasztalhoz. A vörös még mindig rám fogta a pisztolyt, de már nem olyan agresszíven. A hűtő mágnesekre mutatott.

- Ez mit jelent? „Panaszkodtam, hogy nincs cipóm, aztán láttam egy embert, akinek nem volt lába”.

- Hát ezzel megfogtál. Moran tiszteletesnek annyi cipője volt, amennyit akart.
- Ki az, akinek nincs lába?
- Mondjuk, akinek levágták.
- Na, az lehet. Mindig utáltam ezt a Morant, nem is értem, mit keresett köztünk.
- Hát azt én sem - mondtam. - Lelkés. Egyház. Jézus. Nukleáris terrorizmus. Nem értem.
- JÓNFSZ.
- Mármint jó nagy f...
- Nem. Ez a Jóakarát Nemzet- és Felekezeti Szervezete. Ő alapította.
- Most már annyira sem értem, mint eddig.
- Ide-oda utazott a világban, hogy elősegítse a békét.
- Ja. El is hozta a földi Paradicsomot.
- Vicces gyerek vagy te.
- Mások is mondták már. Általában pisztollyal a kézben.
- Szóval olyan országokkal tárgyalt, ahol üldözik a keresztényeket.
- Nem üldözték eléggé?
- Konkrétan azokkal az emberekkel, akik üldözik őket.
- Na, azoknak durva ügyvédek lehetnek.
- Eközben rengeteg értékes kapcsolatot szerzett.
- Gondolom, diktátorokkal, bandavezérekkel meg ilyen főmuftikkal.
- Így van. És valahol útközben rádöbent, hogy veszett ügyért harcol.
- Mármint a jóakarátért.
- Igen. Kiábrándult, depressziós lett. Ezekben az országokban évente fél-egymillió keresztényt gyilkolnak meg. Neki egyszer sikerült vagy ötöt megmentenie. Szüksége volt egy ügyre, méghozzá sikeresre, hogy büszke lehessen, úgylát keresett egy másikat.
- Vagyis saját magát.
- A JÓNFSZ egy feddhetetlen jótékonyági szervezet volt. Tökéletesen megfelelt a diktátoroknak, aztán később a terroristáknak juttatandó pénzek mosására. Egyik dologból következett a másik.
- Aztán valamelyik dologból a fejlődés.
- Te ölted meg?

- Nem. Shackett tette.
  - Hát Mrs. Morant?
  - Őt sem. Őt Moran tiszteletes.
  - Szóval te itt nem öltél meg senkit.
  - Nem.
  - De a hajón igen.
  - „Kúsztam, hogy ő járhasson. Járt, hogy te szállhass”.
  - Ez mit jelent? - ráncolta a homlokát.
  - Lövésem sincs. Ott van az egyik hűtő mágnesen.
- Megnyalta az ajkát és romló fogait, közben megrándult az arca.
- Harry... tényleg Harry a neved?
  - Hát nem is Todd.
  - Tudod, miért nem öltelek még meg, Harry?
  - Mert nincs rá okod? - kérdeztem reménykedve.
  - Egyrészt, mert a testvérem és én felelősséggel tartozunk.
  - Feltűnő a hasonlóság. Egypetűjű ikrek vagytok?
  - Ebben a hadműveletben mi képviseljük a bombákat gyártó országot.
  - Adjátok el a filmes jogokat.
  - Ahhoz, hogy lefedezzük magunkat, minden részletében hihető történetet kell előadnunk.
  - Nem semmi feladat.
  - Ha minden egyes részletben együttműködsz velünk, nem kell, hogy megöljelek. De van még valami.

- Mint mindig.

Sunyi, kutakodó tekintettel méregetett. Talán most azt gondolják, hogy másmilyen nem is volt neki, de én már láttam, hogy igen.

- Sokáig hallgatóztam az ajtónál, mielőtt bejöttem - mondta.
- Büszkéek lehetnek rád a megbízóid.
- És hallottam valami nagyon érdekeset. Mégpedig a tablettákat, Harry.
- Ajaj.
- Mindig keresem az újfajta élményeket.
- Hát én nem. Mára pont elég volt már belőlük.

Többé-kevésbé számítottam arra, hogy most megjelenik a vörös háta mögött egy fegyveres préri-farkas, és agyonlövi. Aztán meglátjuk, nála mire megyek a szöveggel.

- A fivérem hozzá nem nyúlna a drogokhoz.
- Ilyen is kell a családba.
- Nekem voltak kisebb problémáim a metamfetaminnal.
- Szomorúan hallom.
- De már túl vagyok rajta.
- Örömmel hallom.
- Néha nyomok egy kis herkát, de nem viszem túlzásba.
- Ez a lényeg. Csak mértékkel.

Előrehajolt az asztal fölött. Kábé azt vártam, hogy a lehelete leégeti róla a műanyagot.

- Igaz? - suttogta. - Tényleg vannak olyan bogyóid, amelyek felerősítik a paranormális képességeket?
- Ez egy titkos kormányprogram.
- Csodálatos ország ez az Amerika.
- Van egy üveg a kocsimban. Aszpirinnek van álcázva.
- Tudod, hogy miért nem nyírtalak ki eddig, Harry?
- Sejtelmem sincs.
- Mert nem bámultad a fogamat.

- Miért, mi van a fogaddal?
- Szélesen elvigyorodott.
- Na zágsón - legyintettem. - Van, akinek egyáltalán nincs foga.
- Tapintatos egy srác vagy te, tudod-e?
- Megvontam a vállam.
- De nem, tényleg. Az emberek nagyon kegyetlenek tudnak lenni.
- Nekem mondd? Vannak tapasztalataim.
- Neked? Te egész jóképű gyerek vagy.
- Ja, én úgy-ahogy rendben vagyok. Nem is magamra gondoltam. Nem hallottad, ami Shackettnek meséltem?
- Biztos még nem voltam itt.
- A bátyám béna.
- Öcsém, az kemény.
- És a fél szemére vak.
- Akkor ezért vagy ilyen együtt érző.
- Muszáj volt megtanulni.
- Tudod, mit csinállok? Kihúzatom az összes fogamat, és tetetek a helyükbe műfogakat.
- Jaj.
- Freddie kedvéért.
- Bizony, a szerelem nagy, úr. De akkor is... jaj.
- Kicsit se fáj, elaltatnak.
- Hát, a te érdekedben remélem, hogy így van.
- Ha a doki átver, kicsinálom.

Felnevetett, erre én is nevettem, aztán az asztal alatt lelőttem Mrs. Moran pisztolyával. Reflexből visszalótt, de a golyó elsuhant a fejem mellett, én meg felemeltem a pisztolyt az asztal fölé, és belelőttem még kettőt. Majdnem hátraesett a székkal, de aztán visszazuhan az asztalra, és kiejtette a kezéből a pisztolyt.

Egy ideig csak ültem ott, és reszkettem. Képtelen voltam felkelni, és annyira fáztam, hogy csodálkoztam, miért nem látszik a leheletem.

Amikor a vörös lelőtte a rendőrfőnököt, én hátraléptem, és sikerült arccal ráesnem a lelkészné holttestére. Moran tiszteletesnek igaza volt: az asszony tényleg pisztolyt viselt a blézere alatt.

Végül sikerült felállnom az asztaltól. A mosogatóhoz mentem, és leraktam a fegyvert a vágódeszkára. Aztán megeresztettem a meleg vizet, és az arcomba loccsantottam. Nem melekedtem fel, még mindig majd megfagytam.

Egy idő után arra eszméltem, hogy a kezemet mosom. Nyilvánvalóan már sokadszorra, mert a víz égetett, és a kezem rákvörös volt.

Negyvennyolc

Nem akartam még egyszer hozzáérni Mrs. Moran pisztolyához, de a sors valósággal ordított a fülemben, hogy tanuljak már egyszer a tapasztalataimból. A mostani lecke, amelyet jól az eszembe véstem, az volt, hogy egyházférfihoz tűzfegyver nélkül be ne nyissak többet.

A nappaliban, ahol pillanatnyilag egy holttest sem tartózkodott, fogtam a telefont, és felhívtam a nemzetbiztonságiak irodáját Santa Grúzban, a tudakozótól kapott számon. Egy unatkozó gyakornokhoz kapcsolak, aki menten befejezte az ásitozást, amikor közöltem vele, hogy én vittem partra a vontatóhajót a Hecate-kanyonnál. Nemrég hallottak az esetről, és az ügynökeik már útban is voltak Los Angelesből, valamint kifejezte abbéli reményét is, hogy nincs szándékomban értesíteni a médiát.

Biztosítottam, hogy nincs, és hogy valójában vele sem szeretnék tovább tárgyalni, mert kicsit

elegem lett már a folytonos beszédből. Elmondtam neki, hogy a gyutacsok egy bőrtáskában lesznek az Üdvhadsereg használt ruhákat gyűjtő konténerében a Memóriái Park sétány és a Sziklás út sarkán. Arról is biztosítottam, hogy a sétány mellett vagy akár a közelében nincs Memóriái Park nevű hely, és a Sziklás utat sem a város valamelyik magaslata mellett kell keresni.

- Az FBI-nak megmondtam, hol vannak a bombák, maguknak meg, hogy hol vannak a gyutacsok. Ugyanis egyikükben, sem bízom meg teljesen. Maguk meg a Magic Beach-i rendőrökben ne bízzanak.

Letettem, kiléptem a tornácra, és körülnéztem. Egy prérifarkas sem látszott, úgyhogy elhagytam a házat. Bent a szobában megszólalt a telefon. Tudtam, hogy vagy az ifjú nemzetbiztonsági ügynök, vagy valami tele marketinges. Egyiknek sem volt mondanivalóm.

Mire odaértem a lépcsőhöz, megjelent a falka, mintha a köd valamiféle ajtó volna, amelyen át ide-oda járkálnának a távoli dombok és a város között. Egész sereg sárga szem világított a homályban.

Próbáltam emlékezetembe idézni, mit mondott nekik Annamaria a Hecate-kanyonnál.

- Ti nem tartoztok ide.

Elindultam lefelé a lépcsőn, de a kojotok nem hátráltak.

- A világ többi része a tiétek... de ez a hely és ez az idő nem.

Leértem a lépcsőn. A prérifarkasok körém sereglettek. Volt, amelyik mély hangon morgott, mások nyüsztettek az éhségtől. Pézsm- és fűszagot árasztottak, a lehetőség vértől büzlött.

- Nem vagyok a tiétek - indultam el előre. - Távozzatok.

Láthatóan úgy gondolták, hogy tévedek, és mégis az övék vagyok. Látták a nevemet az étlapon, és odanyomakodtak a lábamhoz.

Annamaria Shakespeare-t idézte: Az erény bátor, s a jóság soha sem fél.

- Tudom, hogy nem csak azok vagytok, amiknek látszotok - mondtam a kojotoknak. - De bármik is legyetek, nem félek tőletek.

Hazugság volt, de mégsem az a féktelen hazugságáradat, amellyel Shackettéket ettettem.

Az egyik dög elkapta a nadrágom szárát, és megrángatta.

- Távozzatok - mondtam békésen, de szilárdan, minden remegés nélkül, ahogy Annamaria.

Egy másik prérifarkas a másik nadrágszáramat kapta el. Egy harmadik a cipőmet.

Egyre agresszívabbak lettek.

A ködből kibontakozott egy prérifarkas, sokkal nagyobb és bozontosabb, mint a többi.

A kojotok - főleg vadászat közben - a fülük és a farkuk mozgásával meg egyéb testbeszéddel kommunikálnak. Ahogy ez a hatalmas példány átvágott az előtte szétváló hordán, a többiek minden mozdulatát utánozták, mintha most igazítaná el őket a támadás előtt.

Megálltam. Annamaria szavait használtam, de Annamaria nem volt velem, és úgy tűnt, ez a különbség aközött, hogy a prérifarkasok gyáván meghátrálnak, és hogy átharapják a torkomat.

Sokkal-sokkal korábban egy kis hangocska azt súgta, hogy bújjak el, és utána rögtön megjelent a révkapitányság teherautója. Most ugyanez a hangocska csak annyit mondott: a harang!

Annamaria nem volt velem, de valami, ami hozzá tartozott, igen. Előhúztam a pulóverem alól. Világos volt, hogy túl kicsi, túl jelentéktelen, és a sötétben még csak nem is csillogott annyira, hogy elvonja a figyelmüket.

Mégis, abban a pillanatban, hogy elővettem, mindannyiuk szeme rászegeződött.

- A világ többi része a tiétek - ismételtem. - De ez a hely és ez az idő nem.

A falkavezér tovább közeledett, de a kisebb példányok kezdtek arrébb oldalogni. Ezen felbátorodva egyenesen a vezér szemébe néztem, és újra így szóltam:

- Távozzatok.

Nem nézett félre, de legalább megállt.

- Távozzatok - ismételtem, és megindultam előre, bátran, nem félve, ahogy Shakespeare

tanácsolta, bár nem állítottam volna, hogy olyan jó és erényes vagyok, amilyen lenni szeretnék.

- Most - szóltam, és egyik kezemmel megérintettem a harangot. - Menjtek.

A falkavezér szemében mintha gyűlölet villant volna, pedig a gyűlölet, az irigységgel együtt, olyan érzés, amelyet az ember megtartott magának. Aztán zavartan körbepillantott, végignézve rohamosan fogyatkozó falkáján. Mintha csodálkozott volna rajta, hogy mit keres ezen a fura helyen ebben a kései időpontban.

Aztán amikor megint rám nézett, tudtam, hogy immár csak az, aminek látszik, a természet csodás alkotása, semmi több, és semmi rosszabb.

- Menj - mondtam neki gyengéden. - Menj haza szépen.

Mintha nem is farkas lenne, hanem kutya, elhátrált, és keresni kezdte a hazavezető ösvényt. Tizenöt másodpercen belül az összes sárga szemet elnyelte a köd, és elenyészett a pézsmailat is.

Akadálytalanul jutottam el a Mercedeshez, és elhajtottam.

Az Üdvhadsereg konténerén olyan forgó fiók volt, mint a bankpénztárakban. Amikor megpróbáltam kiemelni a táskát a csomagtartóból, mintha nehezebb lett volna, mint maga az autó. És akkor hirtelen megértettem, hogy ez a különös súly valahogy ugyanaz, mint a prériefarkasok, a furcsa fények és zajok a villámdíszes csatornarostély alatt, és a magától lengő hinta.

- Nyolc kiló - mondtam. - Nem több mint nyolc kiló. Elég ebből. Az éjszakának vége.

Könnyedén felkaptam a csomagot, és elhelyeztem az adományozott ruhák puha fészkebe. Lecsuktam a csomagtartót, beszálltam a Mercedesbe, és elindultam Blossom Rosedale háza felé.

A köd semmi jelét nem adta annak, hogy fel akarna oszlani. Talán a hajnal, sőt a dél sem tud mit kezdeni vele.

Egy vörös még maradt, de valószínűleg ő volt még a legbölcsebb a sok ostoba között, és most behúzott farkkal menekült haza. Sem golyóra, sem harangra nem volt szükségem az ártalmatlanná tételéhez.

Megszereztem Birdie Hopkins otthoni számát a tudakozótól, és felhívtam, hogy közöljem vele, életben vagyok. - Dettó - mondta, és jó volt tudni, hogy itt van Magic Beachben, várva a következő görcsre, hogy az elvezesse ahhoz, akinek szüksége van rá.

Negyvenkilenc

A Szörnytanyán ott várt Mr. Sinatra szelleme, Boo, a szellemkutyám, a golden retriever, akit valaha Murphynek hívtak, Annamaria - és Blossom, aki teljesen elbűvölt. Az, az égő hordó annak idején nem tudta tönkretenni az életét, s a szépsége leg lényegét is megkímélte. Amikor a szívében öröm volt, az átsugárzott minden sebhelyen és eltorzult vonáson, és az arca egy hősé volt - vagy éppen egy baráté.

- Gyere, lásd, amit látnod kell - mondta, és kézen fogva kivezetett a gyertyafényes konyhába. Annamaria az asztalnál ült, körülötte gyülekeztek láthatók és láthatatlanok. Előtte az asztalon egy nagy, viaszos fehér virág arról a fáról, amelynek nem tudtam a nevét.

- Neked van ilyen fád? - kérdeztem Blossomot.

- Nincs, pedig de szeretnék! Ezt a virágot Annamaria hozta.

Raphael odajött hozzám, boldogan csóválta a farkát, én pedig letérdeltem, hogy megszeretgessem.

- Nem is láttam, hogy hoztál volna - néztem Annamariára.

- A táskájából vette elő! Mutasd meg neki, Annamaria!

Az asztalon állt egy üvegtál is, teli vízzel. Annamaria rátette a virágot.

- Nem, Blossom - mondta. - Ez a tiéd. Tartsd meg, hogy mindig emlékezz rám. Oddnak majd akkor mutatom meg, ha készen áll.

- De ma éjjel? - kérdezte Blossom.
- Mindent a maga idejében.

Azt a kedves mosolyát vetette Blossomra, amelyet egy életen át elnézne az ember, de amikor felém fordult, elkomorlyodott az arca.

- Hogy vagy, ifjú ember?
- Nem érzem magam fiatalnak.
- A ronda idő miatt van.
- Meg a ronda éjszaka miatt.
- Egyedül akarsz menni?
- Nem. Együtt megyünk.

Mintha cirógatta volna a gyertyafény.

- Mindig a tiéd a döntés - emlékeztetett.
- Velem vagy a legnagyobb biztonságban. Indulnunk kell.
- Jaj, majd elfelejtettem! - kiáltott fel Blossom. - Éppen összepakoltam nektek pár cuccot az útra!

- Lassan felkel a nap - mondta Annamaria.

- Valahol - tettem hozzá.

- Segítek Blossomnak - kelt fel az asztaltól. Mr. Sinatra odajött hozzám. Felkeltem Raphael mellől.

- Köszönöm, uram. És elnézést, hogy úgy felcukkoltam.

Jelezte, hogy meg van bocsátva, aztán az állam alá dugta az öklét, és játékosan belém boksztolt egy kicsit.

- Azt hittem, már elment. Nem kellett volna megvárnia velem.

Megmutatta az üres tenyerét, mint a bűvész a mutatvány előtt.

Most azokban a ruhákban jelent meg, amelyekben először, ott az országúton. A kalapja hetykén félrecsapva, a sportzakója panyókára vetve. Aztán átsétált a konyhán, fel a falon, és a mennyezeten át eltűnt.

- A kutya hogy került ide? - kérdeztem.

- Egyszer csak megjelent az ajtóban - mondta Blossom. - Nagyon udvariasan ugatott.

Aranyos. De az előző gazdája nem nagyon törődött vele. Rendesebben kéne etetni, meg kikefélni a szőrét.

Már amikor beléptem, láttam, hogy Raphael észleli Boot. Semmi kétségem nem volt, hogy a szellemkutya vezette az élt Blossomhoz.

- Magunkkal kellene vinnünk - mondta Annamaria.

- Tökéletesen egyetérték.

- A kutya mindig barát a bajban.

- Hallod? Bajba viszünk! - figyelmeztettem Raphaelt. Szélesen elvigyorodott, mintha semminek sem örülne jobban, mint minél több, minél nagyobb problémának.

- De most már tényleg el kell tűnnünk ebből a városból - mondtam Annamariának.

Blossom közben összekészítette az ellátmányt. Négy lábú útitársunknak is pakolt egy kis csirkét és marhahúst. Kikísért a kocsához, ahol elvettem tőle a kosarat, és megöleltem.

- Vigyázz magadra, Blossom Rosedale. Kár, hogy nem verhetlek el többet kártyában.

- Na persze. Találkozunk csak még egyszer, elnyerem a gatyádat is, ahogy szoktam!

Hátrébb léptem tőle, és a szemébe néztem. Ugyanazt az örömet láttam az arcán, mint amikor ajtót nyitott, de valami mélyebb, rejtettebb boldogságot is.

- Hamarosan végzek itt, és akkor megyek, és elnyerem tőled ezt a Mercit!

- Ezt kölcsönbe kaptam.

- Akkor muszáj lesz vened egy újat.

Megcsókoltam az arcát és a homlokát.

- Tényleg itt akarod hagyni ezt? - mutattam a bájos házikóra és a meleg fényt árasztó

ablakokra.

- Ez is csak egy hely - felelte. - És néha olyan magányos.

Annamaria is csatlakozott hozzánk. Egyik kezével Blossom vállát karolta át, a másikkal az enyémet.

- Te tudod, hogy mit csinálunk? - kérdeztem Blossomot.

Megrázta a fejét.

- Egyáltalán nem értem. De soha életemben semmit sem szerettem volna még úgy, mint veletek menni.

Annamaria szeme kifürkészhetetlen maradt, mint mindig.

- Hova megyünk? - faggattam. - Hogy fog minket megtalálni?

- Telefonon tartjuk a kapcsolatot. És hogy hova megyünk... te mondtad, hogy mindig menet közben találok ki.

Otthagytuk Blossomot, de persze nem örökre, a kutyák beültek hátra, én meg végighajtottam a cédrusfák sorfala között, amelyek palástba öltözött óriásokként álltak az út szélén.

Tartottam tőle, hogy az FBI, a Nemzetbiztonsági Hivatal vagy valamilyen más, névtelen ügynökség útakadályokat és ellenőrzőpontokat állít fel, de semmi ilyesmivel nem találkoztunk. Nyilván nem szerették volna felhívni a média figyelmét. Azért ahogy haladtunk délnek, és egyre vékonyodott a köd, még jó ideig néztem a tükörbe, hogy nem követnek-e.

Aztán egyszer csak képtelen voltam tovább vezetni, és le kellett húzódnom az út szélére. Eltűnt körülöttem a világ, mintha leestem volna egy szakadékba, és még mindig nem látnám az alját.

Annamaria nem látszott meglepettnek. - Majd én vezetek - mondta, és áttámogatott az anyósüléshez a kocsikörül.

Igyekeztem olyan kicsire összehúzni magam, hogy senki se láthasson, és a kezembe rejtettem az arcomat a világ elől. Az elmúlt órákban túl sokat kaptam a tengerből, ideje volt kiadni magamból. Ő meg időről időre a vállamra tette a kezét, és beszélt hozzám, hogy megnyugtasson.

- Tündököl a szíved, te fura srác.

- Nem. Fogalmad sincs, hogy mi van benne.

Aztán:

- Városokat mentettél meg.

- Gyilkolás. A szeme. Látom.

- A városok, fura fiú. A városok.

De nem sikerült lelket vernie belém, és a saját hangomat hallottam messziről, amint ezt mondja: „halál, halál, halál”, mintha valami litániát ismételné vezeklésül.

Aztán csend, vihar nál súlyosabb. Mögöttünk a köd. Keletre a fekete dombok nyugtalan körvonalai. Nyugatra a sötét tenger és a lenyugvó hold.

- Az élet nehéz - mondta végül Annamaria, és ezt nem nagyon kellett bizonygatnia. Csak kilométerekkel később jöttem rá, hogy ehhez a három szóhoz még hozzátett ötöt, csak akkor nem álltam készen, hogy meghalljam: - De nem volt mindig így.

Még jóval hajnal előtt megállt egy tengerparti parkolóban. Kiszállt, megkerülte az autót, és az én ajtómat is kinyitotta.

- Gyönyörűek a csillagok. Megmutatod nekem a Cassiopeia csillagképet?

Fogalma sem lehetett róla. Mégis tudta. Nem kérdeztem, honnan. Elég volt a tény, hogy tudja. Álltunk a repedezett aszfalton, és az eget kutattam.

Stormy Llewellyn Cassiopeia lánya volt, aki még kedvesem gyerekkorában meghalt. Gyakran kerestük meg együtt a csillagképet, mert ilyenkor Stormy közelebb érezte magát az édesanyjához.

- Ott - mutattam. - Meg ott, meg ott, meg ott. - És csillagról csillagra felrajzoltam az égre a Cassiopeiát, és a képben felismertem elvesztett kedvesem anyját, és az anyában láttam a lányt

is, aki időtlenül, örökkön-örökké ragyog rám odafentről, míg végül én is kilépek az időből, és elmegyek hozzá.